

Em Đã Là Thiên Thần

Contents

Em Đã Là Thiên Thần	2
1. Chương 1 - Phần 1	2
2. Chương 2 - Phần 1	5
3. Chương 3 - Phần 1	8
4. Chương 4 - Phần 1	11
5. Chương 5 - Phần 1	13
6. Chương 6 - Phần 1	16
7. Chương 7 - Phần 1	19
8. Chương 8 - Phần 1	22
9. Chương 9 - Phần 1	25
10. Chương 10 - Phần 1	28
11. Chương 11 - Phần 1	31
12. Chương 12 - Phần 1	35
13. Chương 13 - Phần 1	38
14. Chương 14 - Phần 1	41
15. Chương 15 - Phần 1	44
16. Chương 16 - Phần 1	47
17. Chương 17 - Phần 1	49
18. Chương 18 - Phần 1	53
19. Chương 19 - Phần 1	55
20. Chương 1 - Phần 2	59
21. Chương 2 - Phần 2	59
22. Chương 3 - Phần 2	60
23. Chương 4 - Phần 2	62
24. Chương 5 - Phần 2	63
25. Chương 6 - Phần 2	65
26. Chương 7 - Phần 2	66
27. Chương 8 - Phần 2	67
28. Chương 9 - Phần 2	67
29. Chương 10 - Phần 2	70
30. Chương 11 - Phần 2	73
31. Chương 12 - Phần 2	78
32. Chương 13 - Phần 2	81
33. Chương 14 - Phần 2	84
34. Chương 15 - Phần 2	86
35. Chương 16 - Phần 2	88
36. Chương 17 - Phần 2	91
37. Chương 18 - Phần 2	96
38. Chương 19 - Phần 2	100
39. Chương 20 - Phần 2	103
40. Chương 21 - Phần 2	106
41. Chương 22 - Phần 2	109

42. Chương 23 - Phần 2	110
43. Chương 24 - Phần 2 - End	116

Em Đã Là Thiên Thần

Giới thiệu

Một câu chuyện buồn. . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-da-la-thien-than>

1. Chương 1 - Phần 1

Sinh ta trong một gia đình thuần nông, nghèo khó, trên mảnh đất xứ nghệ nắng và gió. Nhà có 4 anh chị em và nó là thằng con út. Ừ, gia đình nó khổ thật đó, nhưng vì là con út nên nó cũng được cưng chiều hơn. Ngay từ nhỏ, nó ít bị làm hơn anh chị nó, nhưng nó suốt ngày bị bố nó bắt ngồi học. Ngày đó, học như là cực hình, sáng nó học trên lớp, chiều cứ 2h-4h ngồi cặm cụi tại bàn. Nhất là vào mùa mưa lũ, trong xóm có con suối nhỏ đổ ra 1 cái đập nước. mùa lũ nước suối chảy, trong veo, trẻ con trong xóm đua nhau xuôi xuôi nghịch, bắt cá. Nó cũng thêm lắm, nó chỉ mong cho đến 4h là nó chạy ngay vào suối chơi với đám bạn. Nó ít dc chơi nhưng cũng là thằng đầu têu hay bày trò nhất trong xóm, và rồi tuổi thơ nó cứ êm đềm thế lớn lên. Sau này khi nó đỗ vào lớp chuyên của trường cấp 3 nó mới ngẫm lại, cũng may rằng ngày nhỏ bố nó bắt nó học nhiều, nhìn mấy thằng bạn học hệ B, bỏ túc tốn kém, ngày đó, 100k cũng là 1 khoản tiền lớn đối với mỗi gia đình rồi. Khi bước vào cấp 3, nó đã biết suy nghĩ hơn, nghĩ cho bố nó, mẹ nó bươn chải kiếm tiền cho chị em nó ăn học, biết nghĩ nhưng nó cũng chưa làm được gì ngoài việc phụ mẹ việc gia đình, và lo lắng học thật tốt. Ừ thì nó cũng xao xuyến trước vẻ đẹp của 1 người con gái trong trường, nhưng rồi nó tự nhủ, giờ việc của nó là việc khác, lo học để thoát nghèo, sau còn báo hiếu. thế nên, cái tình cảm thuở học trò đó nó cũng dần nhường chỗ cho những ngày học thêm, những đêm ôn thi, và những kỳ thi căng thẳng. Và rồi, 3 năm cấp 3 cũng trải qua bình yên với nó. Để đến khi liên hoan lớp nó mới nhận ra rằng nó đã bỏ phí quãng thời gian đẹp nhất của nó, đời học sinh.

Trường nó khi liên hoan cuối cấp lớp nào lớp đó thường kéo nhau lên núi gần đó để tổ chức liên hoan, hát hò, nhậu nhẹt. Lớp nó cũng không phải là 1 ngoại lệ, kéo nhau lên núi gần đó, ăn uống hát hò nhảy nhót chán rồi thì một nhóm hay chơi chung với nó kéo đi 1 góc ngồi tán dóc. Thằng Đ bạn nó ôm nó khóc, vừa khóc nó vừa nói

” 3 năm qua rồi mi à, mà không làm dc chi hết”

Nó bật cười, thằng này bình thường nó quậy mà sao hôm nay nó ủy mỵ thế này.

” Ôi dời, học cho lòi mắt, làm cái gì mà làm” vừa nói vừa cười để xua đi cái không khí hơi ảm đạm đó, cười thế nhưng thực trong lòng nó cũng buồn, nó cũng nghĩ nó cũng chưa làm cái gì để nhớ về sau cả.

“Mai một gặp nhau giờ ấy mà, còn nhậu với nhau chán” nó tiếp.

Ngồi một lúc nữa rồi cả đám cũng quay vào với lớp để chụp hình, nó làm 1 phát tập thể rồi cũng lượn lờ xem có cái gì trên núi hay không. Lượn hồi cũng có cái để cho là hay. Có thằng cùng xã nó đang nằm khóc tút tút cách đó không xa lắm, nhưng cũng đủ xa để ko ai nghe thấy tiếng nó khóc. Nó lại gần ngồi xuống cạnh thằng bạn nó.

“Răng khóc mi, con chi bay vô mắt à?” nó hỏi thằng bạn, nó cố tình đùa để thằng bạn nó vui, nó cười thật.

“Con cái trốc mi đó” bạn nó vừa cười vừa chửi nó.

“Lại chụp ảnh” vừa nói nó vừa cầm tay thằng bạn kéo dậy. Nhưng thằng bạn nó lại kêu nó ngồi xuống tâm sự. Tâm sự 1 hồi thì biết là nó vừa tỏ tình mà tạch nên khóc. Đột, sao lại chọn cái lúc này tỏ tình nhỉ, mà cái con này thì nó cũng đã biết là chả thích thằng bạn nó từ hồi nào rồi. Mà con này cũng bao nhiêu thằng tán tỉnh mà có chịu đứa nào đâu. Thôi thì cũng ngồi đó với nó, đến lúc nó nói hết rồi thì thôi. Nó thầm nghĩ, tán gái mà khổ thế thì tán làm gì, cười nhẹ 1 cái rồi xua đi cái ý nghĩ gái gú trong đầu nó. Một lúc sau 2 thằng lại với cả lớp. Tự nhiên đó để ý cái con mà bạn nó vừa kể xong, thỉnh thoảng ngó sang con đó, lại thấy con đó cũng nhìn nó (CDSHT chẳng?). nó nghĩ bụng, kệ, chỉ là nó muốn để ý coi thái độ sau khi được tỏ tình của con đó thế nào thôi. Lúc này, cả lớp bắt đầu nhiệm “men” bật nhạc nhảy ầm ầm, vang cả núi, lại thêm các lớp khác cũng cách đó ko xa nữa, nó cũng hòa mình vào hưởng cái không khí vui vẻ ầm ập của lớp để ngày mai, mỗi đứa 1 nhà, cho chiến dịch nước rút ôn thi đại học.

Cứ thế vui, rồi giờ tàn tiệc cũng đến, lúc này về ừ rữ lại trở lại trên gương mặt của mỗi đứa.

“Buồn thật, hết thời học sinh rồi” nó đang đi thì có tiếng ai nói bên tai nó, đi cạnh nó, lúc buồn nó cho tay vào túi quần, đi một mình cúi mặt suy nghĩ, hnay lại có con nào rảnh đi nc với nó. quái.

“Ừ, cũng buồn” nó vừa nói nhưng vẫn cúi mặt xuống đi mà chả cần biết ai đang đi bên cạnh.

Bỗng con bé đi bên cạnh khều tay nó, đặt vào tay nó tờ giấy, nó giật mình, giật cái tay lại khiến tờ giấy vẫn chưa được đưa cho nó.

“Cái gì thế” nó bỗng nói to nữa chứ rồi tròn mắt nhìn con bé. Giờ mới biết là con bé thằng bạn nó tỏ tình mà tạch, cả lớp đang đi quay lại nhìn, cả thằng bạn nữa.

“Cầm đi, tí về nhớ đọc.” Rồi con bé chạy tót lên đi với đám bạn của nó. Chết cmn rồi, một rừng mắt đang trừng trừng nhìn nó, có cả ánh mắt hình viên đạn của thằng bạn nó. Nó chưa kịp nói gì thì con kia chạy mất, nó ngớ người, cả 3 năm nó có nc với con bé này mấy đâu, chả lẽ con bé thích nó. đang ngớ ngược thì nghe cái “Vèo”. Xong, có 1 thằng cướp lấy tờ giấy. Dm nó chứ, phải giật lại bằng dc không thì chết nó luôn. Đuối nó 1 lúc cũng giật lại được. nhưng mà nó thằng kia nó cũng đã biết được cái ý của tờ giấy đó.

“Thư bày ơi, của con H” thằng kia hét to, còn nó chỉ dúm dúm cất nhanh tờ giấy, nó chả quan tâm thái độ của những đứa khác, chỉ đảo mắt nhìn tới 2 đứa, 1 là thằng bạn tỏ tình lúc này, 2 là con bé. Nghĩ bụng, biết nói thế nào với thằng bạn giờ. Thằng bạn nó nhìn nó 1 lúc rồi quay sang đùa với những thằng khác, nhưng nó cũng biết, thằng đó đang cố tỏ ra bình thường. Còn con bé thì mặt đỏ, cúi hẩn mặt xuống cứ bước đi bên bạn nó. Chuyện quái gì thế này, sao con bé này lại thích nó dc chứ. Tình tình thì lạnh lung, nhà nó thì nghèo, học thì nó cũng chỉ là thành phần giữa lớp. còn lại xấu trai nữa chứ. Nghĩ một lúc nó cũng gạt đi, thôi kệ, cứ để sau tính, nó là vậy, những cái chưa cần quan tâm nó đều có thể gạt đi được. và rồi thì ai về nhà nấy.

Tôi về nó hồi hộp mở bức thư ra đọc. Tưởng sẽ được đọc 1 tràng dài tâm sự.

“SẮP TỚI THI TỐT T NHÉ. H THÍCH T”.

Vồn vện 1 câu, chưa hết 1 dòng của tờ giấy. Nó đọc xong choáng, giống như đang chờ ăn món lươn cay thật cay mà lại đưa ra cho tô cháo hành. Nó bật cười ha hả sảng khoái, chả hiểu sao nó cười. xong nó lắc đầu, cất tờ giấy đi, rồi lại học. cũng có suy nghĩ đôi chút, nhưng cũng qua nhanh,. Những ngày sau đó, không còn đến lớp nữa, với lại phải ôn thi, 1 tháng nữa thi rồi, nên nó cũng chả còn tâm trí mà nghĩ về cái dòng chữ ấy. Cái thời đó, có quan tâm thì cũng chả làm dc gì, đt không, mạng mẽo không. Cũng may.

Đó, thế đó. Cái tuổi thơ tôi nó trôi qua bình yên vậy đó. Bình yên trong thiếu thốn, bình yên đến lạ lùng. Để rồi sau đó là khoảng thời gian mà tôi tiếc mà thèm muốn được bình yên như thế.

Tháng 8 đến, đang trong lúc vui chơi với đám trẻ con trong xóm lúc đi chăn trâu, thì có đứa con nít bên nhà chạy xuống bãi kêu nó về.

“Chú ơi, mự Thanh nói chú về có bạn đến chơi”

“Ồ ờ, chú về ngay, hehe, bữa ni giải hê”

Nó để con trâu đó, chạy về nhà. Thấy trước sân có cái xe tay ga, (giờ chả nhớ xe gì nữa). Ai mà có tay ga chạy thời này công. Nó chạy vào nhà

“Mẹ, ai thế mẹ”.

“Bạn con, con trai mẹ giỏi quá. Tối nay cho thịt gà cả nhà ăn”. Sao hôm nay mẹ bảo con mẹ giỏi nhỉ, lại có thịt gà ăn, hơi nghi ngờ, nhưng nó vẫn Ozeeee, 2 tay dơ lên trời (nghĩ tập thể dục chẳng). Cảm giác rất yoomost.

Mình quên mất là đang có bạn, móa, ngoảnh sang bàn thì 2 con đang nhìn nó cười. (2 con này vô duyên). Nhìn lại mình vô duyên mới đúng. Nhìn bộ dạng lúc đó thì ai mà chả cười. tay cầm cái gậy ngắn ngắn, đội cái mũ lá , quần ống cao ống thấp, một gã nông dân chính hiệu . Chưa kịp định thần vì cái vô duyên của 2 con đó (thật ra là nó xấu hổ vãi ra) thì lại đơ thêm phát nữa. con bé H đang ở nhà nó. Móa

“Ơ ơ. H đi đâu đây” nó vừa lại ngồi cạnh H vừa hỏi (ngồi cạnh chứ nhà có 1 cái ghế dài, 1 cái đơn, mẹ ngồi ghế đơn mất rồi).

“Nè, giấy báo”

“Báo gì?” Nó tròn mắt hỏi H.

“Đại học. chứ báo gì nữa” bé H nói.

Nó cầm giấy báo, vừa đọc đến chữ giấy báo nhập học mà nó sung sướng. Nó hét lên:

“AAAAA, Đỡ rồi, con đó rồi mẹ ơi” Vừa hét vừa ôm luôn H. móa, hét thì hét với mẹ nó mà ôm lại ôm con H mới đau. Nó cũng chả để ý.

“T, bỏ ra” nó nghe ai đó nói. Nó có lấy cái gì của ai mà bắt nó bỏ nhỉ. Chợt nó giật mình. Oái, nó đang ôm H.

Nó buông H ra. Nhìn H, nó cười trừ, nhưng H thì mặt đỏ như quả gấc, mặt cúi cúi bẽn lẽn. Quả này cmnr.

“Xuống chăn trâu với T, nhiều thứ chơi lắm” nó phá cái vẻ ngượng ngùng bằng lời chào mời hấp dẫn ;

Tưởng 2 đứa nó không chịu đi, ai dè nó hưởng ứng nhiệt tình. Lỡ đại rồi, thôi thì cho ra chơi, nhúng xuống đập nước cho nó chết cmn đi (đang nghĩ đến cảnh té nước thôi nha).

Vừa xuống đến chỗ chăn trâu, thấy cái đập nước to, trong xanh nó hét lên sung sướng, chạy tung 1 phát xuống nước chơi luôn. (con này như chưa bao giờ thấy nước hay sao ấy. phởn quá, hừm). Cái đập này không như các đập thủy điện đâu nha. Bãi thoải thoải, sâu dần giống bãi biển lắm. chỉ mỗi tội không có cát mà chỉ toàn cỏ thôi. Mưa nhiều là nước dâng lên cỏ nên sạch.

Đang trải lòng phơi phới dõi theo con phởn H thì nó biến mất khỏi tầm ngắm. (Đậu má, cái con nà nó chạy vào cái vùng toàn đất sét, mà đất sét thì trơn trượt lắm). nó phi luôn ra chỗ H. tay H cứ đập đập làm nước bắn tung tóe. Nó với lấy tay H. keo mạnh đưa H nổi khỏi mặt nước. hnay mới biết người nhỏ H nhẹ không. Vừa đứng dậy, H ôm chầm lấy nó, khóc nức nở. Ặc, khóc gì trời(chắc là giả bộ để ôm nó đây)).

“Hu hu, ướt hết rồi, sao không nói cho H.. huh u.. tại T đó .. huh u” H vừa ôm nó vừa khóc. Quái, ướt tí mà đã khóc, nước thì chỉ đến quá đầu gối chứ mấy. (chắc con này giả bộ).

“Ồ”

“hu hu” H lại khóc

“Ai bảo phởn, chạy tốt một mạch ra”

“Mà nhìn xuống coi, nước cạn thiếu à” nó chọc quê H, H nhìn xuống thấy nước cạn thật, hình như H bắt đầu thấy quê

“Ừ. Tránh ra”. Sau khi nghe tránh ra là “Rằm” chưa kịp hiểu cái tiếng đó ở đâu ra thì nó đã nằm gọn trong nước. Nó lại nhớ mấy câu thơ:

”Quê hương tôi có con sông xanh biếc.

Nước gương trong soi tóc những hàng tre.

Tâm hồn tôi là những buổi trưa hè.

Tỏa bóng xuống dòng sông lấp loáng”

” Chưa bao giờ bị ướt do gái đẩy đầu nha” Vừa nói vừa làm bộ mặt lưu manh tiến đến H.

Như hiểu ý nó, H vừa la vừa chạy. nhưng mà chạy sao được. nó vô lý H, cả 2 cùng ngã dúi dúi xuống nước. vô tình nó với H lại ôm nhau thêm lần nữa. 2 đứa giống như chưa bao giờ nghịch nước, chẳng để ý gì xung quanh, mặc mọi người cười. bạn H đứng trên bờ cũng cười ngặt nghẽo. 2 đứa như 2 đứa điên.

Đến lúc này thì 2 đứa như bình tĩnh (nghe nghiêm trọng). Cả 2 ướt sạch trơn.

“Thôi, H phải về thôi, Ướt thế này chơi đc gì nữa”

2. Chương 2 - Phần 1

Nó đứng gãi đầu.

“Ồ hè. Ướt sạch rồi” Cả 2 cùng ngại ngùng. nhưng với nó. H vẫn chỉ là 1 người bạn.

Đưa H với bạn về nhà. Mẹ nhìn 2 đứa mà chẳng nói đc câu gì. Nó chạy vội vào lấy cái khăn cho H lau tạm.

“Khăn. Lau đi”

Cái khăn bé tí. Thúng lỗ chỗ. Nó có bao giờ để ý đến mấy cái đó đâu, có sao dung thế. Hay đưa H dùng, cũng ngại. Rồi H với đứa bạn cũng về.

“Mẹ ơi, chúng con về” Ặc, cái con này, dám mẹ mẹ con con thế đó. Chào xong H cười rất tươi. Nụ cười cùng mái tóc xơ xơ do ướt, nhưng sao vẫn thấy đẹp. Nó chưa bao giờ để ý H cười. vì thứ nhất nó ko quan tâm con gái khi đi học, thứ 2 nữa có quan tâm thì cũng chẳng dám để ý tới H. vì H là con 1, lại là con nhà khá giả. Lại xinh nhất lớp nữa.

Thế là 2 đứa về. nó đi dắt trâu về luôn. Tối hôm đó là buổi tối rất vui của nó cũng như bố mẹ nó. Anh chị nó ở xa, chắc ngày mai nó mới xuống bà ngoại gọi điện thông báo được. Đêm nằm nó cứ mộng lung. Thật không ta, nó đồ đại học? Nó nghĩ quăng đời sắp tới. nó học. bố mẹ nó lại phải lo lắng, khổ thêm nữa rồi. Nhưng nó phải học thôi, cố lắm nó mới đỗ mà. Có học sau nó mới thoát nghèo được. Nó cứ nghĩ về chuyện nó, mà không hề nghĩ đến buổi chiều vui vẻ với H. Nó vô tâm quá chăng? Rồi dần nó chìm vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó, mọi việc cứ diễn ra bình thường. nó tất bật làm giấy tờ cho ngày nhập trường. trường nó ở tận đả năng cơ mà. Không khí gia đình vui hơn ngày thường, nhưng đâu đó trong mắt bố mẹ nó là nỗi lo, lo cho nó ăn học, những cảm xúc đan xen lẫn lộn. Vui vì đc đi học, vào đả năng, xem cầu quay, điều mà lúc nó đi thi chưa kịp coi, lo vì gia đình nghèo, lại thêm nó ăn học, không biết lấy gì lo cho nó. Rồi bố mẹ đã khổ, lại khổ thêm.

Một buổi sáng, nó đang ngồi chơi với 2 đứa con nít. Thì H lại xuất hiện (Móa, toàn xuất hiện những lúc không ngờ). Lần này đang lom khom chơi ô ăn quan mới đau chứ. May tiếng xe máy nên nó biết, quay lại thì H cười rất tươi. Nó đơ (chả lẽ nó say).

“Yêu trẻ con quá nha”

“Ồ, thì.... (nó gãi đầu)... trẻ con mà. Hehe. Đi đâu đây”

“Đi chơi, nhớ T đó”. Con này gan ghê nha, nó nghĩ bụng

Nó chỉ cười trừ, chả biết nói gì thêm. Hôm nay H mặc váy trắng tinh, chưa bao giờ nó đc nhìn H mặc váy cả. Mãi nhìn quên mất mời H vào nhà chơi.

“Không cho người ta vào nhà uống nước à”

“Ồ ờ, quên mất.hihi” nó ấp úng

Nó cầm xe H dắt vào sân. H leo đèo theo sau. (Chà, giống vc về thăm nhà ghê).

“2-9 qua nhà H chơi nha” chưa kịp ngồi H đã mở lời

“Ồ ờ, mà có việc gì à” nó vẫn ấp úng

“Liên hoan”

“Liên hoan gì?” nó hỏi

“Đại học chứ gì nữa”

“Oaaaa.... Thế hả?” nó đang tỏ vẻ vui mừng thì giả bộ cụt hứng, làm H bực, rồi giận nó. Lúc đó cứ tưởng H giận thật, nó ngây thơ chứ đâu biết H cũng chơi lại nó.

“Vô tâm. Hừm” nói xong H xịu mặt lại.

“hề hề. uống nước đi nè. H giỏi quá he” trời, nó khen nữa chứ, hôm nay nó lỳ quá.hay là nó đã thay đổi,haizzz, bột phát thể thôi, chả đối gì cả

Ngồi nc một lúc thì H đi mời những đứa khác. Nhà nhiều đứa bạn nó, khá giả nên đồ đại học là liên hoan, chứ nó thì không nghĩ đến. bố nó có bảo là làm liên hoan nhẹ, nhưng nó một mực từ chối. vì nó biết, tốn kém lắm.

2-9 cũng đến, nó lọc cọc đạp xe đi nhà H, móa nó ông trời muốn cản nó thì phải. vừa đi được 1 lúc thì trời đổ mưa. Nó lại chả đem áo mưa,nó đành tấp vào hiên nhà cạnh đường đứng trú mưa. Mưa mãi.nóng ruột, vì tới giờ rồi mà vẫn mưa, nhưng nó vẫn chờ. Cuối cùng thì trời cũng chịu ngớt cho nó đi, “sau cơn mưa trời lại sáng” chả phải sáng nữa mà nắng chang chang. Trời thế này thật khó chịu.Đạp đến nơi thì cũng sắp tàn tiệc. Nó phân vân không biết có nên vào hay chờ xong rồi vào. Nó nhìn vào trong, bạn nó vẫn ngồi nhiều, mà sao hôm nay đứa nào cũng đi xe máy thế. Giờ mới biết bạn bè nó khá nhiều. Nó quyết định vào. Trên tay cầm chiếc bút đã gói cẩn thận, đang lơ ngơ nhìn đám bạn thì H ở đâu chạy ra.

“T”

Nó ngoảnh lại thấy H ở đâu chạy vào sau nó

“Ồ. H đi đâu về thế. Liên hoan mà đi đâu”

“Chờ mãi chả thấy T, đi coi coi ở đâu” Xời, nó đc ưu ái quá.kề kề

Nó cười mỉm

“Này, tặng H”

Nó chỉ tặng H đc cái bút, bút này nó mua lâu rồi nhưng chưa dám dùng. Cứ để ngấm. hơ hơ, giờ mới thấy tác dụng của sự giữ gìn.hehe.

“Cái gì thế”. H hỏi nó, nó chưa kịp trả lời thì 1 thằng trong đám bạn chạy ra.

“DM, mày vào đây, cái tội trốn, phạt” thằng đó gắt gỏng. mấy thằng ngồi trong ủng hộ nhiệt tình, cứ 3 với 7 gì gì đó. Rồi nó cùng H với thằng kia đi vào trong. Vào mới biết là nó phạt uống 3 ly rượu. Ồi dời, con xin, con đã uống quá 1 ly bao giờ đâu. Hời ôi, xin cũng không xong với tụi này. Rồi còn nhiều cái liên hoan nữa, chìm ngập mất thôi. Hơ hơ.

Hnay, cái liên hoan đầu tiên của lớp, phải nói là vui, vui lắm. cả lớp lại đc ngồi bên nhau, tới chiều tối, nó cũng hòa mình vào niềm vui đó. Hôm đó chả thằng nào tỉnh, nó thì xỉn luôn tại trận, nó đã bao giờ uống nhiều đâu.

Đêm đó, mình chỉ nhớ đến đó. Sớm mai tỉnh dậy thì thấy nằm cái giường êm, rộng rãi, thoáng mát. Nhìn xuống thì có cái chậu to tướng, toàn cháo là cháo. “Hờ, cái gì đó nhỉ. Sao miệng chua chua nhỉ”. Chả lẽ nó nôn ra đc nhiều thế sao. Cạnh nó là chiếc khăn, cũng có cái mùi không dễ chịu. hic. Đang nghĩ thì H vào, đến giờ thì nó biết đang ở đâu rồi. Trời ơi, nó xỉn ngủ luôn tại phòng H.

“Con gì mà cho ra nhiều thế này”

“T đã về nhà chưa mà ở đây?” trời, nó hỏi câu ngớ ngẩn chưa từng có.

H cười

“Ra ăn sáng với cả nhà H luôn”. Hic, nó còn tâm trạng nào mà ăn nữa, về chắc bị bố nó la cho coi

Nó mò dậy, chạy ra phòng khách, xin phép 2 bác, chào H rồi nó về. Ngại chết đi được, nó ngủ nhà con gái. Bọn lớp nó true chết mất thôi. Nhưng lúc đạp xe về, nó chỉ sợ bố mẹ nó mắng thôi.

Vừa đi vừa sợ, chả nghĩ đc gì hơn, chả thèm quan tâm bố mẹ H đang nghĩ gì.

Về đến nhà thì bố mẹ nó đi ra đồng rồi. Nó nghĩ bụng “vẫn còn sống sót thêm buổi sáng”. Buổi sáng trôi qua trong lo lắng của nó.

“Nấu chưa con?” mẹ nó hỏi

“Dạ rồi” chẳng dám hỏi gì thêm mẹ nó. Cứ lẳng lặng quan sát thái độ bố mẹ nó.

Lúc ăn cơm nó cũng chả dám nói gì. Im im cúi ăn.hic, khổ thế chứ.

Đến gần xong bữa ăn.

“Khi tối.. (đang cúi mặt ăn cơm, nghe đến đây nó giật bắn mình).”

“Dạ” bố nó chưa nói hết câu nó đã chột dạ

“Con H nó đến đây. Hấn rứa mà giới con hè” trời, nhẹ cả người, nó cứ tưởng nó lên thót.

“Dạ. mà sao ạ?” nó hỏi thăm dò, chưa bao giờ nó lại giống thằng có tật giật mình thế

“Hấn đến xin cho con ngủ lại đó. Bữa khác đừng uống nhiều nha con” H cũng chu đáo quá, hình như sau hôm nay nó mở lòng hơn với H. nó cũng bất ngờ vì bố không trách mắng nó. Chắc là do H nói đỡ cho nó rồi. Cảm ơn, hehe

Rồi sau đó, là những buổi liên hoan nhiều hơn, nhưng nó biết kiềm chế hơn. Ít nhất sau liên hoan nó về ngủ đc tại nhà.hic.

Ngày nhập học cũng đến, từng đứa từng đứa lên đường. Ngày H đi, nó cũng không ra tiễn được. chả hiểu sao lúc đó nó ngu ngơ đến lạ thường.

Rồi cũng đến lượt nó. Ngày mai nó lên xe, tối đó bố mẹ nó dặn dò nó rất kỹ. nó cũng lằng lằng, không chợp mắt được, gần như nó thức sáng đêm. Ngày mai thôi, ngày mai nó sẽ ở một môi trường mới, tất cả đều xa lạ. mình nó sẽ phải lo từ đâu, từ nơi ăn chốn ở, mua sắm từng đồ dung nhỏ nhất. Nó sẽ phải tự tính toán chi tiêu, sao cho tiết kiệm nhất. Thử thách mới đang chờ nó.

5h sáng, bố con nó chở nhau xuống bến xe. Suốt dọc đường nó không nói đc câu nào cả. nó cứ suy đoán coi bố đang nghĩ gì. Thương bố, thương mẹ quá.

Lúc lên xe, nó bảo bố về, bố nó không chịu, nó ngồi ngay sát cửa kính, còn bố nó đứng cạnh xe. Thỉnh thoảng nó bảo bố về, nhưng bố không chịu, hình như nó muốn khóc. Chả lẽ nó dễ khóc vậy sao. Nhưng lúc đó, nó thương bố lắm. sao bố không về ngủ đi bố ơi. Đến lúc xe chạy nó vẫn thấy bố đứng đó ngóng theo. Nước mắt nó lăn dài trên má. Nó tự nhủ phải học thật tốt đền ơn bố mẹ.

Nó chưa bao giờ đi xa nhà cả. đi đến mỗi địa điểm nó lại mở sổ ra ghi chép lại, thời gian, địa điểm, nó như 1 thằng tộc lùn đầu ra thành phố. Lúc này nó bắt đầu nghĩ đến H nhiều hơn. Nghĩ xem H ntn ngoài đó. Rồi nó chìm vào giấc ngủ trên xe.

Xe vừa qua đèo hải vân, tp đà nẵng hiện lên trước mắt nó. Đẹp quá. Xen lẫn đường xá nhà cửa là bờ biển dài với song xô bờ cát trắng. là bán đảo sơn trà, nó thả hồn ấy cho gió mặc cho những khó khăn đang chờ nó.

Ngày đầu tiên đi làm thủ tục nhập học. đông quá trời. nó ra ghế đá ngồi ất, chờ rảnh rồi làm cũng chưa muộn, đang lơ ngơ gặp con bạn H (đến cùng cái lần 2 đứ ướ).

“T...”

3. Chương 3 - Phần 1

“Hả. Thùy. Làm gì ở đây?” nó ngạc nhiên

“Nhập học chứ làm gì” trời, đúng là không ngờ. lại gặp ngay Thùy ở đây. Không chỉ Th mà nó còn gặp cả thằng bạn cùng lớp nó nữa, quái quỷ gì thế, sao thi vào đây cả mà cả thằng nào nói cả. hê hê, tạm quên vụ nhập học, 3 đưa kéo nhau ra quán chè đánh chén. Kể ra thế là nó không đơn độc ở chốn đô thị ồn ào này. Đến sau này nó mới cảm nhận đc hơi ấm tình đồng hương ở nơi đây.

Rồi thì nó cũng nhập học. Buổi đầu tiên làm quen nhau, gặp cô chủ nhiệm lớp, bầu cán bộ.

Cả lớp làm quen nhau, còn nó thì ngồi nhìn ra cửa sổ, nghĩ về gia đình, nghĩ về mọi người. Hình như nó nhớ nhà, nhớ bố, nhớ mẹ. và hình như nó còn nhớ là H. một cảm giác khó tả. Đáng lẽ ra nó đã có thể có H rồi, nhưng nó ngu ngơ, hay nó vẫn chưa có cái gọi là tình yêu. Đang thả vào cái suy nghĩ bay qua cửa sổ thì cô chủ nhiệm bước vào. Trước mắt nó là cô chủ nhiệm đó, cô còn trẻ, đẹp làm sao, cả lớp xôn xao.

Sau màn chào hỏi. cô bắt đầu đi vào bầu cán bộ lớp. chả hiểu ma xui quỷ khiến sao lúc đó nó lại chen ngang, đề xuất 1 câu (nghĩ là hồ đồ thì đúng hơn).

“Dạ, thưa cô. Cô có thể xin nhà trường cho lớp thêm mấy bạn nam đc không ạ”. Lớp nó có 8 thằng con trai à. Làm sao tham gia các hoạt động thể thao đây. Cả lớp cười, nó quê. Cô chỉ nói ngắn gọn

“Không được em à”. Tiu ngửi.

Chắc cô ấn tượng hay sao mà bầu nó làm luôn lớp trưởng. Hớ, chết nó rồi. từ bé đi học có bao giờ làm lớp trưởng đâu chứ. Nhưng chối cũng không xong với cô. Có lẽ vì là lớp trưởng nên nó bắt đầu phải quen nhiều người hơn, nhất là cô giáo. Thế nên, cô chủ nhiệm nó không chỉ là cô mà còn như 1 người bạn, 1 người chị của nó sau này. Từ đó nó đi đâu mà gặp bạn lớp thì chả đc gọi bằng tên nữa mà thay vào đó là “Lớp trưởng” nghe mà ngại chết.

Thế đó, nó bước vào giảng đường đại học như thế đó.

Sinh viên năm nhất, ở nơi đất khách thật sự là bơ vơ, lạ lẫm. Nhật là giọng nói nơi đây, rất khó quen, nhất là vùng quảng nam, quảng Ngãi.. vào đến phú yên. Có lần, đi chơi làm quen phòng bên cạnh, con bạn người quảng nam nó bảo “mượn xe đạp đi chơi”, mắt nó hình chữ O miệng chữ A, chả hiểu gì, khổ thế đó.

Tháng ngày trôi qua, nó gặp không ít các cô gái, xinh có, dễ thương có, nhưng lòng nó vẫn không thể nào để ý ai. Có lẽ nó tự ti về bản thân. Hay nó ngu ngơ, khờ khạo. Phòng nó lại nằm giữa 2 phòng nữ, nói chung là cứ mở mắt thấy gái, đi đâu cũng gặp gái. Đặc biệt hơn phòng bên có nhỏ người hà tĩnh, xinh xắn, nhỏ nhắn mà cũng khá dễ thương. suốt ngày bị tụi cùng phòng ghép đôi nó cũng mặc kệ. nhỏ đó tên Hà, chắc có lẽ ảnh hưởng của những lời ghép đôi nên nhỏ cũng quan tâm nó nhiều hơn (lạ, nó xấu thế mà toàn gặp gái xinh là sao).

Thời gian đầu, ở cạnh phòng nữ cũng sướng, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nhưng đến lúc thân quen hơn rồi thì ôi thôi. cứ nửa đêm là 2 bên có tiếng dội thùng thành như ai đánh trống đưa đám vậy, cứ con nào con đó dơ 2 chân đập vào tường, chỉ muốn sang mà phang vào đầu cho im mẹ đi. nhưng cứ gõ cửa phòng cạnh là lại bắt gặp 8 nụ cười nhe nguyên hàm răng, có đứa có răng nanh (răng khểnh nhưng nó cứ kêu là răng nanh cho độc) xong thì nó cũng phải lượn, về phòng chịu trận .

Người mà nó chơi nhiều nhất chính là Thùy, bạn của H. dường như vào đây, xa nhà. Nó với Th có thể tâm sự đủ thứ chuyện. Chơi với nhau, đi đâu cũng rủ nhau đi, nhưng với nó, Th vẫn chỉ là bạn, mọi người đã lầm tưởng nó với Th là 1 cặp, nhưng không hiểu sao nó vẫn chỉ dừng lại ở “bạn”. Còn ở Th thì dường như Th đang hiểu nhầm tc của nó. Nó cũng không biết, vì nó đâu có để ý. Mãi sau này qua 1 người bạn nó mới biết tc Th dành cho nó. Nó cũng đành xl Th và cố để bình thường mọi thứ. Dường như nó vô tâm.

Đôi lúc nó cũng tự mình hỏi, tại sao lại như thế, hay tại H, hay H đang ở trong nó. Nó mông lung, và rồi nó bắt đầu mon men yahoo, internet, và nó bắt đầu tìm thông tin H. Ngày đó thường lập nick yahoo theo tên, nên nó cứ mò mẫm, để xem có ai trả lời không. Ngày qua ngày vẫn chỉ là con số 0. Dần nó cũng từ bỏ, chờ tết về vậy. Đôi lúc nó nhớ H, nhưng nó vẫn cứ cố để ép nó về nhớ bạn. Nó không nhận ra hình ảnh H đang dần ở trong nó.

Mọi chuyện tiếp theo cũng không có gì đáng nói, nó vẫn cố để làm 1 thành lớp trưởng tốt. quây tưng bừng ở ký túc xá, với Th nó cũng đã để giới hạn ở bạn bè. Thời gian của trôi. Vào 1 ngày vừa tan 5 tiết học rồi. thì Th ở đâu chạy tới.

“T...”

...

“Có tin vui này.”

“Hử?” nó thì có tin gì vui chứ. Chẳng lẽ bố mẹ nó nhặt đc vàng, hớ hớ, đổi đời chẳng.

“Có thông tin của H này” trời, nghe xong nó đúng là như bắt đc vàng, mặc dù nó cũng không mong mỗi thông tin này lắm.

“Thế à, đâu đâu, đưa T coi” thế là nó đã có email nickname của H. đi về nó hát líu lo như bị phởn. xua đi cái mệt mỏi sau buổi học.đời nó giống lên mây, cũng chẳng hiểu tại sao như thế, vì với nó H vẫn là bạn thôi mà.

Ăn cơm xong nó chả về phòng, vào Net online luôn, addnick mà chả thấy add lại. thì nó cũng nhắn 1 tràng dài cho H, nói như chưa bao giờ đc nói.

Chờ mãi chả thấy tằm hơi đâu, nó đang định ra về

Buzzzz.

“Sao hôm H đi T không ra tiễn”

Trời, chẳng lẽ đọc 1 tràng tin nhắn của nó thế mà không có lấy 1 câu hỏi thăm hay sao, đc 1 câu , lại là trách móc nữa chứ.

“Hề hề. T không biết” nó cười xuê xoa.

“H nói rùi mà bảo ko biết à” lại trách. Chết mất thôi

“T quên mà. Xl nha. Mà có bao nhiêu đứa đến tiễn rồi mà. Hôm T đi có mỗi bố ”

“Bao nhiêu cũng thế. Thiếu T...”

“Ờ ờ.”

“Ờ ờ cái gì mà ờ ờ. Ghét”

“Thì T xl rồi mà..”

Rồi H cũng bỏ qua cho nó. Tiếp đó là những lời hỏi thăm của H. Hic. H cũng giống nó. Cũng tìm thông tin về nó. 2 đứa kể với nhau rất nhiều, cả nó và H đều rất vui khi biết đc thông tin của nhau.

“Thôi, muộn rồi. H nghỉ ăn cơm đi” thế là nó với H ngồi chat từ trưa cho đến gần tối. sao giờ nó nc đc nhiều thế không biết.

“Gặp H. T vui lắm” nói xong nó tắt vệt nickname, chẳng dám đọc câu nói của H nữa. nó nhát gái. Xong thanh toán tiền đi ăn cơm.hehe.

Những ngày sau đó nó cứ từng từng, sớm ngủ dậy vui hơn. Việc gì nó cũng chen chân vào. Ngày nào nó với H cũng dành ít nhất 30 phút nc với nhau. TỪ khi nc với H nó dường như ít tâm sự với những người bạn, có cả Th nữa. mặc dù nó với H cũng chỉ là bạn thôi.

Thấy tiền ngày càng cần nhiều, mà bố mẹ nó kiếm đâu ra, thế nên nó quyết định tìm việc làm thêm. Tìm mấy ngày mới đc một chỗ làm ở quán cơm. Hờ, có việc làm, lại quán cơm, có cơm ăn free chẳng? Cũng ổn. Thế là nó vừa học vừa làm,, có những ngày học mệt phờ râu nhưng cũng phải lết cái xác đến quán cơm. Nghèo thì phải chịu thôi, nó tự an ủi. Được mỗi 1 điều, cơm trong này gần biển, hải sản rẻ, mỗi suất 3k mà có cả tôm, không tôm thì có cua nữa nhá .

Chính việc nó đi làm thêm cũng làm nó với H ít nc hơn. Mỗi lần tranh thủ nc với H là nó lại nhận đc cái cục tức to đùng của H, H hay gắt gỏng hơn. Hình như H đang muốn nó làm điều gì đó. Mà nó thì vẫn ngu ngơ không nhận ra.

Vào 1 ngày, đúng buổi hẹn chat. Nó chờ, chờ mãi không thấy H online. ừ rũ ra về, cũng buồn, chẳng hiểu sao nó buồn.

Nằm nhà buồn, nó chạy qua nhà Th rủ đi dạo. ra đi được 1 lúc thì

“T”

“Ơi”

“H đang ốm đó. Nhập viện 3 hôm rồi.”

“Sao giờ Th mới nói” nó la lớn.

“H không cho nói..”

Nó không nói đc gì nữa. Chạy về gấp vài bộ đồ. Bắt xe ôm ra bến xe.

“Mai lên lớp T xin T về quê cái” nó ngoái đầu dặn Th.

Ngồi trên xe ra bắc mà lòng như lửa đốt, chẳng lẽ bạn bè thôi mà làm nó thấp thỏm vậy sao.

6h sáng chiếc xe khách cập bến xe Giáp Bát, mới 6h sáng thôi mà người đi đường đông quá, 1 thoáng choáng ngợp trước dòng người nơi đây, trước sự tấp nập đến ngột ngạt.

Nó bắt xe ôm chạy vào bệnh viện, khi đó nó chỉ nhớ là bệnh viện Bạch Mai, hình như nó may vì gặp bác xe ôm tốt tính, bác lấy 10k từ Giáp Bát tới Bạch Mai, khi đó nó cũng chẳng biết quãng đường là bao xa cả, lần đầu ra thủ đô mà. Đến cổng bệnh viện, nó trả tiền bác xe ôm xong nuôi nó mới ngẩng người ra, cái bệnh viện to vật vờ, mà nó có biết H nằm phòng nào đâu. Ngay khi bước vào cổng nó thấy cái sơ đồ bệnh viện, nhưng làm sao biết được cụ thể H ở chỗ nào nhỉ, lang thang, gặp ai mặc cái áo blue trắng nó cũng hỏi “Chị (anh,chú,cô,bác) ơi có biết M N H nằm ở đâu không ạ?”, hỏi thế thôi chứ giữa cái bệnh viện to vật vờ thế này thì làm sao mà biết được.

Đang lúc lơ ngơ định ngồi xuống nghỉ tí thì may mắn mỉm cười với nó

“T, phải T không?” nó giật mình ngược mặt lên, thì ra là con N, bạn học cùng lớp với nó và H. Nó như trúng số vậy

“N.....”

“Ừ, mà T đi đâu đây?” con này lạ, đang ở bệnh viện còn hỏi đi đâu, chẳng lẽ đi chơi chắc.

“Ừ, nghe nói H ốm nằm viện, T ra coi sao. mà quên hỏi mất H nằm đâu rồi”

“haha, bày đặt, không biết mà cứ xồn xồn chạy ra. đi theo N, N vào coi nó sao đây, cũng bình thường thôi”

“Thế để T ra mua cái gì vào cho H”

“Thôi khỏi, tí tính, cứ vào nhìn cái mặt nó đã. nhìn ông rõ tội nghiệp, haha”

Nói đến đây 2 đứa vào với H. Lúc này chẳng có ai ở với H. H chẳng nói cho ai biết. chỉ có vài người bạn cùng lớp . Sao phải tội nghiệp thế chứ.

4. Chương 4 - Phần 1

Lúc nó vào. H đang ngủ, H bây giờ thay đổi nhiều so với hồi cấp 3. Có vẻ sành điệu hơn, tóc cũng đẹp hơn. Người H gầy đi trông thấy, nó lại gần ngồi cạnh giường H, nhìn mê đắm vào H. Sao lại để ốm thế này hả H, sao không báo cho T biết. nó thậm chí trách H. Nó với T ngồi cạnh giường H làm cho H trở mình tức giận. N chạy tới lấy tay bịt mắt H

“Rồi, từ từ ngồi dậy, từ từ mở mắt.haha” N vừa thực hiện vừa cười dòn tan.

Lúc này nó chuẩn bị đón nhận ánh mắt của H bằng nụ cười tươi trên miệng. rồi N buông tay khỏi mắt H. hồi hộp quá

“Hi.....” lúc H vừa mở mắt, nó nhìn H rồi cười (nó tưởng tượng là duyên lắm)

“Ồ N, ai đây, bạn mày à, nhìn gì mà xấu kinh tởm vậy N” H buông lời, nó rất chi là bình thản, có tổ cái mặt giả ngây giả ngô nữa, muốn phang cho

“N ơi, thôi T ra trước nhé, T chờ N ngoài sân nhé” nó vừa nói vừa giả bộ thờ ơ, không quen đi ra, nó cũng đầu kém cạnh nhỡ.

“Này, đi thật à. Ồ ờ, có người ra thăm người ta mà thế đó. đi đừng quay lại nhá” haha, cho chết. Nó vẫn đứng thế.

“CÓ người bảo không quen tôi mà. ai vừa kêu tôi lại vậy nhỉ” nó vẫn đứng chọc H.

“Hứ, đi luôn đi... oa oa” H tức lên giả vờ khóc, nghe xong nó quay lại nhìn H.

“Hi.....” thấy nó quay lại H cười. đập vào mắt nó là nụ cười trong trẻo, cái mặt nhỏ nhắn, hồn nhiên ngay thơ, nói chung là yêu lắm lắm

“Ồ trợ bức bối quá hay sao mà vào đây nằm. Thích lắm à” Nó tỏ thái độ bực tức. mặt H đang hớn hở, cụp xuống như kiểu con chó đang hí hửng vẫy đuôi, la một cái cụp cả tai cả đuôi xuống luôn .

“Thì đi học về ướt mưa... rồi...” H nhỏ nhẹ trả lời, thái độ cũng có vẻ sợ sợ, sợ cái ánh mắt nó đang hơi nghiêm túc.

“Đó, nói nhiều lần rồi. không chịu nghe cơ”.

“Đang nóng, ướt mưa thì cảm hàn chắc luôn. biết thế rồi mà còn... sao đi học không mang ô.” Đc đc nó làm căng hơn, thử coi H thế nào.hehe

“Thôi mà, người ta ốm thế này, còn mắng nữa.” Rồi H giả vờ giận nó. Nó biết, nhưng mà thấy yêu thế chớ.hớ hớ.

“Ồ, cảm có lần sau”

“Hi.....mà ra làm chi vậy?” Má nó, ngồi cạnh nó, ở trong bệnh viện còn giả vờ hỏi.

“Thì lâu ngày ra.....”

“Thăm H chớ gì. hi hi” Chưa nói hết câu thì H xen ngang.

“Haha, có người tưởng bỏ kia, T ra thăm thủ đô”

“Ồ... thế thì đi thăm đi, đi ra” đệt, còn đuổi nữa. muốn goánh cho phát. má nó, không biết nó đang là thủ đồ à.

“Gì nữa.. rồi, thăm H.hic”

“hì...”

đang vui thì lại có 1 thằng chạy vào.

“T.... Mẹ, mày làm chi đây.” Xong tập 2 với nó rồi. thằng V, cái thằng nằm khóc tí tê với nó trên núi, chuyện tán H.

“Tau đi ra có tí việc, nghe nói H nằm viện nên ghé vô thăm”. Nó áp ứng. Nó thì có việc quái gì ngoài này ngoài cái việc ra thăm H chớ. Nhìn sang H nó thấy H có vẻ buồn, tiu nghỉu

“Sướng nha. Có người mang cháo cho ăn kìa.” Nó quay sang chọc H để xóa đi cục buồn trên mặt H.

“Sướng gì mà sướng, có việc gì thì đi đi, ngồi đây làm chi nữa.... V mua làm chi, tí H với bạn đi ăn được rồi mà.” H trách nó, xong quay sang khách sáo với V. Nó chỉ biết lè lưỡi cho qua, cười trừ.

“Hề hề. Ko đi đó” Vừa nói xong thì H nguyền nó 1 phát. Nhìn rõ điều.Ặ Ặ

“Thôi, giờ H với V ngồi đây nha. T với N đi ăn cái, hôm qua giờ đói meo” Thấy H ổn, nên nó tính đi ăn. N cũng là đứa bạn chung lớp hồi cấp 3.

“Cho H đi với”.

“hay cả nhóm đi ăn. T ra, V bao,hehe” thằng V xen vào. Thằng này tốt ghê bây.

“Không, H ở đó, có cháo rồi, ra ngoài chi ốm thêm.” Nó dứt khoát.

“Không, H cũng đi” H vẫn lẻo nhèo.

“Nói không nghe hả. Thế H đi đi, T ở đây” nó tỏ vẻ bực bội

Không lại với nó. H nghe theo. H với V ở lại. nó với N đi ăn. Chà, HN đông đúc quá. Nó nhìn ngao ngán. Lại là 1 thằng tộc ra thành phố. Hôm đó nó đc N cho đi ăn bún chả, lần đầu tiên nó ăn, chả quen. Hôi ở nhà, ăn bún thì 1 là nó đổ nước đầy bát ăn, 2 là ăn bún lá chấm với mắm tôm. Chứ chưa bao giờ nó ăn kiểu này cả. nghe mà quê quá. Nhưng kệ, nó đói, nó ăn luôn 2 suất. mà 2 cũng đúng, mỗi suất gì mà ít teo.chả bõ bèn gì cả. ăn xong kêu N dẫn nó mua ít hoa quả. Nó biết H chỉ thích ăn nho. Hehe. Nó làm hơn 1 cân nho tung tăng.

2 đứa vào phòng H. H vừa thấy nho bóp ngay ăn luôn. Con này ham thế là cùng. Chưa kịp rửa đã ăn. Nhìn lên cặp lồng cháo V mua vào H vẫn chưa ăn.

“Ồ hay, sao không ăn cháo đi. V mày sao không dứt cho nó ăn,keke”. Nó mở lời.

“KHông, ăn nho rồi, cháo để sau” đúng là ham.

“KHông được, đưa nho đây, ăn cháo đi đã. Nhanh” Nó lại dứt khoát.

H vẫn không chịu, cứ dằng co nhau túi nho. Một lúc sau nó cũng giật lại đc túi nho.

“Ồ, thăm người ốm mà giật lại nha. KHông thèm nữa” H giả vờ giận nó.

“Ăn cháo đi đã, ăn rồi còn uống thuốc”

“Không ăn” H tỏ vẻ giận dữ hơn

“Ăn đi”

“Không”

“Ăn, có ăn không” Nó nói to hơn, quên mất xung quanh đang còn bệnh nhân.”

H có vẻ sợ. hehe, hiệu nghiệm vậy ta.

“Ồ, thì ăn” H cầm lấy cặp lồng cháo

“Hay T dứt cho H đi” H không nhẽo, năn nỉ. Móa, cháo của V, đang ngồi đó mà bảo nó dứt, có thách cũng không dám.

“V dứt đi”. Nó vừa nói vừa cười. Thằng V thì có vẻ ái ngại, cũng cười nhưng có vẻ không vui.

“Thôi, không dứt thì H tự ăn” giận thật rồi. nhưng mà nó kệ. haha. Nó đang định xách nho đi rửa thì N tranh phần rửa. Xong nó ,V,N lấy nho ăn, còn H ăn cháo. Vừa ăn vừa xuýt xoa quả nho khi đưa lên miệng để chọc H. H vẫn cứ tỏ vẻ giận,không thèm. Nhưng nó biết H tức nó lắm. haha

Ăn xong, lúc này H cũng sắp khỏi rồi. cả 4 ra hành lang ngồi. chỗ này ngắm ra đường được. Vừa trêu đùa nhau, vừa nhìn ra đường nhìn dòng xe cộ.

“Giữa dòng người xuôi ngược, anh và em tìm thấy nhau” bất giác H nói, không nhìn ai, chỉ nhìn ngoài đường. Nó biết H đang nói nó. Nhưng nó im lặng. quay sang thằng V.

“Ngoài này sao vậy. Trường này chắc gái nhiều lắm nhỉ” thằng V học kinh tế mà.

“Ồ ờ, gái cả đồng” thằng này nói gì mà nói con gái như đồng gì ấy.Mịa, gái nó không yêu cũng phải.

“Có hay gặp mấy thằng không”

“Nhậu suốt. Xả hơi” tư tưởng giống nó quá ta.

“Tối nay tụ tập đê, mày bao giờ về” V tiếp lời

“Thôi, chờ H nó khỏe rồi tụ tập, yên tâm, tao đập phá với bọn bây 1 bữa rồi mới vào”

“hehe, mày ngon. Con nào đổi tính mày thế”

“Chả có con nào, dòng đời xô đẩy” Nó nói thế, chứ xô cái quái gì, trong kia nó cũng có nhậu nhẹt gì đâu.

“Ghe quá ta, ai mà dám xô T thế” H chen vào.

“Ồ, cô thì lo khỏi bệnh đi, để tui còn vào. Người ta là lớp trưởng đó, không vào lớp nguy khốn. Ha haha” Nó khoe, cười sảng khoái, tự cho nó là oai phong lắm.

3 đứa quay sang chọc nó. Móa, lớp trưởng thôi mà có gì chọc.

“Chà, H sướng ghê, hôm nay được cán bộ ra thăm nom nha” N chọc quê nó.

Nhìn sang H thấy thẹn thùng, còn V thì cười nhưng không vui. Con này nói gì mà lộ liễu thế chứ. Chả để ý gì cả.

Cả nhóm ngồi nói chuyện cả chiều. đến lúc thì 2 đứa kia cũng về. đáng lẽ tối nay N nó ở lại với H. nhưng hnay nó xung phong ở lại. hôm nay nó liêu thế chứ.

Tối đến, 2 đứa xuống cantin ăn cơm. H cứ nhường hết phần thức ăn cho nó. Lạ lùng thế chứ. Người ốm nhường cho người lành ăn. Nó có từ chối nhưng H vẫn cứ nhường. thỉnh thoảng ngược mặt lên lại gặp ánh mắt H đang nhìn nó ăn. Trời, xấu hổ quá đi. Có cười 1 phát rồi cúi ăn tiếp. ngại chết đi được.

5. Chương 5 - Phần 1

Ăn xong, 2 đứa đi dạo 1 vòng trong bệnh viện. ban đầu 2 nó bỏ tay vào túi quần, còn H thì 2 tay cứ véo vào nhau, chả biết làm thế làm gì. Đi được 1 lúc, bỗng H luồn tay qua tay nó, khoác tay nó. Hớ. gì nữa thế này. Nó cũng chả nói gì, chả dám nhìn H. H cũng im lặng, dần càng gần nó hơn, đầu H ép vào vai nó. Nó bắt đầu cảm thấy hơi ấm của H (đang bệnh nên người H nóng hơn bình thường). Cả 2 lúc này không nói câu nào, cứ đi, chà, giống đôi tình nhân quá. Cứ đi mà chả biết đi đâu, cứ vòng vòng thế.

“Thôi, về phòng nghỉ nha”

“Ừm.” H ừm rồi quay sang cười với nó. Nhìn như thiên thần. Nó cũng không tưởng tượng, 2 con người xa nhau hàng trăm km, nay đang đi cạnh nhau. Nhưng trong nó, nó với H vẫn chỉ là bạn.

Về phòng, 2 đứa ngồi 2 đầu giường ngồi nc. Nói chuyện 1 lúc thì H có vẻ buồn ngủ, do ngấm thuốc. 1 lúc sau thì H ngủ. Chết nó, giờ nó ngủ đâu đây. Thôi đành ngồi thế này vậy. Ngồi nhìn H rồi lại nghĩ. Rồi nó ngủ gật luôn, ngủ trong tư thế ngẩng cao đầu, nghĩa là nó nằm ngửa mặt lên trời ngủ ngon lành.

Sáng sớm mai, nó vừa tỉnh dậy thì H cũng đã dậy.

“Chà, có người ngủ đẹp mê hồn” H vừa nói vừa cười có vẻ bí hiểm, chắc có biến rồi đây

“Đẹp gì, mỗi cổ lăm đây”

H bật điện thoại lên khoe cái ảnh chụp nó lúc đang ngủ. Trời, 1 tư thế chưa từng thấy. mà con này mua điện thoại bao giờ ta. Với nó thì niềm mơ ước. Nó với tay định cướp cái đt phi tang. Nhưng mà H cũng nhanh không kém. Thế là 2 đứa lại dành nhau cái điện thoại. vô tình lại ôm nhau. Lần này nó ôm H từ phía sau. Mà lạ là H lại chẳng phản ứng gì, còn nép người sát nó nữa chứ.

“Điện thoại đẹp, mua khi nào vậy” Nó phá đi cái e thẹn giữa 2 đứa.

“trước khi đi được bố tặng” H trả lời khi 2 đứa đã tách nhau ra.

“Hôm nào nhắn số qua yahoo nhá”

“Làm chi”

“Rảnh gọi chơi.hehe”

“Gọi chơi thì không cho”

“Không cho thì thôi.hờ hờ”

“Nhớ mặt đó” lại giả vờ giận nó.

Ngày hôm đó H được ra viện. N sáng sớm tới để dọn đồ cùng H về phòng trọ.

HN đúng là chen chúc thật. trên đường về phòng trọ H mà than ôi, tắc đường kinh khủng. ngao ngán. Về tới phòng thì đập vào mắt nó là cái phòng trọ thoáng mát. Hơ hơ, tiêu thư mà, có gì lạ đâu.

“Đẹp quá nhỉ. Thế này thì học hành sướng lắm”

“Hi. T vào đi”

Vào 1 lúc thì tụi thằng V cùng 1 nhóm cấp 3 tới, bọn đó học ngoài này nhiều mà.

“Liên hoan mừng bệnh nhân về vườn đề” thằng lớp trưởng cũ nhanh mồm. móa nó chứ, H còn mơn mớn thế mà bảo về vườn.

Cả bọn hưởng ứng nhiệt tình. NÓI là liên hoan chứ thật ra là lệ quên, nó được ưu tiên vì khách từ xa.hehe. tốt.

Cả bọn kéo nhau ra quán lẩu vịt ở gần đó. Gọi 1 nồi lẩu 3 đĩa vịt nướng, vịt ngoài này ngon, sau này nó mới biết đó là Linh Đàm. Gọi thêm 2 chai vodka, mấy lon nước ngọt dành cho con gái.

“Zô, mừng con H ra viện, mừng thằng T ra thăm thủ đô”

Ly rượu đầu cạn, tiếp ly rượu thứ 2, thứ 3. Bọn này uống gì mà kinh thật, tối tấp, chả cho con người ta nghỉ ngơi hỏi chuyện. xong phát thứ 4 thì bắt đầu ngồi hỏi han tình hình.

“Mẹ, vào không liên lạc gì mày?” thằng lớp trưởng nói mà như chửi nó.

“Ồ, thì gái nó theo,haha”

“DM, có gái quên luôn bạn bè mày?”

“Quên đéo gì, tao có biết thông tin gì mà liên lạc đâu. Mãi con Th mới cho tao biết thông tin H”

“Ghê ta, biết H rồi không thêm hỏi bọn tao hả”

“Thì, còn học tập, công việc”

“Mẹ, mày ngoài học với gái thì việc gì?”

Thằng V chen vào

“Mày không biết, thằng T là cán bộ đồ nha, cẩn thận đó.haha”

“DM, cán bộ gì tao không biết, bỏ bạn bè là ko xong.”

“Mày nói đồ nha, sao bọn mày không liên lạc với tao”

“Đéo biết, phạt”

“Phạt gì mày?”

“Đây, tự xử đi” vừa nói thằng lớp trưởng vừa đưa cho nó chai rượu. Nó phải làm thêm 2 ly tự xử xong nghe cũng hơi tây tây.

đến ly thứ 6-7 gì đó, đang gấp thức ăn cho H, vừa cười vừa đùa, không hiểu thằng V nói gì với tụi đó, tụi đó xúi gì thằng V, hay là thằng V say rồi. Thằng V hất nguyên ly rượu vào nó. NÓ hơi ngạc nhiên.

“Bọn bây, thằng này phí của quá, phạt đề”

“Phạt cái con mẹ mày” thằng V bắt đầu điên tiết.

“Này, say rồi hả?”

“Say cái Lol”

Nó ngạc nhiên, không hiểu thái độ của thằng V

“DM, mày tránh xa con H cho tao”. nghe đến đây nó hiểu.

“Thôi, mày say rồi, nghỉ đi” nó vẫn từ tốn. thằng V đang lại gần chỗ nó, mặc cho cánh tay những thằng bạn với với. Nó đứng lên, tưởng thằng V bắt tay bắt chân gì đó .

“DM, thằng mất dạy” nói xong nó ăn nguyên một cú đấm vào mặt của thằng V.ngã dúi dụi ra sau. máu mũi ra rồi đó cũng đau, nhưng mà cơn điên trong nó cũng bắt đầu lên. nó đưa tay gạt máu mũi đang chảy.

“Dm, một đấm thôi nha, hơn nữa tao đéo yên cho đâu” vừa nói xong, thằng V tung chân đạp nó, may mà nó bóp được chân nó, cũng trả nó 1 phát vào bụng, cực mạnh, nó ngã về phía sau đè lên mấy thằng bạn, ghế đổ, bát đĩa văng lung tung, may nổi lẫu nghiêng mà ko hất tung lên.

Vừa chồm dậy, thằng V cầm chai vodka, khí thế bùng bùng.

“DM, thằng chó” thằng V vừa định lao tới thì mấy thằng bạn giữ lại

Nó kéo H lại nép gần nó phán thằng 1 câu.

“Tao yêu H đó, mày hả dạ chưa”

“Thằng chó, thế mà tao tưởng mày tốt” thằng V chửi lại ngay sau lời nó.

Lúc này H lên tiếng

“2 người thôi đi”

Bốp.....Bốp. cho 2 thằng 2 tát, cả đám dơ mồm ngạc nhiên, rồi im lặng.

“DM, gặp nhau mà thế này à. 2 thằng trở lại vị trí.” thằng lớp trưởng gằn giọng.

Cả 2 lại ngồi lại, thằng V cứ cúi mặt uống, nó cũng im lặng, lớp đồng khởi thì nó theo. thỉnh thoảng lấy giấy lau xem còn máu trên mũi không. Hồng mất cái áo.

Xong xuôi, thiệt hại là khá lớn. má nó thẳng ngu, sinh chuyện, đền bao nhiêu thứ. Lúc này nó cũng xin cmn rồi.Chết mất thôi, ngày mai nó vào mà còn nhậu thế này thì bỏ mạng rồi.

H dìu nó về phòng, nó nôn thốc nôn tháo, H lấy khăn lau, chăm nó giống như vợ chăm chồng vậy. nôn xong xuôi nó lăn ra ngủ, 1 lúc sau nó thấy cái gì đó ẩm ẩm trên má nó. nhưng nó cũng không đủ tỉnh mà mở mắt nữa.

3h nó tỉnh, thấy H đang nằm cạnh nó, má áp sát đầu nó. tay đặt ngang bụng nó (cái này chắc do H ngủ quên nên thế). nhưng nó để mặc, không làm H tỉnh giấc. Nó lại ngủ tiếp.

Sang sớm ngủ dậy đầu đau như búa bổ. và nó lại đang ở trong phòng H, trên giường H. rồi, nó mắt zeen rồi. đang lơ ngơ thì H vào phòng

“Chết rồi. bao nhiêu năm gìn giữ. Hôm nay T mất đời con trai rồi” nó giả bộ

H nghe xong cười nắc nẻ. cầm gối đánh nó túi bụi. 2 đứa lại như trẻ con.

“Thôi,dừng lại, đau... Giờ T ra bến xe vào đây”

“Ừm” mặt H có vẻ hơi buồn

“T vào đi, nghỉ học nhiều không tốt” H tiếp lời

“Ừm. đừng ốm nữa nha” nói xong nó nhìn H cười.

H đưa nó ra bến xe bus. Căn dặn điểm dừng, tiền vé, đủ điều, giống như nó là con nít.

6. Chương 6 - Phần 1

Thế là nó tạm biệt H ở đây, xe bus đông, nó cũng chẳng để ý xem H có ngoái đầu theo nó không nữa.

Thế là 2 đứa vẫn chỉ là bạn.

8h ra đến bến giáp bát, cũng may ngày thường nên dễ mua vé. Mua xong vé nó còn 200k, không biết tháng này vào nó sống sao với 200k đó nữa. Xe 9h chạy, nó leo lên xe tranh thủ nghỉ ngơi - xe có điều hòa, ngồi mát. Lúc này mới có cảm giác đau ở mũi, sưng cả môi nữa. nghỉ lại nó cũng dễ khùng thật, ở nhà bao nhiêu năm không sao, mới tí đã động chân động tay rồi, tự nhủ rút kinh nghiệm.

Qua đợt này nó cũng ngẫm ra 1 điều, H dành rất nhiều tình cảm cho nó, thằng V cũng yêu H rất nhiều, chỉ tiếc rằng thằng V vẫn chưa biết kìm nén bản thân, nghĩ vậy chứ nó cũng có đêch kìm nén được. Không biết sau gặp thằng V rồi sẽ thế nào đây. Còn nó với H nữa, tình cảm trong nó bây giờ dành cho H là sao đây. Yêu? Chưa phải. Bạn? sao nó lại đau.

9h thì xe của nó cũng lăn bánh. Chào cái đất Hà nội chen chúc này. Tạm biệt em, tạm biệt mọi người, tạm biệt cái nơi ghi dấu lần đầu nó đánh nhau.

Vào tới nơi, lúc trời vừa sáng. Nó về phòng cũng chả kịp ngủ. ăn sáng rồi lên lớp luôn. Không biết lớp nó thế nào, vắng lớp trưởng mà.hehe. Lên lớp đứa nào đứa đó tỏ mò, ai cũng muốn biết ở nhà nó ra sao. Hức.vì nó lấy lý do gia đình mà. Nó ừ ừ cho qua chuyện. hỏi lớp phó xem có tình hình gì không, để nó tiến hành triển khai. Cũng cả có gì to tát ngoài việc họp với ban giám hiệu. Lần này nó định xin thêm ít thằng đực về lớp nữa. Chắc là không đc nhưng nó vẫn cứ xin.

Dường như sau sự cố vừa rồi nó với H gần nhau hơn. Nhưng nó hình như cũng đã đổi tính đổi nết, từ 1 thằng hiền lành, giờ nó ăn chơi hơn, hình như nó bắt đầu hư hỏng.

Xong buổi học, nó đi ăn rồi ghé vào quán net nhắn tin cho H. Lúc này thì chắc H cũng vừa đi học về. Nhắn tin cho H là nó đã vào đến nơi, mọi thứ đều ổn, nhắc H nhớ nhắn số dt vào cho nó, cũng hi vọng H online nhưng chờ mãi không thấy nên nó cấp đít đi về phòng.

Về đến phòng thì mấy thằng cùng phòng nhìn mặt nó mà ngạc nhiên.

“À dù... Thằng T ra hà nội bị gái nó cắn sưng môi bây ời” anh Linh dân Quảng Ngãi chọc nó.

“Haha” Nó chỉ cười chứ cũng chả biết nói sao.

Rồi cả bầy túm lại người câu hỏi nó, nó cũng vòng vo cho xong chuyện rồi leo lên giường ngủ. Nghĩ lại cũng thú vị. giường tầng 2, cứ đứng dưới vọt 1 phát lên luôn, lúc xuống cũng thế. Chỉ mong thêm 1 lần ở ký túc lấy lại cảm giác

Những ngày sau đó, ngoài giờ học, giờ làm nó bắt đầu hội hè nhiều hơn, nhậu nhẹt nhiều hơn, rồi là cúp học chơi bởi nhiều hơn, rồi café, bóng đá, dường như nó bắt đầu hòa nhập với cái không khí nơi đây, không chỉ hòa nhập mà hình như nó đang hòa tan phần nào. Những người bạn cũ nó ít gặp hơn, ba thì 7 họa thì mới gặp Th được 1 lần, còn lại nó tụ tập hết với anh em trong phòng, rồi đi đập phá với lớp, nhưng nó vẫn ý thức đc là lo đến quán cơm đúng giờ không đuối việc là nguy khốn.

Kết quả cho những chuỗi thành tích “ẩn tượng” đó là học hành đi xuống trầm trọng, cô giáo thất vọng, phong trào lớp không còn như trước, trong mắt Th nó đã là 1 con người khác, có vẻ như là xấu xa, hư hỏng, có mới nới cũ, quên bạn quên bè. Và tất cả những “thành tích” của nó hình như Th đều chó H biết. Vào một ngày đẹp trời không học, cũng chưa đến giờ làm mà cũng chẳng có lịch nhậu hay café gì cả, nó lang thang vào yahoo. Vừa mở lên thì 1 trang dài tin nhắn của H. Chợt nhớ là gần 1 tháng nó không online, không nc với H. đúng như nó nghĩ, H biết tất cả về nó, nhắn tin khuyên bảo nó, lúc đó đọc xong, nó cũng suy nghĩ về những lời H nói, rồi nt lại hẹn buổi chat gặp H. hình như nó hồi cải chẳng?

Mấy ngày sau đó nó siêng online hơn, nó vào ngóng xem có tin gì của H không, đến ngày thứ 3 thì nó nhận đc cái lịch online của H vào 7h tối tới 7.

Sáng thứ 7 vẫn như thường lệ, nó dậy ăn uống, đi học ngon lành, nghĩ về buổi tối online nc với “bạn” H.

Vừa học xong, thằng Bình kêu

“Mày, ra biển nhậu đi” chả hiểu sao giai đoạn này nó nghe đến nhậu là mắt nó như nở hoa, hưởng ứng nhiệt tình, nó gật luôn. Nó với Bình với 2 thằng nữa ra biển T20 nhậu. Ngồi lai rai cũng tầm 3h, thằng nào thằng đó lê tê phê, may cũng mò được về phòng, leo lên đến tầng 5 đúng là vật vờ. 5 tầng mà tưởng tượng như 15 tầng vậy. xong thì nó chỉ nhớ lúc tỉnh dậy là 9h tối. đau đầu kinh khủng, vào tắm 1 cái cho tỉnh, tắm được 1 lúc thì nó nhớ tối nay có hẹn với H, tiêu nó rồi, vội vội vàng vàng chạy qua quán net online, mong sao H vẫn còn online.

Bật nick thì 1 loạt tin nhắn đến, H đã offline rồi.

“T ơi.....” rồi Buzzz cả tràng dài.

“Hay là lại nhậu xin rồi” rồi tiếp theo là tin nhắn giận dỗi. Lần này thì chết rồi, chết thật rồi.

Nó chạy vội ra bưu điện, gọi cho H qua số mà H đã nhắn tin qua yahoo.

“Alo” H nhỏ nhẹ đầu dây.

“H à?”

“Ừ. Ai đây ạ”

“T.hiii”

“T nào nhỉ?”

“T chứ T nào nữa.”

“H chả quen T nào cả”

“Thôi mà.. T xin...”

Tút tut...

Rồi xong, cúp máy,lần này có vẻ như H quá thất vọng về nó.

Nó đành ra về. lại vào yahoo nhắn tin xl. Chả biết sau lần này nó có thức tỉnh hay không nữa. Những ngày sau đó, nó online liên tục vẫn không thấy tin tức của H, ra gọi điện cũng không nghe máy, kéo dài 2 tuần thì nó chép miệng từ bỏ. Và rồi lại ngựa quen đường cũ, tháng ngày ăn chơi lại tiếp tục.

Ngày rảnh nó lại café, nhậu, đêm sau khi đi làm ở quán cơm về nó bắt đầu thấy buồn, lúc này nó chưa biết buồn gì về bản thân nó đâu, nó buồn vì H không còn nói chuyện với nó nữa, nó sợ mất gì đó. Rồi nó lại quậy ký túc trong đêm. Hò hét, bị ban quản lý ký túc bắt được, haizzz, nửa đêm con được uống nước chè của các chú.

Khi hò hét không đc, nó lại mon men học đàn, học được thời gian nó nửa đêm lại đem ra tập, chẳng may chú quản lý đi qua, lại thêm lần uống nước chè và cây đàn bị thu giữ, những ngày sau xin mãi mới đc nhận lại đàn trả cho thằng bạn cùng phòng.

Sau đó thì ban quản lý dường như không muốn tiếp nó nữa, hết leo hàng rào rồi quậy phá. Đỉnh điểm là lần đánh nhau trong ký túc. Sự là có 1 thằng đầu đầu, vào ký túc kua gái, cả phòng chạy ra chọc tức nó, nó ức chế nó chửi, hung hổ đòi đánh, bị cả phòng cầm cọc mắc màn (mùng) phang cho, sau đó nó ra gọi người lên tận phòng phang lại, may là ký túc đoàn kết, tập lại bọn đó chạy té khỏi. Sau lần đó thì ban quản lý nhộn nhịp hẳn lên, cả hai mấy thằng vào làm biên bản.

Lần này mọi chuyện âm lên và Th biết được, tất nhiên Th biết thì H sẽ biết. Và điều gì đến cũng đến.

Vào 1 ngày đẹp trời, gió biển thổi bay hàng cây, nắng tràn mặt đường, đang sải bước đi tới trường thì đầu đó có tiếng chạy gấp gáp. Con điên nao chạy dữ vậy.aha.

“T, H gặp này” T xuất hiện trước mắt nó. A thì ra con điên là Th hả. Nghe thấy H gặp, nó mừng, nhưng mà nghi ngờ quá, Sáng sớm gặp, lại sau 1 thwoif gian giận dỗi, nghe nguy hiểm .và rồi đúng như nó nghĩ.

Nó bầm máy gọi cho H.

“Alo”

“Ừ, T này”

“T nào, không quen T này, T khác kìa”

Nó cười

“Cười gì mà cười. T tỉnh lại, tỉnh lại ngay đi, không nghĩ T có ngày hư hỏng thế này..”

Tiếp theo thì H chửi tới tấp, la mắng tới tấp, nó chỉ ú ớ mà không nói được gì.

“Thế thôi, nếu cứ như thế này thì đừng gặp H nữa” H chốt 1 câu xong cúp máy không cho nó xin lỗi, hứa hẹn gì cả. Nó đang tận hưởng cái không khí ngày mới tuyệt vời thì chùng xuống hẳn. Nó im lặng bước thẳng lên lớp trong sự ngỡ ngàng của Th và mấy đứa bạn.

Ngày hôm đó, khi lên lớp và cả về phòng nó suy nghĩ rất nhiều về những lời H nói, những gì cô ấy nói dường như đã thức tỉnh nó. H nói đúng, nó đã thay đổi quá nhiều, nó quên đi nó như thế nào, bố mẹ nó ra sao, gia đình nó giờ ở đâu, và cần nó là nó khác đi không phải như thế này nữa. Dường như nó thay đổi.

Dường như những lời của H đã thức tỉnh nó, ít nhất là lúc này. Mấy ngày đó, nó ăn rồi ngủ, những khoảng thời gian không học, không làm nó ngủ, ngủ là cách tốt nhất để tách ra những thứ đang cám dỗ nó kia, để tránh đi những lời rủ rờ, để tránh gây ra những sự việc không đáng có.

Sau 1 tuần suy nghĩ, mọi chuyện cũng lắng xuống. Vừa tan giờ học, nó vào quán net, online để mong gặp H xin lỗi, nhưng chẳng thấy tăm hơi H đâu. Lần này dường như nó hối cải, trước khi ra về nó cũng nhắn tin xin lỗi H, có vẻ rất chân thành.

“H à, T sai, sai nhiều quá. T sẽ sửa, T hứa. Đừng giận T nữa nhé.”

Kỳ thi cũng sắp đến, may cho nó H thức tỉnh nó, có lẽ hơi muộn nhưng cũng kịp cho nó cứu vớt phần nào, nó chăm chỉ hơn, thời gian này nó xin phép nghỉ làm ở quán cơm, tập trung học hành ôn thi, sáng lên lớp, chiều lên thư viện, trốn tránh tất cả, thỉnh thoảng nó mò vào net hóng tin từ H, 1 tuần, rồi 2 tuần chả thấy lời tha thứ của H. Nó lại ra bưu điện gọi cho H.

Sau 1 hồi đổ chuông thì H cũng nghe máy.

“Alo.”

“H à.”

H im lặng, có vẻ H nhận ra giọng nó rồi.

“T đây.” Vừa nói đến đây thì H cúp máy, có một cái gì đó hụt hẫng, có vẻ như H quá thất vọng về nó rồi. Lúi thủi về đây tâm trạng, vừa đến cổng trường thì nó gặp Th.

“T..”

“Ừ, Th à, về muộn vậy” Nó trả lời Th với giọng buồn bã.

“Ừ, hôm nay họp lớp tí”

“Ừ.. À cho T mượn điện thoại cái”

Th vừa đưa đt cho nó, nó nhắn tin xl H. cũng với nội dung như nó đã nhắn tin qua yahoo. Xong nó trả máy rồi về, vẫn im lặng, Th dường như cũng không còn tin nó như trước nữa. Thật vọng cũng đúng thôi, nó đi xuống nhanh quá mà.

7. Chương 7 - Phần 1

Kỳ thi cũng đến, 1 môn, 2 môn, rồi 7 môn, bây giờ nó mới biết tác hại của việc buông thả trước đó, dù ôn thi cố gắng lắm nhưng chắc nó tạch mất 4 môn, và đúng như thế. Không biết không có H thì nó có thi nổi không hay suốt ngày say xỉn.

Cuối cùng thì kỳ 1 cũng hết. Ngày mai là nó về quê ăn tết đó. Nó xếp tất cả áo quần đem về luôn. Cũng không quên mua 1 chai mắm nêm về làm quà cho bố mẹ. Tối nó nghĩ đủ thứ. Lúc về gặp bố mẹ nó sẽ thế nào nhỉ. Đứng giữa sân hét to 1 cái “Mẹ ơi, con đã về”. Buồn vui cứ đan xen, bố mẹ hi vọng ở nó như thế nào, còn vào đây nó hư hỏng như thế. Có gặp H hay không, ăn nói như thế nào với H đây??? Nó nghĩ ra đủ thứ tình huống. lần đầu nó xa nhà mà. Nó không quên đem theo cái thẻ sinh viên về. nó định Khoe đây mà. Cả xóm mỗi nó đi đại học thôi đấy.

Xếp đồ xong xuôi, nó tranh thủ online tí , xem những ai về rồi. Vào nó nhận được tin vui từ H.

“H bỏ qua tất cả. 1 lần thôi nhé, Hãy là một người ‘đàn ông’. Giờ thì coi như chưa có gì xảy ra nhé. Nhớ T”

Đọc xong hồn nó như treo ngược cành cây, thế là H đã tha thứ cho nó. Nó trả tiền rồi chạy qua phòng Th để làm “Cánh chim báo tin vui”, cũng để hẹn giờ về ngày mai luôn.

Ra thấy thái độ Th hôm nay cũng khác. CỐ vẻ như cánh chim này không nhanh bằng cánh bướm của H rồi Dường như mọi việc lại trở về như ban đầu. Lòng nó vui.. Khi nào cũng thế, H có tác động rất lớn đến nó, và hình như đến cả Th nữa.

Sáng dậy thật sớm, linh kính đồ đạc ra cổng trường đón xe qua bến. chà, đông quá. Sinh viên cùng về, gặp ai cũng chúc thế này chúc thế khác. Nó cũng không ngoại lệ. Về cùng nó có cả Th nữa. Th cũng tận 2 cái túi. Nó phụ trách cho Th 1 cái túi, còn 1 cái thì Th tự mà xách. Th bỏ gì trong túi mà nặng kinh. Mỏi hết cả tay. Rồi thì nó với Th cũng lên được xe, xe ngày tết, đông đúc, chật chội. nó với H phải ngồi hàng ghế sau cùng. Ngồi hàng ghế này thì xóc đùng hời. Xe thời đó toàn xe nhíp, làm gì có bầu hơi như bây giờ.

Anh lơ xe thu tiền. 120k. Nó móc trong túi ra còn 100k. đang không biết làm sao thì Th đưa thêm 20k. Ngại nhưng nó cũng phải nhận, không thì hết về quê.

“Chết. thôi, T vay nha. Tết về T qua T gửi Th”

Th chỉ cười, nó thì gãi đầu gãi tai.

Ngồi sau thỉnh thoảng nó lại đc như nhảy ngựa. Chỉ tội Th, con gái, thế này không biết giữa đường có nôn không nữa. Nó thì đi xe chả làm sao. Xóc thế này chứ xóc hơn nữa cũng thế. Nó ngồi xe bò quen rồi mà.

Một lúc sau thì Th ngủ, đầu dựa vào vai nó, làm nó lại nhớ tới H, không biết H đã về hay chưa nhỉ. Nhìn băng quơ ra cửa sổ. Lúc về, nó ngồi bên phải xe, nên ngắm được rất nhiều biển. Nó thích biển, có những hôm nó ra ngồi bờ biển T20 mà không biết chán. Nó cũng chỉ ngồi nhìn ra biển thôi, thỉnh thoảng có tiếng còi tàu, trên bãi cát là những đôi lứa yêu nhau. “Biển vô bờ, biển xô bờ cát trắng”

Xe đến gần hết quãng trị thì dừng ăn cơm. Cũng may nó dừng, chứ sáng chưa ăn, đói bụng cồn cào. Th đến lúc này thì nhìn xơ xác, haizzz, con gái đi xe rõ khổ. Bước xuống xe mà nhìn Th thất thểu tội nghiệp.

Hai đứa ra rửa mặt mũi, vệ sinh xong vô tính ăn chút gì cho đỡ đói.

“Ăn gì để T gọi”

“T ăn đi, Th không ăn đâu. Mệt lắm”

“Bây, ăn đi, mệt thì mới phải ăn” rồi Th cũng nghe lời nó, gọi 2 đứa 2 suất cơm, mà cơm bắc nam này đúng là tệ, cơm thì nhão, thức ăn thì có vẻ hâm đi hâm lại mấy lần, mặn, mà cũng chả ngon, nhưng đói quá nên cũng cố mà nuốt. Lúc này Th bảo không ăn nhưng nó cứ ép Th ăn, có lẽ đó là một sai lầm.

Ăn xong nó mua thêm chai nước ít xoài xanh bước lên xe tiếp tục hành trình. Xay chạy thêm được khoảng 100km, lúc này đang ở địa phận quảng bình thì Th buồn nôn, chưa kịp xin bác tài túi bóng thì ôi thôi. Th xả tất cả những gì tuồn vào lúc ăn cơm ra người nó. Một mùi hôi, chua nồng nặc xộc lên mũi, Sững sờ 1 lúc nó cũng đưa cái tay áo lên để khỏi lan sang quần. Sau khi Th nôn xong thì nó cũng cố gắng cởi cái áo này ra rồi đành vĩnh biệt nó. 2 con bạn làm nó mất 2 cái áo rồi. Kinh nghiệm xoài nó ăn 1 mình thôi, không cho Th ăn nữa, hết áo mặc mất. Mọi việc từ đây có vẻ ổn hơn. Th lại ngủ, chắc mệt quá. Nó lại đưa mắt ra cửa nhìn trời nhìn đất. Kể ra vẫn còn nhiều người khổ hơn gia đình nó. Nhất là vùng quảng trị, đất cát trắng, lác đác rừng phi lao cũng chả tươi tốt gì. Những con người sống ở mảnh đất này chắc cũng có sức chịu đựng phi thường.

Hà tĩnh mình thương kính chào quý khách. Lúc này là hơn 2h chiều. Nó nghĩ về đến Hà tĩnh là sắp về đến nhà rồi cơ đấy.

“Th ơi, xe đến Hà tĩnh rồi. Sắp về nhà rồi, dậy dậy” Con gái đi xe ngủ dừ luôn.

Xe tới Kỳ Anh nó cứ tưởng mấy chục phút nữa đến nghệ an ai ngờ ngồi ngóng dài cổ đến tận 5 giờ mới về đến bến xe vinh, kể ra cái xe này chạy chậm thật. Về đến nơi nó lần đầu chứng kiến cảnh các bác xe ôm phân chia hành khách.

Xe đang chạy từ từ vào bến thì các chú các bác xe ôm chạy theo.

Áo đỏ, áo trắng, kể ra làm nghề chạy xe ôm cũng vất vả, dãi nắng dầm mưa kiếm khách, kỳ kèo giá cả với khách hàng nữa.

Nó với Th cũng là đối tượng đã được phân từ khi chưa xuống xe. 2 chú (gọi là thế vì cũng chưa lớn tuổi hơn bố nó) lại hỏi han xem 2 đứa về đâu để chở về. Hic, cháu còn tiền đâu mà về.

“Dạ cháu có người nhà đón rồi ạ” Nó nói khéo với cả 2 chú để nó với Th tạm thời thoát khỏi 2 chú.

2 đứa xách đồ đi ra ngoài bến, ở đây đang có bố Th đứng đón Th. Gặp bố, chào hỏi nói chuyện 1 tí rồi Th cùng bố về, còn lại mình nó. Bố Th cũng bảo lên chở về luôn, nhưng nó ngại, lại xe chở 3 không an toàn.

Cùng xuống xe với nó là bao nhiêu sinh viên đi học xa về, người đưa đón tấp nập, không bố thì mẹ, không thì anh, chị đầy đủ thành phần, còn nó đang lăm lăm một mình, đầu đó cũng có người giống nó. Cũng dễ dàng chấp nhận thôi, bố nó đâu có xe máy đưa đón chứ, xe đạp thì ôi thôi, 15km, có đứa con nào nhẫn tâm bắt bố nó đạp xe như thế không.

Ngó nghiêng thành phố tí, lần đầu nó xuống đây là lần nó đi học. Vinh không như những Tp mà nó đặt chân đến, có vẻ yên bình hơn (theo những gì mắt nó thấy). Những tòa nhà không cao, xe cộ thưa hơn. Nó nghĩ, sau này ra trường sẽ về đây, không ồn ào, không tất bật.

Đi một lúc thì nó bắt xe về, kỳ kèo mãi cũng đc bác ưu đãi cho 15k. Về nó muốn khoe cái mặt cho thiên hạ, giống như muốn nói “T, con nhà ông Đ đây, nó đi học về” giờ nghĩ lại thấy trẻ trâu vô cùng.

Về đến ngõ, nó đang định hét lên như nó dự định thì 2 con chó lao ra. Oái... 1 con lè lưỡi, 1 con nhe hàm răng, 2 chân dơ lên cao, nó lao thẳng vào mình. Chết chắc rồi...

“Trời ơi, nhớ 2 chú mày quá đi” 2 con cứ bám lấy chân nó, không cho nó đi. Thả túi đồ, lấy tay vuốt vuốt lên đầu chúng, chó cũng tình nghĩa quá. Nó thầm nghĩ.

Nghe tiếng mình mẹ chạy ra sân.

“Mẹ, con về rồi này”

Mẹ giằng lấy túi đồ của mình xách vào, xoa xoa cái đầu giống như xoa trẻ con.

“Bố đâu mẹ?”

“Bố vừa đi mua thịt, xay làm dò” quê mình có món dò bột mình rất thích, nó không chỉ toàn thịt như dò lựa đâu nhé. Đến bao người lắm tiền cũng thích đó.

“Dạ, nhà ta sấm chi chưa”

“Cũng gần xong rồi con ạ. Về mà dọn dẹp”

“Dạ. Có chi ăn không mẹ, con đói. À, mà mẹ cho con 15k gửi bác xe ôm. Hi...”

Trong mắt bố mẹ nó, nó vẫn còn trẻ con lắm. Tết nay anh chị nó không về được, đi làm xa cả mà. Thế là tết nay chỉ có nó, với bố mẹ thôi. Sẽ không ấm áp như những cái tết trước. nhưng thông cảm cho anh chị nó. Xa xôi cách trở mà. Chắc anh chị nó ở lại cũng buồn lắm.

Đâu đó trong suy nghĩ của nó nhớ H. Hình như nó đang ngóng H, nó muốn gặp H, nó không diễn tả cảm giác nó lúc này được. Nó tính ngày mai qua nhà H, tối nay cứ ngủ nghỉ đã, mệt bơ phờ.

Đang lom khom chui gầm giường lấy đôi dép tổ ong còn để ở nhà. Bỗng nghe tiếng ai quen quen

“T ơi.... dạ, con chào mẹ ạ”

Đang chui gầm giường quét dọn, nghe tiếng kêu, giật mình đầu nó va phải giường, đau điếng. Móa nó chó, dám xưng con gọi mẹ, con nào mà láo thế không biết. lại làm ông sưng cả đầu nữa. hừm

Chạy ra thì thấy H đang đứng nói chuyện với mẹ, thấy nó H cười toe toét. Nó lại như bắt được vàng. Mà con này thiêng thật, mới nghĩ xong mò tới liền. Đi cùng H là Th. À, hiểu.

“Đến làm chi vậy”

“Đến thăm mẹ” Đột, muốn gặp nó thì nói cho xong, lại còn thăm mẹ.

“Hử, mẹ nào? Đây là mẹ T đó nha”

“Ồ, kệ người ta. Mẹ nhỉ” ớ, càng ngày càng láo nhá.

“Này, làm ng ta sưng đầu này, đau” nó đổi chủ đề.

“Đau đâu. Coi nào”

...

“Ui, sưng to như .. hạt cát ấy nhỉ” Tưởng H biết lỗi, ai dè chọc nó.

“hử.. thế thì chơi với mẹ đi, T vào ăn cơm” nó tỏ thái độ bất cần.

“haha. Coi kìa...” nghe H cười xong nó quê.

Sau đó cả 2 vào bàn ngồi nc, hỏi han đủ thứ. Chẳng hiểu sao Th lại lon ton theo mẹ ra giếng.

2 đứa cứ nói chuyện, nhìn nhau cười. hoom nó lại là đứa đỏ mặt nhiều hơn chứ. Toàn bị H chọc. Mà cũng lạ thay, hôm nay H không nhắc gì đến chuyện của nó trong đó. Có lẽ H là người dứt khoát, bỏ qua là bỏ qua.

Cuộc đời như 1 trò chơi với nó vậy. Hạnh phúc, niềm vui cứ thế trôi.

Tầm gần 10h H với Th cũng về vì cũng khá muộn (ở quê, 9h trông đã muộn lắm rồi, tiể, H hẹn nó đi sắp tết vào sáng mai. hic, nó thì sắp cái gì chứ. Nhà nó trước giờ tết vẫn cứ đơn giản mà. Hôm nay để ý thấy mẹ có vẻ quý H lắm.

Sáng hôm sau, ngủ dậy được một lúc thì H tới nhà nó. Chợt nghĩ, làm trai mà chán thế. Toàn để gái tới trước. thôi cũng đành cầm xe H đi. Chứ nhà nó lấy đâu r axe.

“Nè, biết đi không đó”

8. Chương 8 - Phần 1

“Hi. Biết” nó cười

Leo lên xe, công nhận là xe ga khó đi. Trước đó nó đi 1 lần nhưng là cái cup 50 của ông hàng xóm. Mà cup 50 thì khác gì xe đạp đâu.

Loạng choạng 1 lúc thì nó cũng chạy tạm coi là ổn. gió lạnh nhè nhẹ chạm vào mặt nó, vờn lên tóc em. Đang đi ngon lành thì nó giật thót mình.

“Gì vậy?” H hỏi.

“Không quen” H vừa ôm nó từ đằng sau. Cảm giác là lạ, chưa bao giờ chở con gái, càng chưa bao giờ đc ôm trong hoàn cảnh thế này.

“Họ nhìn, ngại” nó tiếp

“Nhưng H lạnh” Trời, ngồi sau mà còn kêu lạnh, mà mặc cái áo ấm chắc dày gấp đôi nó, nhưng nghe lý do đó, nó cũng đành im lặng chạy tiếp (kể ra cũng sướng, hớ hớ).

Trên đường thỉnh thoảng 2 đứa mới nói với nhau vài câu vì bịt khẩu trang, đường mùa đông lạnh mà.

Bỗng nó thấy ấm ấm bên má. Thì ra H đặt luôn quả cảm lên vai nó. Má chạm má. Lại còn vụ này nữa sao. Quả này thẳng V mà thấy chắc nó không sống mà đón xuân. Hứ. Kể ra cũng ấm hơn thật.

Xuống siêu thị, nó chả mua gì, còn H thì mua bao nhiêu là thứ. Nó trở thành thằng culi. Chả hiểu sao mua sắm đc lắm thế. Trời ơi, nặng quá bà cô ơi.

2h chiều H mới chịu buông cái siêu thị, đang xách đồ xuống xe tưởng được về thì H lại đòi đi ăn, con gái lắm chuyện thật đó.

“Đi ăn”

“Thôi, muộn rồi, về thôi”

“Mới 2h muộn gì. ĐI ăn”

“Ờ... thì đi ăn”

Lượn lờ một lúc nhìn gì cũng muốn ăn, nhưng rớt cuộc vào 1 quán bún Huế ở đường Ngư Hải. Theo mọi người là quán này ngon, mà sợi bún bé tí, chả giống bún Huế. Ăn xong quyết tâm về, không là bà này lại sinh chuyện.

Lúc đi về, đang tung tăng trên đường thì 1 chiếc xe máy áp sát, có vẻ hung dữ. trên chiếc xe là 2 thằng trẻ trâu.

“Ê, xe con H”

... ai vậy ta

“Hả. thằng T. Bọn mày tính ra ở riêng à” đập má, chọc quê nó chứ.

nó cười, còn H thì dơ nắm đấm lên hù dọa. giờ nó mới để ý. Ngồi sau là thằng V. chết nó rồi.

“Chết nha. Mai bọn bây nổi tiếng.haha” dọa nó chẳng.hừm.thử đi. Thằng V thì ít chọc, có vẻ nó không vui. Nhìn có vẻ gì đó không lành.

Chủ yếu là H nc với bọn đó. Nó cứ chăm chăm lái xe, nó chủ yếu để ý đến thằng V đang ngồi sau. Nghĩ bụng nó biết ăn nói sao với V đây.

Đi thêm đoạn rồi cũng thoát được 2 đứa đó. Về đến nhà vẫn chưa hết bang hoàng. Mà có cái gì để bang hoàng nhỉ.

“Thôi, H về luôn đi kéo muộn”

“Này. Cái này T cầm lấy” H đưa cho nó túi to, nó tò mò

“hả. cái gì đây. Không nhận đâu”

“Có phải cho T đâu, đưa ẹ”

Đang định mở ra xem thì H quay xe chạy luôn. Nó ú ớ... Này... Thôi.... Mai T qua chơi.

Vừa đi vừa mở ra coi. Thì ra H mua ẹ một cái khăn quàng. Nhìn cũng đẹp thật. Thế mà chu đáo quá. Nó cảm động rồi đó. Nhưng nói sao với mẹ giờ

Nó đưa ẹ, lý do thì nó nói thẳng luôn là H nó đưa. Mẹ cũng ậm ừ rồi nói nó đại khái là phiền người ta nhiều gì gì đó. Nó thì mệt, lao vào nhà nằm ngủ giấc.

8h nó ngủ dậy, lọ mọ xuống bếp kiểm miếng ăn, bố mẹ nó ăn cơm trước, lúc nó xuống thì bố đang ngồi bên bếp lửa nấu bánh chưng, mẹ nó đang quay thịt. Ngày tết thức ăn lúc nào cũng sẵn sàng. Vừa ăn vừa ngồi cạnh bố nói chuyện. Hồi han trao đổi tình hình trong đó, nó không dám nói ra cái sự thật học hành của nó trong đó, còn nó cũng biết ở nhà bố mẹ nó khó khăn ra sao, không biết những năm tới nuôi nó ăn học như thế nào nữa. 2 bố con ngồi tính toán, vị chi học kỳ 1 của nó tốn mất 10 triệu (vào thời gian đó, 10 triệu là khoản tiền khá lớn, với gia đình nó thì còn lớn hơn nhiều giá trị thực). Được biết ngoài anh chị, các gì thì bố mẹ đã phải đi vay. Lúc này ngẫm lại nó mới thấy xấu hổ với công ơn bố nó nuôi dưỡng. Ngồi 1 lúc, ăn xong, bố cũng đi hút thuốc lào, chơi nhà hàng xóm. Nó quay sang ngồi với mẹ, ôm mẹ vào lòng, mẹ gầy gò, tấm thân gầy này đã vất vả vất vả chiu cho nó để nó quậy phá.

“Mẹ, con sẽ thành người để gia đình không phải khổ nữa” Vừa ôm mẹ nó vừa nói với mẹ, mẹ vẫn chăm chăm vào nồi thịt, mắt nó cay cay. Nó tự hứa sẽ làm tất cả để thành đạt, để ko làm bố mẹ nó buồn.

Ngày hôm sau, nó dậy sớm hơn, nó tính dậy đi chợ cùng mẹ, rồi về quét dọn nhà cửa, lau chùi ầm chén. Tối nó sẽ sang nhà H. ghé nhà Th luôn.

Đi chợ với mẹ nó, mẹ mua từng củ hành mặc cả chi li, nhiều khi nó dục mẹ mua nhanh còn về, mẹ nó bảo “Mặc cả chứ con, không lại mua đắt, phải tiết kiệm con à”. Nó lại thấy buồn, không buồn vì cái hoàn cảnh gia đình mà nó buồn vì chính nó, phá không biết bao nhiêu là tiền của bố mẹ. Giường như, cái tết này giúp nó thấm tất cả công ơn bố mẹ dành cho nó.

Về ăn cơm, dọn dẹp xong xuôi cũng đến lúc nó qua nhà H. dắt con xe phượng hoàng vi vu. Cái xe vẫn như thời nó đi, đạp nghe cộp cộp vui tai .

Trời tết đen thui, lại khá lạnh. Co ro đạp xe, tới nhà H thì cả nhà hình như vừa ăn cơm xong đang ngồi ở phòng khách. H chẳng thấy đâu. Nó dắt xe vào.

Chào hỏi cô chú rồi ngồi nc với cô chú, H nghe cô bảo là vừa đi với Th với Thằng V. Nó gật gật rồi nc tiếp. Nói chuyện 1 lúc thì H với Th về đó. Có thêm cả thằng V nữa.

Nhìn thấy H nó cười tươi chào đón. H cũng trả lại nó nụ cười tươi không kém.

“Đi đâu về đó”

“Đi qua nhà Thảo”

“Thảo về hôm nào? Mà qua làm gì thế?”

“Qua chơi tí, nó vừa về lúc sáng” CLGT con này làm cái gì mà giờ mới về nhỉ.

“Hả? sao nó về muộn thế?”

“Ờ, H cũng có biết đâu. Hi... mà đến lâu chưa ”

“Lâu rồi, sắp về rồi”

“Ồ lại thêm tí, có mấy đứa ngồi nc cho zui”

“Muộn rồi mà”

“Ồ lại đi mà, tí tí thôi...” Vừa nói H vừa làm bộ nhìn yêu lắm, nó cũng xiêu lòng, nhưng thằng V có vẻ bực ra mặt. nhưng hấn vẫn im lặng.

Nói chuyện 1 lúc thì cũng đến giờ về. trời lạnh thế này mà đạp xe ra đường thì chết mất thôi.

Chào hỏi xong xuôi rồi cũng lao đi trong màn đêm giá rét. Nghe hoành tráng quá. Nghe đâu thằng V cũng về luôn.

Đi được 1 lúc đến giữa đồng thì ở đâu có 2 chiếc xe máy áp sát, chưa kịp xem có bao nhiêu người thì nó 1 thằng ngồi sau đạp nó 1 cái vào hông, xe nó lắc lư, sắp ngã thì nó dính thêm 1 dùi cui vào mạng sườn nữa. ngã nhoài xuống đường, tụi đó cũng dừng xe, phi tới đạp liên tiếp vào người nó, vào mặt nó. Nó bất lực chỉ biết lấy tay che đầu lại. Xử xong xuôi nó, nó nằm co ro giữa đường, có 1 thằng nhìn trẻ trâu, (lần này thì nó nhớ rõ mặt, chỉ không biết ai) cúi xuống hăm dọa nó.

“Thằng C Hó. Thằng mất dạy”

“Mày lo cái thân mày đi, KHôn thì tránh xa con H ra”

“Mẹ, Đũa mốc đòi chùi mâm son à, lo nuôi cái thân mày đi con”

Nói xong 4 thằng đó phóng xe đi về hướng ngược lại, để lại mình nó giữa đêm lạnh giá. Ngồi nhìn màn đêm mà chẳng biết nói gì, kêu gì, than gì. Chân tay nó tê tái tím bầm, mặt mũi nó xây xức, máu lại chảy trên môi nó. Chẳng lẽ nghèo không được đến nhà gái chơi sao. Dắt xe đi về.....cười mỉa mai sự đời.....

Đạp xe giữa trời rét thánng giêng đúng là khổ sở, xe vốn dĩ đã cà tang, nó đánh cho thêm mấy phát nữa lại nát hơn, may sao nó không cho nát xăm, không thì chỉ có nước đẩy bộ.

Vừa đi, vừa nghĩ, không biết đứng đằng sau tụi đó là ai, mục đích đánh thì rõ ràng rồi, muốn dẫn mặt nó, nhưng là ai? Chẳng lẽ là thằng V, ừ, nó cũng đặt nghi vấn cho thằng T nhiều nhất. Nhưng sao nó lại phải làm thế, chẳng lẽ vì một người con gái mà làm trò hèn hạ thế với thằng bạn nó ư?

Về gần đến nhà thì nó quăng đi những cái suy nghĩ đó, nó quên không nghĩ nên nói thế nào với bố mẹ nó đây. Ra đi lạnh lặn, ra về thì bầm dập từ đầu đến chân.

Về đến ngõ, 2 con chó vẫn như thường lệ vẫy đuôi chào nó, la liếm vào chân. Liếm lúc nào không liếm lại la liếm lúc này, đau bà cổ nó được.

Vừa thấy nó mẹ nó la lên:

“Chết, sao vậy con, sao sưng húp lên thế”

Nghe mẹ hỏi thế bố nó cũng ra xem.

“Trời ơi, sao lại ra thế này. Mày đánh nhau hả”

“Dạ, không, đường tối quá, 2 thằng đi xe máy nó đâm phải con”

Cũng may là cái xe đạp cũng bị chúng nó đánh tả tơi nên dễ bề đối phó mẹ nó.

“Thế 2 thằng đó đâu?”

“Nó chạy luôn rồi, đại gì nó ở lại cho phải đền hả bố”

“Lần sau không đi ban đêm nữa” hức, thanh niên mà lại bị cấm đi chơi ban đêm.

“Haizzz, sao đâu”

“Không sao mà thế này à?” bố nó có vẻ nghiêm.

“Dạ” nó dịu đi ọi chuyện qua.

Vào nấu ấm nước rồi tắm, tắm xong mới bắt đầu ngồi bang bó, đau kinh người. Kết quả là trên trán băng 1 chỗ, má phải một hình chữ thập, 2 tay nó hình như cũng 4-5 chỗ băng gì đấy còn lại cũng mấy vết bầm tím. Còn chân nó thì 2 cái ống đồng bầm, sưng 2 chỗ. Thời tiết này, lại đánh vào ống đồng, đau đùng hời. Đêm đó nó khó ngủ, 1 phần vì đau, 1 phần vì nó trần trọc suy nghĩ, nó xác định xem tình cảm của nó dành cho H là như thế nào, nếu là yêu thì có hay không nên dần thân, còn không thì phải làm gì, ngoài V thì ai là người muốn đánh nó. Bố mẹ H? không, cô chú không bao giờ làm thế cả. còn ai nữa? nghĩ mãi chẳng ra ngoài thằng V, đau đầu quá, nó tự cho nó hạn đến trước giao thừa để suy nghĩ và quyết định.

Ngày hôm sau nó được ưu tiên không làm gì cả, nhưng nó vẫn cố làm những thứ nó có thể làm. Được thằng con trai về tết thì lại la lét chấn thương, haizzz, nghĩ nó vô dụng quá. Tết nhất đến nơi mà nó thành ra như thế, nghĩ cũng may, may là chúng nó không đánh vào mồng 1 tết, chắc dính phải ngày đó chỉ có no đòn cả năm.

Ngày cuối năm cũng đến, đau thì đau nhưng cũng háo hức lắm. Ngày hôm nay nó tính ở nhà phụ mẹ. Bình thường thì nó sẽ phải đi làm mâm, qua nhà bà con, ra tảo mộ, nhưng năm nay nó chẳng phải đi, bố nó bắt nó ở nhà. Nó tính sáng quét dọn nhà, chỉnh sửa bàn thờ, dâng mâm ngũ quả, chiều cùng mẹ nó làm tất niên cúng chiều 30, tối cùng mẹ làm gà, làm xôi cúng giao thừa.

Mọi việc diễn ra như thế cho đến tối. Đang lục cục trong bếp thì nghe tiếng xe máy đáp tới nhà nó, lò mò cái mặt ra xem coi thần thánh phương nào. H tới, lần này có tận 2 cái xe tới. đi cùng có thằng V và Th nữa. H với Th chạy 1 xe. Còn thằng V 1 xe. Nó ra thì cũng lúc H vừa chống xe. Nhìn thấy nó H với Th sững sốt.

“Trời ơi, sao vậy T, T bị sao vậy, sao băng bó cùng người thế này” Sắc, có mấy cái chữ thập chứ làm gì đến cùng người.

“Ồ, cùng người đâu, có 7-8 cái chữ thập thôi mà, hehe”

“Đừng đùa, Sao bị vậy?”

“À, Tai nạn ấy mà, tối hôm qua có tí việc đi, chẳng may bị xe máy nó tông”

“Đi không cẩn thận gì cả. Để H coi”

H lại ngó nghiêng cái mặt nó, ngó khắp người nó, nhìn rõ hay. Rồi bla bla 1 hồi nữa cũng xong với 2 bà cô này. Nhìn thằng V có vẻ bình thường, cũng hỏi đôi ba câu, thái độ của thằng V làm nó phải suy nghĩ, nó tới, không về căng thẳng, còn hỏi han. Thế thì là ai muốn đánh nó. Thôi kệ.

“Đi xem bắn pháo hoa T” H mở lời

“Hi. H đang bận mà. Mà đang thế này, đi sao được.”

“Bận gì, đi cho vui. H chờ T.”

“Thôi, mọi người đi đi”

“Đi mà...” H năn nỉ, thái độ không nhẽo thế chớ.

9. Chương 9 - Phần 1

“Thôi, T không đi ta đi thôi” Thằng V chen vào, nghe nó nói thế là biết ý của nó rồi.

“Ừ, mọi người đi đi. đi sớm chơi được nhiều”

“Thế ở lại đây chơi nhỉ” H thọc mạch. hừm.

“Thôi, để mẹ làm, con đi chơi chút cho có bạn có bè” Mẹ ở đâu ra nói chen vào. Hức. lại thêm mẹ, không hiểu sự tình mà ... Được đà H và Th cứ xấn xấn vào rủ đi bằng đc. Nhìn mặt thằng V có vẻ hơi ầm ức nhưng nó đành đi, H với Th làm dữ quá. Đi cũng để xem thái độ thằng V sao nữa, để coi thằng V hay là ai khác giật dây đánh nó.

“Th sang xe V đi” H lanh chanh.

Th xuống xe sang xe V. nhìn thằng V lúc này chả vui tí nào cả.

“Thôi, để T chở cho” nó vừa nói vừa gãi đầu.

“Thế thôi, không đi nữa” Trời ạ, con xin bà cô.

Cuối cùng nó cũng đành thua, để H chở nó. Nó ngồi cách H khoảng 20cm (đủ khoảng cách cho t rym tung hoành). Mà con gái đi xe cũng lạ, cả cái yên to tướng mà ngồi tọt lọt có chút phía trước.

2 Xe chạy gần như ngang hàng, H với Th cứ ỷ ới nói chuyện với nhau, con gái đứng lăm chuyện. Nó rút tay vào túi áo, kéo cổ áo lên che miệng, nhìn xa xa nghĩ vẩn vơ. Sắp đến giao thừa rồi mà nó vẫn chưa xác định được điều gì cả.

Xuống Vinh, 4 đứa gửi xe vào công viên trung tâm chơi, Nó cứ rút tay vào túi quần lăm lũi đi. Ở đâu H chạy tới khoắc tay vào tay nó.

“Cho nhờ cái tay, lạnh quá.hì...” Vừa nói H vừa ngoảnh sang nhìn nó cười, bỗng thấy mình lớn, muốn mãi được nhìn nụ cười như thế ở trên môi H.

“Ồ, cho thuê, tí nhớ trả tiền” nó chọc H, vừa nói vừa quay sang nhìn thằng V, nó có vẻ không vui nhưng vẫn tỏ ra bình thường.

“Hứ, keo kiệt thế, không trả đó, làm gì được”

Nó cười mỉm rồi đi tiếp, H tung tăng tung tấy nhảy nhót đi bên nó, nhìn như cô công chúa nhỏ. ‘Hình như anh yêu em.’ Lúc này thằng V có vẻ bức, kéo Th đi chơi xe đung. H cũng rủ nó đi.

“Đi T, mình cũng vào húc nhau”

“Sặc, Tui thế này đi sao hả bà cô”

“ờ nhỉ. Hay lại coi. H lái chuẩn lắm đấy”

“Thiệt không đó?”

“Hi. Đi T nha. Nha nha nha” Nhìn mặt H dễ thương làm nó cũng muốn lại xem.

2 đứa vừa tới thì Th với thằng V cũng đã vào. H mua vé rồi cũng vào luôn. Được khoảng 5 phút thì đung kiêu sao mà H lộn nhào ra khỏi xe. Nó nhìn cười tưởng mọi chuyện ổn thì H khóc, H khóc khi vừa ngước lên nhìn thấy nó đang cười. Nó chạy về phía H.

“H..., sao không?”

“Hu hu”

“Đấy, bảo không chơi rồi mà cứ ham. Ra T xem”

“Hu hu, thấy người ta ngã còn đứng cười”

“Ồ...” khi đó buồn cười lắm, H chả đau đầu cả, chắc thấy nó cười nên H khóc làm bộ thôi.

Đưa H ra 1 chút thì 2 đứa kia cũng ra thăm hỏi. Nói chung là chả có gì to tát, haizzz, con gái nó thế.

“2 đứa chơi tiếp đi, nó chả sao đâu, làm nũng ấy mà”

“Ồ, có người sung sướng kia. Hứ”

Nó cười với H, lúc đó nó thấy hình như nó yêu H nhiều rồi. 2 đứa kia lại ham hồ chơi tiếp. phởn ghê gớm. Nó với H đi dạo, ra cạnh hồ tìm chiếc ghế đá ngồi. không hiểu sao lúc 2 đứa vừa ngồi xuống, không gian im lặng thế, 2 đứa chỉ im lặng.

“Lạnh không?”

“Ừm..”

“Ừm sao? Lạnh thì ngồi gần T cho ấm”

“Ừm..” nhưng H vẫn ngồi im. Nó đành dịch lại gần H, kéo H nép vào người nó

“Ấm hơn không?”

“Ừm.. ấm”

“Ừm suốt vậy?” Vừa hỏi xong câu này thì H vòng tay ôm ngang người nó, rồi khóc.

“Sao khóc rồi?”

“Đừng bao giờ đánh nhau, đừng bao giờ bị như thế này nữa..huhu”

“Haha, coi kìa, ai lại khóc như con nít thế, mọi người nhìn kìa, xấu hổ chưa kìa”

Vừa nói xong H cắn nó 1 cái.

“Oái, đau”

“Nói mà cứ chọc, thiệt đó, đừng thế này nữa”

“Ồ ờ, không thế này nữa.hì”

“Hứa đi”

Nó nhìn H rồi cười nhẹ.

“Ừm.. T hứa, không đánh nhau nữa, họ có đánh T thì T cũng cho họ đánh”

“Trời.. phải chạy đi chứ”

“Chạy làm gì. Để cho họ đánh, có người chăm rồi”

“Ai?”

“Chả biết, haha”

Hình như bây giờ nó đã có câu trả lời cho những thắc mắc của nó, còn 30 phút nữa là giao thừa..... 4 đứa chạy xe sang quảng trường chờ pháo hoa.

Sang đến nơi, nó ngồi ghế đá, còn H với Th rồi cả thằng V cũng chạy đi đâu. Nó cũng chẳng quan tâm 2 đứa kia, dõi theo H tùm tùm cười.

Rồi thì giao thừa cũng đến, lần đầu tiên nó không ở bên bố mẹ khi giao thừa.

Lúc chòm pháo hoa đầu tiên được bắn lên là lúc nó chấp tay cầu nguyện, thầm chúc cho bố mẹ nó mạnh khỏe, chúc cho anh chị có cái tiết đậm ấm, chúc cho những người nó yêu thương tràn ngập niềm vui.

“Làm gì thế” H ở đâu chạy tới chỗ nó, H cũng làm đúng điệu bộ mình rồi hỏi.

“Ngắm sao” Hó, nó xem pháo hoa mà bảo ngắm sao cơ đấy.

“Đẹp không?”

“Đẹp, như thiên thần ấy”

Ngoảnh sang nhìn H cũng thấy H đưa mắt nhìn nó kèm theo nụ cười nhẹ, em đã chiếm trọn tim anh rồi.

Đứng im lặng ngắm pháo hoa 1 lúc, nó quay sang nhìn H. Gãi đầu gãi tai (ba cái lúc này đầu với tai nó lại ngứa mới khổ chứ)

“H...”

“...” H ngược mắt nhìn nó như dò hỏi.

“Anh yêu em” Lúc này nó hồi hộp lắm, chẳng nói gì nữa, tay cũng không gãi lung tung nữa. 2 cặp mắt nhìn chăm chăm 1 lúc, thấy H cứ im lặng nhìn nó, nó ngại nó quay mặt lên ngắm Pháo hoa, vừa đưa mặt đi thì H ôm lấy nó rúc rich khóc.

“Sao khóc nữa...?” nó hỏi như âu yếm.

“em chờ anh, chờ anh lâu lắm rồi..huhu” vừa nói H vừa sụt sịt khóc. Lòng nó lâng lâng, vui biết bao. May sao thằng V không ở đó.

Đẩy nhẹ em ra đặt lên môi em nụ hôn nhẹ, em ngượng đỏ chín mặt, và nó em em yêu nhau từ đó, mặc cho những gian nan, khó khăn đang chờ nó phía trước.

Vậy là nó đã quyết định dấn thân vào cuộc tình với em, đối mặt với “ai đó” đang muốn chống đối nó, ngăn cản nó và em đến với nhau. Nhưng giờ, nó và em đã nắm tay nhau, cùng đi chung 1 con đường, đường đời đầy chông gai, gian nan và thử thách.

Hai đứa diễn phim Hàn Xẻng mà quên mất xung quanh nó và em lúc này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn. Lúc đó thật sự mới cảm thấy sến cmn luôn. Để tránh những cặp mắt đang nhìn cái mặt đỏ bừng em lại ôm nó, úp mặt luôn vào ngực nó cười tủm tỉm. Má nó đỏ, lúc ôm khóc sụt sịt thế thì chẳng ngại, giờ xong xuôi rồi thì lại ngại, lạ thế chứ. Nó ôm lấy em, vuốt lên mái tóc em, nhìn mọi cười bằng ánh mắt cảm ơn thân thiện, cười ngại ngùng.

“Thôi, đi ra ngoài chút anh”

10. Chương 10 - Phần 1

“Hi, ừm.. mình ra”

2 đứa quay đi, dắt tay nhau bước ra.

“Mà gọi anh luôn à. Nghe lạ quá nha”

“Hứ, không thích hả, không thích thì thôi”

“Ồ, ai bảo không thích nào”

“Hi.....”

“Thôi đi ra”

“Ờ.. em ơi...”

“Đi ra..”

“Em ơi... gọi anh nữa đi...”

Nó vừa đi vừa nũng nịu em như thế, còn em cứ 2 tay đẩy nó đi ra khỏi đám đông, 2 đứa lại quên đi cái giây phút “sến” đó, lại đùa nghịch nhau.

Anh chỉ mong anh có đủ nghị lực, để trên môi em mãi nở nụ cười. Ở đâu đó có chăng là nỗi lo, thì giây phút này hãy để tình yêu lên tiếng.

Đùa nghịch nhau 1 lúc thì pháo hoa cũng hết (ở Vinh thường bắn có 15 phút à), em gọi cho Th để chuẩn bị về. 2 đứa ngồi trên xe 1 lúc thì 2 đứa kia cũng ra. Mặt thằng V lúc này có vẻ khó coi, cũng dễ hiểu thôi, nhưng lòng nó đành xin lỗi thằng bạn, vì nó không thể mãi đối lòng mình được.

4 đứa về, lần này nó dành cầm xe, 1 hồi phân bua thì H cũng chịu để nó làm xế. V với Th phóng lên trước, thằng V có vẻ phóng nhanh, 1 lúc đã mất hút. Nó và em vẫn từ từ chậm chậm, siết ga nhẹ để tránh đi cái lạnh đầu xuân, cũng để thưởng thức cái không khí xuân đang tràn ngập phố phường, để tận hưởng thêm cái giây phút hạnh phúc này.

Trên đường về em vẫn ôm nó, không còn lú lo như lúc đi nữa, thỉnh thoảng em lại kêu buồn ngủ. Đến đường rẽ về phía nhà nó thì thấy Th đang đứng đó, chả thấy thằng V đâu.

“Ồ, Th. V đâu? Sao đứng đây?”

“V đi nhậu rồi. nó bỏ Th ở đây chờ H”

“Cái thằng. Thôi, nhà anh cũng gần, em với Th về đi kéo muộn”

“Anh về được không?”

“Được mà, có tí thôi mà”

“Ừm.hì”

“Chà chà, 2 người đổi sang anh anh em em bao giờ thế” Đang ngọt ngào thì Th chen vào.

“Chết, quên ấy mà” Nó lại gãi đầu.

“Này, quên gì mà quên. Không thích kêu thế thì thôi nha” em lườm nó cáu gắt. nai tơ hóa sư tử rồi

“Hề hề, giận à. Thôi, em với Th về đi”

Nói xong nhìn mặt Th cười lém lỉnh. Chào hỏi thêm vài câu rồi thì ai đi đường nấy.

Sắc xuân tràn ngập ngõ xóm, len lỏi vào từng gia đình, nó về đúng lúc mọi người đi hái lộc, xã nó có cái đền, rằm, mồng 1 người ta đến thắp hương khá đông, riêng đêm giao thừa đây còn là nơi mọi người đến hái lộc. Mọi năm nó không đi, năm nay vừa lúc nó đi chơi về, nó cũng hòa mình vào dòng người vào chùa.

Nó vào chùa thắp hương, cầu mong ọi chuyện tốt đẹp, gia đình ấm áp, và không quên cầu mong cho người con gái nó yêu thương ngập tràn niềm vui. Nó hái ình 1 chiếc lá cây vạn tuế xem như là hái lộc, bước ra đường giang rộng 2 tay ôm trọn mùa xuân.

Về đến nhà bố mẹ nó đã ngủ, nó cũng lại bàn thờ thắp hương rồi leo lên giường. Mọi cảm giác đau đơn trên người nó giường như đã tan biến. Hãy cứ yêu, cứ thương, rồi sẽ vượt qua, mặc cho ai có khinh thường nó.

Sáng mồng 1 tết, 7h nó tỉnh giấc. Sáng nay, không gà chạy rông, không người đi lại, còn sớm mà, ở quê có tục kiêng tới nhà nhau sáng mồng 1, sáng nay chỉ dành cho gia đình, ông bà. Nó với bố cũng tính xuống nhà ông ngoại, sau đó nó về cùng đám thanh niên trong xóm đi chúc tết hàng xóm láng giềng.

Bố nó xách chai rượu nếp (rượu này nhà tự nấu), 3 quả cau với 3 lá trầu để xuống mừng tuổi ông bà, năm nào cũng thế, nhà nó chỉ mừng tuổi ông bà như thế. Xách chiếc phượng hoàng đã khá là tả tơi ra mà có gì đó xót xa. Chỉ mong nó có thật nhiều tiền mà mua cho bố nó cái xe máy, sửa sang lại mái nhà để ăn tết đàng hoàng hơn. Đã bao cái tết như thế rồi, tự an ủi mà cố gắng thôi.

Sáng sớm nay công nhận là vắng thiệt, có đôi ba chiếc xe đạp, xe máy chạy ngược xuôi, còn hình như mọi người vẫn đang sum vầy trong mái ấm của họ.

Xuống đến nơi, ông bà ngoại thấy nó thương tật đầy mình mà ngạc nhiên, cả ông cả bà xúm lại hỏi nó làm nó còn chưa kịp chúc tết ông bà nữa. Cũng lấy lý do tai nạn ra để thưa với ông bà, cũng hỏi han 1 lúc rồi thôi, mừng, chắc tết nay hạn chế ra ngoài, chứ gặp ai cũng hỏi thế này ngại chết.

Một lúc sau thì hàng xóm anh em đến chúc tết ông bà, nó với bố cũng xin phép về để đi chúc tết những nơi khác nữa. Nó về làm vòng trong xóm với đám thanh niên rồi về ăn cơm với mẹ. Cứ ngày 1 là chỉ có nó với mẹ ăn cơm. Lúc này không còn bận rộn nữa, nó cảm thấy xao xuyến, nhớ em. Thật lạ, cũng 2 con người ấy, cũng chừng ấy thời gian không gặp nhau, thậm chí là hơn, nhưng sao cảm giác khác nhau quá. Nó chỉ muốn gặp em, nhìn thấy em, nói chuyện với em và được ôm em thật chặt.

Buổi chiều nó xung phong ở nhà để mẹ đi trong xóm. Loay hoay 1 lúc rồi nó rúc vào chăn tránh cái rét, nghĩ ngợi 1 lúc rồi ngủ lúc nào không hay.

Khoảng 3h, đang mơ mơ mang màng thì thấy bàn tay ai ấm ấm đặt lên trán nó, môi ai nhẹ nhẹ hôn nó lên má, nó nghĩ nó đang mơ. Lấy tay quệt 1 cái bên má để chùi cái gì ướt ướt vừa dính lên thì nó bắt gặp

khuôn mặt ai đó. Mở mắt nó thấy em, nó cười hạnh phúc, đáp lại nó em cũng cười, vẫn là nụ cười ấy, nụ cười đã nuốt trọn trái tim nó. Nó quàng tay ôm lấy em áp vào ngực nó. Em dẩy dựa đẩy nó ra.

“Này..hư quá. Mọi người thấy đó.”

“Chả ai thấy đâu.hehe”

“Hứ. hư quá. Dậy, ngày đầu năm mà ngủ thế này, lười quá”

Nói xong em cầm tay kéo nó dậy,haha, nó cũng đâu có nhẹ mà kéo được chứ.

Nó ngồi dậy, lại ôm em và hôn em 1 cái thật sâu, em ú ớ 1 tí rồi thôi. Em ngồi cạnh nó, dựa người vào ngực nó.

“Ngủ từ sáng giờ à, không đi chúc tết à?”

“Người ta dậy từ sáng sớm, xong xuôi rồi mới ngủ nha”

“Thiệt không?”

“KHông tin hử, không tin thì thôi”

“Ồ, em hỏi thôi chứ có nói không tin đâu”

Nó với em nc âu yếm nhau 1 lúc rồi đi ra phòng khách ngồi chơi, nói là phòng khách chứ cũng là lại bàn ngồi thôi, chứ nhà nó làm gì có phòng ngủ với phòng khách chứ, cái nhà gỗ đình đầu nhà nhìn hết sạch sành sanh. Cảm giác có em bên cạnh thật là, mọi thứ cứ như thể tan biến vào hư không.

“Đi chơi nha” miệng lém lỉnh, cái mắt chớp chớp.

“Đi đâu?”

“xuống vinh”

“Xa...”

“Điiiiii....” em nũng nịu nó.

“Ừm..thì đi, nhưng phải hôn đã”

“Không hôn. Có đi không?” em giả cái giọng sư tử lên với nó

“Ừ, thì đi. Sợ. Nhưng chờ mẹ về đã, chả ai trông nhà, mà về ẹ biết kéo tí về muộn mẹ lo.”

“hì.....dạ” em ngoan ngoãn, thấy yêu em lắm.

Một lúc sau mẹ cũng về, vừa thấy mẹ em chạy ra luôn

“Mẹ, mẹ đi đâu về đấy ạ” nhìn em lanh chanh, thấy ghét. Lại còn gọi là mẹ nữa chứ, kiểu này sau 2 người mà về 1 phe là nó chết chắc luôn.

“Con à Hạnh, đến khi nào đó con. Mẹ đi chúc tết vòng trong xóm” (Từ bây giờ mình sẽ gọi tên em, không là H nữa mà là Hạnh, Ngân Hạnh)

“Dạ, con đến đc lúc rồi, lục hết bánh ăn rồi, T ngủ như heo ấy mẹ ạ”

“Ồ, nó thế đó con, lớn chứ chả biết khôn gì con à”

“Hi.....dần anh ấy khôn mà mẹ”

“Thôi cô ơi, dóc quá. Mà mẹ toàn nói xấu con thôi. Thế con chỉ có nước ế thôi mẹ”

“mày lại nói ngất nữa rồi” mẹ nói rồi cười, nụ cười vui vẻ của một người tần tảo nuôi con khôn lớn, lời mẹ nói cũng đúng, nó chưa lớn, nó còn thiếu bản lĩnh, còn suy nghĩ nông cạn quá.

“Mẹ, con với Hạnh đi chơi tí nha”

“Ừm, 2 đứa đi cẩn thận, không như hôm trước là về bố mày cầm cửa luôn đó”

“Dạ... con biết rồi mà”

Chào mẹ rồi 2 đứa vi vu đi chơi xuân.

“Giờ đi đâu?”

“Ừ..... đi công viên nha. Đến cái ghế đá hôm trước mình ngồi ấy”

“Lạnh lắm, mà sợ hôm nay chưa mở cửa”

“Thì cứ xuống đi, lạnh thì có em ôm, không mở thì mình lại đi dạo”

“Ồ ờ, lạnh không ôm mặc kệ đó”

“Hứ”

Cũng may hôm nay công viên vẫn mở cửa. Nó và em vào đúng ghế đá tối qua. Ngồi, em dựa vào nó, nhẹ nhàng trong cái lạnh mùa xuân (lạnh chẳng khác gì mùa đông đâu). Hôm nay em nói cho nó biết vì sao hôm đó thằng V bỏ Th đứng giữa đường như thế. Trước khi nó tỏ tình với em, V cũng đã kéo em đi để tỏ tình, nhưng em đã từ chối, từ chối vì nó. Nó vui, nhưng trong nó vẫn có 1 nỗi lo, làm sao để là thằng ‘đàn ông’ như em muốn, làm sao để xứng đáng với tình yêu của em đã dành cho nó, khi mà nó còn kém rất nhiều thằng khác đang theo đuổi em.

Ngày mai, lớp nó tổ chức đi chơi, nó và em lại gặp nhau, một ngày mới nữa đang chờ nó.

Vậy là nó đã quyết định dấn thân vào cuộc tình với em, đối mặt với “ai đó” đang muốn chống đối nó, ngăn cản nó và em đến với nhau. Nhưng giờ, nó và em đã nắm tay nhau, cùng đi chung 1 con đường, đường đời đầy chông gai, gian nan và thử thách.

Hai đứa diễn phim Hàn Xẻng mà quên mất xung quanh nó và em lúc này có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn. Lúc đó thật sự mới cảm thấy sến cmn luôn. Để tránh những cặp mắt đang nhìn cái mặt đỏ bừng em lại ôm nó, úp mặt luôn vào ngực nó cười tủm tỉm. Má nó đỏ, lúc ôm khóc sụt sùi thế thì chẳng ngại, giờ xong xuôi rồi thì lại ngại, lạ thế chứ. Nó ôm lấy em, vuốt lên mái tóc em, nhìn mọi cười bằng ánh mắt cảm ơn thân thiện, cười ngại ngùng.

“Thôi, đi ra ngoài chút anh”

“Hi, ừm.. mình ra”

2 đứa quay đi, dắt tay nhau bước ra.

“Mà gọi anh luôn à. Nghe lạ quá nha”

“Hứ, không thích hả, không thích thì thôi”

“Ồ, ai bảo không thích nào”

“Hi.....”

“Thôi đi ra”

11. Chương 11 - Phần 1

“Ồ.. em ơi...”

“Đi ra..”

“Em ơi... gọi anh nữa đi...”

Nó vừa đi vừa nũng nịu em như thế, còn em cứ 2 tay đẩy nó đi ra khỏi đám đông, 2 đứa lại quên đi cái giây phút “sến” đó, lại đùa nghịch nhau.

Anh chỉ mong anh có đủ nghị lực, để trên môi em mãi nở nụ cười. Ở đâu đó có chăng là nỗi lo, thì giây phút này hãy để tình yêu lên tiếng.

Đùa nghịch nhau 1 lúc thì pháo hoa cũng hết (ở Vinh thường bắn có 15 phút à), em gọi cho Th để chuẩn bị về. 2 đứa ngồi trên xe 1 lúc thì 2 đứa kia cũng ra. Mặt thằng V lúc này có vẻ khó coi, cũng dễ hiểu thôi, nhưng lòng nó đành xin lỗi thằng bạn, vì nó không thể mãi dối lòng mình được.

4 đứa về, lần này nó dành cầm xe, 1 hồi phân bua thì H cũng chịu để nó làm xế. V với Th phóng lên trước, thằng V có vẻ phóng nhanh, 1 lúc đã mất hút. Nó và em vẫn từ từ chậm chậm, siết ga nhẹ để tránh đi cái lạnh đầu xuân, cũng dễ thưởng thức cái không khí xuân đang tràn ngập phố phường, để tận hưởng thêm cái giây phút hạnh phúc này.

Trên đường về em vẫn ôm nó, không còn lú lo như lúc đi nữa, thỉnh thoảng em lại kêu buồn ngủ. Đến đường rẽ về phía nhà nó thì thấy Th đang đứng đó, chả thấy thằng V đâu.

“Ồ, Th. V đâu? Sao đứng đây?”

“V đi nhậu rồi. nó bỏ Th ở đây chờ H”

“Cái thằng. Thôi, nhà anh cũng gần, em với Th về đi kéo muộn”

“Anh về được không?”

“Được mà, có tí thôi mà”

“Ừm.hì”

“Chà chà, 2 người đổi sang anh anh em em bao giờ thế” Đang ngọt ngào thì Th chen vào.

“Chết, quên ấy mà” Nó lại gãi đầu.

“Này, quên gì mà quên. Không thích kêu thế thì thôi nha” em lườm nó cau gắt. nai tơ hóa sư tử rồi

“Hề hề, giận à. Thôi, em với Th về đi”

Nói xong nhìn mặt Th cười lém lỉnh. Chào hỏi thêm vài câu rồi thì ai đi đường nấy.

Sắc xuân tràn ngập ngõ xóm, len lỏi vào từng gia đình, nó về đúng lúc mọi người đi hái lộc, xã nó có cái đền, rằm, mồng 1 người ta đến thắp hương khá đông, riêng đêm giao thừa đây còn là nơi mọi người đến hái lộc. Mọi năm nó không đi, năm nay vừa lúc nó đi chơi về, nó cũng hòa mình vào dòng người vào chùa.

Nó vào chùa thắp hương, cầu mong ọi chuyện tốt đẹp, gia đình ấm áp, và không quên cầu mong cho người con gái nó yêu thương ngập tràn niềm vui. Nó hái ình 1 chiếc lá cây vạn tuế xem như là hái lộc, bước ra đường giang rộng 2 tay ôm trọn mùa xuân.

Về đến nhà bố mẹ nó đã ngủ, nó cũng lại bàn thờ thắp hương rồi leo lên giường. Mọi cảm giác đau đơn trên người nó giường như đã tan biến. Hãy cứ yêu, cứ thương, rồi sẽ vượt qua, mặc cho ai có khinh thường nó.

Sáng mồng 1 tết, 7h nó tỉnh giấc. Sáng nay, không gà chạy rông, không người đi lại, còn sớm mà, ở quê có tục kiêng tới nhà nhau sáng mồng 1, sáng nay chỉ dành cho gia đình, ông bà. Nó với bố cũng tính xuống nhà ông ngoại, sau đó nó về cùng đám thanh niên trong xóm đi chúc tết hàng xóm láng giềng.

Bố nó xách chai rượu nếp (rượu này nhà tự nấu), 3 quả cau với 3 lá trầu để xuống mừng tuổi ông bà, năm nào cũng thế, nhà nó chỉ mừng tuổi ông bà như thế. Xách chiếc phượng hoàng đã khá là tả tơi ra mà có gì đó xót xa. Chỉ mong nó có thật nhiều tiền mà mua cho bố nó cái xe máy, sửa sang lại mái nhà để ăn tết đàng hoàng hơn. Đã bao cái tết như thế rồi, tự an ủi mà cố gắng thôi.

Sáng sớm nay công nhận là vắng thiet, có đôi ba chiếc xe đạp, xe máy chạy ngược xuôi, còn hình như mọi người vẫn đang sum vầy trong mái ấm của họ.

Xuống đến nơi, ông bà ngoại thấy nó thương tật đầy mình mà ngạc nhiên, cả ông cả bà xúm lại hỏi nó làm nó còn chưa kịp chúc tết ông bà nữa. Cũng lấy lý do tai nạn ra để thưa với ông bà, cũng hỏi han 1 lúc rồi thôi, mừng, chắc tết nay hạn chế ra ngoài, chứ gặp ai cũng hỏi thế này ngại chết.

Một lúc sau thì hàng xóm anh em đến chúc tết ông bà, nó với bố cũng xin phép về để đi chúc tết những nơi khác nữa. Nó về làm vòng trong xóm với đám thanh niên rồi về ăn cơm với mẹ. Cứ ngày 1 là chỉ có nó với mẹ ăn cơm. Lúc này không còn bận rộn nữa, nó cảm thấy xao xuyến, nhớ em. Thật lạ, cũng 2 con người ấy, cũng chừng ấy thời gian không gặp nhau, thậm chí là hơn, nhưng sao cảm giác khác nhau quá. Nó chỉ muốn gặp em, nhìn thấy em, nói chuyện với em và được ôm em thật chặt.

Buổi chiều nó xung phong ở nhà để mẹ đi trong xóm. Loay hoay 1 lúc rồi nó rúc vào chăn tránh cái rét, nghĩ ngợi 1 lúc rồi ngủ lúc nào không hay.

Khoảng 3h, đang mơ mơ mang màng thì thấy bàn tay ai ấm ấm đặt lên trán nó, môi ai nhẹ nhẹ hôn nó lên má, nó nghĩ nó đang mơ. Lấy tay quệt 1 cái bên má để chùi cái gì ướt ướt vừa dính lên thì nó bắt gặp khuôn mặt ai đó. Mở mắt nó thấy em, nó cười hạnh phúc, đáp lại nó em cũng cười, vẫn là nụ cười ấy, nụ cười đã nuốt trọn trái tim nó. Nó quàng tay ôm lấy em áp vào ngực nó. Em dẩy dẩy đẩy nó ra.

“Này..hư quá. Mọi người thấy đó.”

“Chả ai thấy đâu.hehe”

“Hứ. hư quá. Dậy, ngày đầu năm mà ngủ thế này, lười quá”

Nói xong em cầm tay kéo nó dậy,haha, nó cũng đâu có nhẹ mà kéo được chứ.

Nó ngồi dậy, lại ôm em và hôn em 1 cái thật sâu, em ú ớ 1 tí rồi thôi. Em ngồi cạnh nó, dựa người vào ngực nó.

“Ngủ từ sáng giờ à, không đi chúc tết à?”

“Người ta dậy từ sáng sớm, xong xuôi rồi mới ngủ nha”

“Thiệt không?”

“KHông tin hử, không tin thì thôi”

“Ồ, em hỏi thôi chứ có nói không tin đâu”

Nó với em nc âu yếm nhau 1 lúc rồi đi ra phòng khách ngồi chơi, nói là phòng khách chứ cũng là lại bàn ngồi thôi, chứ nhà nó làm gì có phòng ngủ với phòng khách chứ, cái nhà gỗ đình đầu nhà nhìn hết sạch sành sanh. Cảm giác có em bên cạnh thật là, mọi thứ cứ như thể tan biến vào hư không.

“Đi chơi nha” miệng lém lỉnh, cái mắt chớp chớp.

“Đi đâu?”

“xuống vinh”

“Xa...”

“Điiiiii....” em nũng nịu nó.

“Ừm..thì đi, nhưng phải hôn đã”

“Không hôn. Có đi không?” em giở cái giọng sư tử lên với nó

“Ừ, thì đi. Sợ. Nhưng chờ mẹ về đã, chả ai trông nhà, mà về ẹ biết kéo tí về muộn mẹ lo.”

“hì.....dạ” em ngoan ngoãn, thấy yêu em lắm.

Một lúc sau mẹ cũng về, vừa thấy mẹ em chạy ra luôn

“Mẹ, mẹ đi đâu về đấy ạ” nhìn em lanh chanh, thấy ghét. Lại còn gọi là mẹ nữa chứ, kiểu này sau 2 người mà về 1 phe là nó chết chắc luôn.

“Con à Hạnh, đến khi nào đó con. Mẹ đi chúc tết vòng trong xóm” (Từ bây giờ mình sẽ gọi tên em, không là H nữa mà là Hạnh, Ngân Hạnh)

“Dạ, con đến đc lúc rồi, lục hết bánh ăn rồi, T ngủ như heo ấy mẹ ạ”

“Ồ, nó thế đó con, lớn chứ chả biết khôn gì con à”

“Hi.....dần anh ấy khôn mà mẹ”

“Thôi cô ơi, dóc quá. Mà mẹ toàn nói xấu con thôi. Thế con chỉ có nước ế thôi mẹ”

“mày lại nói ngất nữa rồi” mẹ nói rồi cười, nụ cười vui vẻ của một người tần tảo nuôi con khôn lớn, lời mẹ nói cũng đúng, nó chưa lớn, nó còn thiếu bản lĩnh, còn suy nghĩ nông cạn quá.

“Mẹ, con với Hạnh đi chơi tí nha”

“Ừm, 2 đứa đi cẩn thận, không như hôm trước là về bố mày cầm cửa luôn đó”

“Dạ... con biết rồi mà”

Chào mẹ rồi 2 đứa vi vu đi chơi xuân.

“Giờ đi đâu?”

“Ừ..... đi công viên nha. Đến cái ghế đá hôm trước mình ngồi ấy”

“Lạnh lắm, mà sợ hôm nay chưa mở cửa”

“Thì cứ xuống đi, lạnh thì có em ôm, không mở thì mình lại đi dạo”

“Ồ ờ, lạnh không ôm mặc kệ đó”

“Hứ”

Cũng may hôm nay công viên vẫn mở cửa. Nó và em vào đúng ghế đá tối qua. Ngồi, em dựa vào nó, nhẹ nhàng trong cái lạnh mùa xuân (lạnh chả khác gì mùa đông đâu). Hôm nay em nói cho nó biết vì sao hôm đó thằng V bỏ Th đứng giữa đường như thế. Trước khi nó tỏ tình với em, V cũng đã kéo em đi để tỏ tình, nhưng em đã từ chối, từ chối vì nó. Nó vui, nhưng trong nó vẫn có 1 nỗi lo, làm sao để là thằng ‘đàn ông’ như em muốn, làm sao để xứng đáng với tình yêu của em đã dành cho nó, khi mà nó còn kém rất nhiều thằng khác đang theo đuổi em.

Ngày mai, lớp nó tổ chức đi chơi, nó và em lại gặp nhau, một ngày mới nữa đang chờ nó.

Mồng 2 tết, ngày hôm nay mới là ngày ăn chơi, già trẻ gái trai đi chúc tết nhiều hơn, nam thanh nữ tú cũng diện những bộ cánh đẹp nhất đi lượn lờ, chơi nhởi. Nó cũng hòa mình vào cái không khí ấy, tâm hồn nó đang phơi phới thế kia mà. Nhưng nó có diện kiểu gì đi nữa thì cũng vậy, có bộ nào cho ra hồn đâu. Sáng nay nó tính đạp xe qua nhà em sớm, kéo muộn tí em lại sang trước thì tối em lại phải về một mình.

Đang loay hoay chuẩn bị đi thì em tới. Em luôn vậy, luôn nghĩ cho nó, đôi lúc ngồi ngắm lại nó thật sự may mắn mà nó đã không biết nắm giữ, trân trọng, để em cứ phải chờ.

“Anh ơi.....” nghe giọng quen.

Nó chưa kịp chạy ra nữa.

“Dạ, con chào mẹ” Hình như mẹ nó ra thấy em đến.

“Ừ, H à con. Lại định đi đâu à”

“Dạ, hôm nay lớp đi chơi, con qua chở anh T.. à quên con qua chở T. hi.....” Với mẹ em luôn tỏ ra ngoan ngoãn, lễ phép. Trong em luôn có 1 sự trân trọng dành cho bố mẹ nó và cả nó nữa, mặc cho hoàn cảnh 2 gia đình là 1 khoảng cách khá lớn.

Chào mẹ xong xuôi, 2 đứa lên xe vi vu.

“Lên trường luôn anh nha”

“Tưởng tập trung ở ngã 3 mà”

“Lúc này tập trung ở trường rồi em xuống đón anh”

“Ừm. mà hôm sau để anh qua nhà em nha, đừng qua đón thế, mệt em”

“Hứ, mệt gì.. em thích. Hi.....” Đi với nó em luôn lú lo như chim họa mi vậy, thời tiết lạnh nhưng lòng nó ấm, và chắc rằng lòng em cũng ấm.

Vừa đi vừa nói chuyện, nhiều lúc cứ ngỡ cả 2 đã lớn, nhưng những lúc thế này thì chả khác gì 2 đứa trẻ con, cứ chỉ chèo tranh dành nhau dù chỉ từng suy nghĩ, từng lời nói. Vòng tay em vẫn ôm chặt lấy nó, nó cứ thế cảm nhận cái yêu thương.

Cách trường khoảng 100m gì đó, em vẫn không chịu bỏ nó ra, mà nó cũng không để ý. Khoảng cách gần hơn, lớp nó cũng xuất hiện trước mắt nó. Má ơi, cả lớp trở mắt nhìn 2 đứa đang trên xe tiến lại gần. Em chẳng bỏ nó ra mới đau chứ. Xấu hổ, ngại quá. Cứ thế bọn nó reo hò, chọc quê 2 đứa, đập má, chưa bao giờ thấy 1 nữ ôm 1 nam hay sao mà chọc. Một số đứa thì quay sang vỗ vai thằng V, chọc thằng V. Nhìn thằng V thật sự không vui vẻ gì, nhưng nó vẫn cười nhạt, như nó muốn nói điều gì đó. Nó cũng là đứa tốt, tình cảm cũng thật lòng, và cũng dành rất nhiều cho Hạnh, nhưng đôi khi ở đời còn có chữ duyên.

“Ấm không T ơi...” Bọn con gái hỏi nó sao mà nghe chưa thế, nổi cả da gà.

“Ấm... Vả mồ hôi, tao sợ tụi bây rồi”

“Hạnh ơi.....ôm tao ấm hơn này” Hết con gái rồi qua con trai. Em cũng lì, chạy lại đòi ôm thằng vừa chọc em. Cái thằng này thế mà nhất, mồm to thế mà khi em muốn ôm thì lại chạy quanh chạy co. Cả lớp cười đùa vui vẻ. Thế là từ nay, chuyện nó với em cũng chẳng thể dấu diếm lớp nữa rồi.

Tập trung đông đủ rồi cũng đến màn đi chơi, du hí. Lịch trình đầu tiên là sẽ đi chúc thầy cô, mục tiêu sẽ là 3 cô gần bó với lớp nó nhất, 3 cô phụ trách 3 môn Toán, lý, hóa.

Nay nó mới để ý, mấy con trong lớp nó hồi C3 nhìn nhóp nhóp, mới 1 kỳ đại học về mà đứa nào đứa nấy nở như thổi, ai cũng từng tưng, nhìn ngon ra phết, cơ mà nó có em rồi. Có lẽ, sau cái đợt tết này sẽ có một số cặp đôi hình thành trong lớp nữa, nhìn gái ngon như thế kia mà.

12. Chương 12 - Phần 1

Đến nhà cô nào mấy đứa cũng chém gió thành bão, từ đầu ngõ đã ríu rít gọi cô. Cô cũng đón nhận bằng nụ cười niềm nở và tự hào, cái lớp nó là cái lớp chọn của trường mà các cô thất vọng nhất từ trước tới giờ, học thì phá, đánh nhau cũng có, nghịch ngợm, hay trốn học, lúc liên hoan tổng kết lớp, cô chủ nhiệm đã tỏ rõ sự thất vọng và cũng động viên các thành viên đỗ đại học. Nhưng nay, đỗ đại học gần như hết, số còn lại cũng đi cao đẳng, và sự thật lớp đã xóa tan cái nghi ngờ của nhà trường, của các cô về 1 tập thể thiếu tham vọng, vô ý thức.

Vừa vào nhà cô chủ nhiệm, thằng lớp trưởng lớn tiếng.

“Báo cáo cô, chúng em, 60 trò không ngoan của cô đã về đầy đủ sau 1 kỳ tha hương học tập, tới chúc cô và gia đình 1 cái tết đầm ấm, hạnh phúc. Nhân đây, em báo cáo cô thêm 1 tin, chả hiểu sao bạn Hạnh đi đâu cũng cứ ôm lấy bạn T (mặt mặt thằng Lớp trưởng như này này)” Nghe xong cả lớp cười sảng khoái, má nó, dấm đưa nó ra giỡn. Cô cũng cười vui vẻ, quay sang nhìn nó. Còn em lúc này hình như đã biết xấu hổ nép bên cánh tay nó, mắt lén liếc cô, miệng tùm tùm.

“T nay nhìn ra đáng nhẽ. Giờ em học đâu nhỉ?”

“Dạ, em học Đà Nẵng cô ạ”

Cô trò bla một lúc, rồi mấy đứa chen vào, cả lớp với cô cười đùa vui vẻ. Xong cô chủ nhiệm, tiếp theo là hành trình tới 2 cô còn lại.

Điểm đến cuối cùng là cô giáo dạy Lý. Cả lớp dừng xe chuẩn bị vào nhà cô thì thằng V vỗ vai nó.

“T, ra đây, tao với mày nói chuyện tí”

“Ủm” Nhìn mặt thằng v có vẻ nghiêm túc nên nó đồng ý, em thì đã chạy xoắn lên trước với đám con gái. 2 thằng ra ngoài đường lớn nói chuyện.

“Tao chúc mừng mày. Tao cũng xin lỗi về tất cả” nó hơi ngạc nhiên

“Chúc mừng gì? Về chuyện tao với Hạnh? Mày nghiêm trọng quá.”

V cười vẫn nhìn ra cánh đồng. nó rít 1 hơi thuốc.

“Tao mới là người phải xin lỗi mày, tao cũng đã cố, nhưng thật sự tao cũng yêu Hạnh nhiều”

Nó với H bla thêm 1 hồi nữa, nói chung lúc này nó với thằng V nói chuyện đàn ông phết, đại loại là V bảo nó chăm sóc em thế này thế khác, em yêu nó thế này thế khác. V cũng xin lỗi vì đã cho người đánh nó...

“Thôi, vào đi. Từ này bỏ qua, lại bạn bè. OK”

“Ok” nó với V bắt tay với nhau để kết thúc câu chuyện. Lúc đi vào thì trong nhà cô đang cười rất hớn hở, chắc lại trò của thằng lớp trưởng thôi mà.

Thế là tiết mục chúc cô đã xong. Thằng lớp trưởng tuyên bố

“Giờ, xong việc quan trọng rồi, tiếp theo sẽ là hành trình tới gia đình từng thành viên chúc tết, khuyến khích đi đầy đủ, ai không đầy đủ thì lúc lớp đến nhớ có mặt ở nhà”

Cả lớp hưởng ứng nhiệt tình, tính ra nếu bắt đầu từ nhà thằng lớp trưởng thì phải đến tối mới tới nhà nó, gian nan rồi đây.

Đáp nhà thằng lớp trưởng, nó bê nguyên can rượu ra, mỗi thằng 1 ly chúc gia đình xong lại đi. Tính ra nếu cứ làm đủ 60 nhà, giả sử chỉ 30 nhà cứ có can rượu như thế thì nó cũng lê lét. Mà tết nhất nhà nào chả có rượu.

Đi đến nhà em là nhà thứ 8, tổng giờ là 6 ly vào người rồi. Vừa đến, bố em cũng niềm nở, bê chai rượu ra. Rượu lại được chia đều

“Thằng T, đại diện lớp ra chúc chú mau” Đậu má, sao lại gõ đầu nó, nó lê lét nhà chú một hôm rồi mà.

Nó ngại ngừng bước ra.

“Dạ, năm mới, con chúc chú...” đang định nói lời chúc thì thằng lớp trưởng lại xen vào.

“Mày, sao lại chú. Phải là bố chứ...haha” nó cười, cả lớp cũng cười theo, lúc này nó ngại lắm.

“Im, để tao chúc mày, đang run” Cả lớp lại cười vui sướng. Nhìn sang mặt em đỏ ửng, em chạy tọt vào nhà trong chả biết làm gì.

Mừng quá, xong, được đi rồi, lúc đó nó chỉ mong nhanh nhanh đi qua nhà khác, ở lại lớp nó chọc ngượng chín mặt luôn.

Qua nhà Th xong, đang định qua nhà đứa khác thì em thủ thỉ bên tai.

“Đi chơi đi anh”

“Hả? đang đi với lớp mà”

“Thì mình đi chơi mình, đi thế này, anh lại xấu cho coi”

Nghĩ em nói cũng đúng, nó đồng ý luôn

“Ừ, mình trốn thôi em” Em cười tủm tỉm.

Thế là nó và em lại có 1 ngày bên nhau hạnh phúc. Lần này nó chẳng đại gì chạy xuống Vinh nữa, xa mà lạnh.

“Giờ đi đâu? Không xuống Vinh đâu nha”

“Hi..thì đi...quê bác..rồi lên mộ bà Loan” ở quê mọi người cứ gọi mộ thân mẫu bác hồ là mộ bà Loan.

“Ồ, nghe hay đó. Lâu lắm không qua nhà bác”

Thế là nó và em tới quê bác, vòng từ quê ngoại rồi về quê nội. Đường về quê bác uốn lượn, nhỏ nhỏ xinh xinh, 2 bên là hàng cây xà cừ rợp bóng. Quê bác vẫn không đổi gì cả, vẫn hàng “chè tàu” (ở quê gọi thế, không biết chỗ mọi người gọi thế nào) được cắt tỉa gọn gang vuông vức, vẫn những cây cau đó, vẫn vườn cây đó. Trong vườn bác có mấy cây mít. Vòng lên quê nội, nó và em vào thắp hương tại bảo tang, sau đó lại sang mái nhà tranh đã cũ. Đang lững thững mơ mộng thì em buông tay nó, chạy tót lên phía trước.

“Anh anh, có camera kìa” em vừa chỉ, vừa chạy lên gần camera đứng làm dáng, nó bật cười, mọi người xung quanh cũng thấy lạ. Đúng là tiểu thư nghịch quá. Mà giờ nó mới để ý, hình như quê bác gần thêm camera, trước đó đâu có đâu. Nó vừa đi tới, thì em kéo nó sát em, rồi em khoác tay nó, lại làm giáng.

“Mệt với cô ghê” Nó vừa nói vừa nhui trán em 1 cái.

“Hi.....” em ngược mắt nhìn nó, cười nhắm tít cả mắt.

Lượn lờ 1 lúc rồi dắt xe lên mộ bà Loan. Thời tiết hình như lạnh hơn. Chà, lạnh thế này leo núi thì tuyệt lắm.

Ngày này hình như vẫn ít người lên chỗ này hơn quê bác, gửi xe, em kéo tay nó nhanh tới bậc thang để leo những bậc đầu tiên, em nhí nhảnh, đáng yêu quá, nó cứ mặc em kéo, nó nhìn em cười, nụ cười hạnh phúc.

“Nhanh lên anh..”

“Mệt .. lâu lắm anh có leo trèo gì đâu.”

“Đừng giả bộ nữa. Nhanh.....” em kéo nó không được, lại chạy ra phía sau đẩy.

“Từ từ đã, thế này thích không, giữa rừng núi luôn nhé” Nó quay lại ôm em, em thả lỏng mặc cho nó ôm.

“Em ngẹt thở giờ” Nó ôm em, em lọt thỏm trong người nó, giữa rừng cây xanh tốt, giữa tiếng chim hót, có 1 ai đang ôm 1 ai đó.

Lâu ngày không leo núi quả là 1 thử thách, leo lên đến nơi mệt bơ phờ. Em thì vẫn không có cảm giác mệt thì phải, vừa lên đến nơi đã hết âm lên.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

“Đẹp chưa anh kìa” vừa đứng em vừa chỉ ra cánh đồng xa xa, nơi có con sông, có con đường uốn lượn. Làm như em chưa bao giờ được lên đây vậy. Trời bắt đầu về chiều, mây mù đang buông xuống nơi đây, cảnh núi rừng nên thơ biết bao.

“Thôi, lại thắp hương cho bà đã, rồi muốn ngắm gì thì ngắm”

“Hi..dạ” Cái điệu cười nhẹ nhàng nhưng cặp mắt luôn nhắm tít lại thật đáng yêu, có lẽ chính nó làm thốn thức con tim bao nhiêu chàng trai theo đuổi em.

“anh ơi, khấn cái gì đây?” em ngoảnh sang hỏi nó, mắt em tròn xoe, nhìn rõ ngay thơ.

“Cô nữa, muốn gì khấn nấy, đừng nhiều quá kéo bà không phù hộ cho đâu” nó cốc em 1 cái.

Có phải vì yêu hay không, nhưng nhìn em lúc nào cũng đáng yêu, bé bỏng thế. 2 đứa lại ngồi ngắm cảnh làng quê, mùa này cánh đồng chưa xanh, đâu đó có những cánh cò, nhưng cũng đủ cho 1 đôi lứa yêu nhau cảm nhận được sự lãng mạn. Nó ôm em từ đằng sau, giữa cái lạnh núi rừng nhưng lòng cả 2 vẫn ấm áp.

“Anh này. Sao mãi anh mới chịu yêu em”

“hì...” nó cười rồi siết chặt em hơn, xoa đầu em.

“Em hỏi thiệt đó, hay..em xấu lắm hả”

“Ngốc, em đẹp, đẹp lắm. Vì em đẹp, lại là tiểu thư, nên anh không dám. Bên em còn đó bao nhiêu người tốt hơn anh...” em không cho nó nói nữa, em quay lại ôm nó thật chặt.

“Anh mới ngốc. Ở anh có sự quan tâm mọi người mà chính anh không nhận ra đó chứ. Ở anh, có sự tin tưởng, có sự chân thành” em vừa nói vừa rúc vào ngực nó. Nghe em nói xong nó đẩy em ra, hôn em nhẹ lên trán.

“Ừ..giờ thì anh không buông em nữa đâu. Anh sẽ theo em mãi, cho dù em đuổi anh cũng không buông”

Lúc yêu, ai cũng thế thôi, sến, nhưng mà chính cái sến đó lại làm cho tình yêu vững hơn, yêu thương hơn, thăng hoa hơn.

Trời cũng đã muộn, nó và em dắt tay nhau về, một ngày vui bên em lại qua. Nó lên giường ngủ và thầm chúc em ngủ ngon. Con đường phía trước sẽ đầy thử thách, giống như khi anh và em cùng leo lên dãy núi đại huệ, sẽ có những lúc chúng ta mệt mỏi, nhưng chỉ cần anh với em nắm tay nhau thì mọi thứ sẽ qua.

13. Chương 13 - Phần 1

Mấy ngày tết cũng trôi qua, trôi qua trong sự hân hoan và hạnh phúc. Ông trời nam nay cũng ưu ái hơn, ít mưa đi, thêm vào đó là chút lạnh để tô thêm hương vị tết. Ngày mai nó sẽ vào lại, đáng lẽ ra nó sẽ vào muộn hơn, nhưng nó phải vào để mà thi lại cho qua 4 cái môn kia. Sa đọa nó ảnh hưởng thế đó.

Tối nay nó không đi đâu cả, em tới, nó với em ra con đê ngăn đập nước trước nhà. Em nép vào người nó, im lặng, mong cho cái đêm nay kéo dài hơn để nó và em bên nhau thêm chút nữa.

“Vào rồi phải giữ lời hứa với em đấy nha. Không hút thuốc, không nhậu nhẹt, không be tha, và không đánh nhau” ừ nhỉ, nó hứa với em là không đánh nhau nhỉ, nhưng nó có hứa không be tha đâu ...

“Ừm. Anh hứa. Em cũng đừng đau ốm gì đấy, có gì phải nói cho anh nghe đấy nha”

“Dạ. hi...” Em lại cười, nụ cười đẹp mê hồn.

Ngồi nói chuyện 1 lúc rồi đêm cũng muộn.

“Giờ về nha. Muộn rồi”

“Dạ”

Thế là cái tết của nó và em đã hết, ngày mai đôi người đôi ngã, tiếp tục cho chặng đường chinh phục tương lai. Ở đâu đó thì vẫn có 2 con người yêu nhau, nhớ về nhau.

Một ngày sau nó đã ở đà nẵng, các chiến hữu của nó cũng đã quy tụ đầy đủ (tụi này đứa nào cũng giống nó,thậm chí là hơn nó, khỏe, lười học khỏe thế đấy). Gặp nhau tay bắt mặt mừng, và cũng không quên set cái lịch nhậu. má nó chớ, mới tết xong uống chưa đủ hay sao.

“Ê, tụi mày, làm bữa gặp mặt nhỉ”

Tụi nó hưởng ứng nhiệt tình

“Anh ơi, thôi, để thi lại xong đã”

“Dm, làm liền cho nóng”

“Thế thì bọn anh làm đi, em thi xong đã”

“Má mày, hôm nay hèn thế”

“Em nói thật đấy, thi xong, nhậu nó cũng thoải mái, phê cũng sướng hơn”

Bla hồi thì mấy thằng cũng gật, nhưng cả lũ cũng kéo nhau ra làm vài ly. Xong kéo nhau về phòng chém gió chém bão. Một lúc thì mấy thằng leo lên ngủ, nó cũng ngủ chứ 1 ngày đi xe khá là mệt, thôi mai ôn thi vậy.

Nó có 4 ngày để ôn thi lại. Mấy hôm đó cứ xoắn đít học, mong sao cho nó qua đi cái còn yên tâm kỳ 2. Mấy hôm đó chỉ có bộ phận thi lại tựu trường, ký túc vắng vẻ, buồn dã man, đến ngồi học cũng buồn.

Cứ ăn xong nó lại dạo 1 vòng trong trường, nhớ em vô cùng. Không biết giờ này em đang làm gì, xa nó em có buồn không. Hết dạo nó lại vào quán net nhắn tin cho em, vào vậy thôi chứ nó biết em đâu online.

Những ngày sau sinh viên lũ lượt kéo nhau tựu trường, không khí vui nhộn hẳn, ai ai cũng nét mặt rạng ngời, nó thì còn rạng ngời hơn, 4 cái ngày hiu quạnh cũng qua. Tiếng ý ới liên hoan vang khắp nơi. Xong đợt này chắc nó lại không biết trời đất gì nữa rồi.

Do nó tập trung ôn nên 4 môn có vẻ trót lọt, nó tự tin, hi vọng. Ban quản lý ký túc cũng bắt đầu hoạt động hết công suất. Có phòng thì liên hoan ngay tại phòng (trường hợp này bị bắt nhiều), còn lại thì ra ngoài (trường hợp này thì ngủ luôn bên ngoài, về cũng chịu, leo tường thì bị phạt như chơi). Phòng nó sau 1 hồi hội ý quyết định làm trong phòng, giờ hoàng đạo sẽ là 1h đêm. Cái giờ này thì ban quản lý cũng đã ngủ, mà có lên cũng dễ ứng phó.

9h cả phòng ra ngoài mua mồi, người nộm, người thịt, người rượu, chia làm 2 tốp, tất cả đều được giấu trong áo ấm, chia ra 2 cầu thang, đi 1 cầu thang sợ kéo bấy kéo bạn sinh nghi. Rõ khổ, kể ra thì cái tình thần nhậu nó vượt qua tất cả. Nó nghĩ đến lời hứa với em, nhưng mà chép miệng “Thôi thì 1 lần thôi, sao đâu” Nó đâu biết sau đó là những cái chép miệng của những lần tiếp theo nữa

Giờ hoàng đạo đến, sân khấu được chuẩn bị, mỗi giường giăng màn(mùng) sẵn, tắt điện trong phòng, ra sau khu vực giặt đồ nhậu.

1 ly, 2 ly, ...5 ly vẫn chưa thấy động tĩnh gì, đang định nâng ly thứ 6 thì phòng cạnh gõ cửa.

“Ê, tụi mày. Ổng đang ở cầu thang tầng 4” má nó chớ, nghe xong là điện phía sau tắt cái rụp, tất cả im lặng không nói 1 lời. cơ mà rượu rót rồi không thể không uống.

Thấy 1 cánh tay đưa lên, rồi 2,3,...cả 8 thằng đưa rượu lên, zô bằng ánh mắt, bằng cử chỉ, rồihết.

Chưa bao giờ nhậu mà khổ sở như thế, nhưng nghĩ mà vui, đời sinh viên mà.

Và sau đó là những lần liên hoan gặp mặt khác nữa, phòng này mời phòng kia, rồi lại nhóm trên lớp, cứ liên quan đến đâu là ở đó rủ rê. Mỗi lần nó nhậu lại là 1 cái chép miệng có lỗi với em. May sao Th không biết, nhưng hình như nó lại bắt đầu theo con đường cũ.

Mấy ngày sau đó nó nhận được tin từ em, em cũng đã ra hà nội. Trường nó cũng đi vào học kỳ 2. Kỳ 2 học 9 môn, toàn là môn lý thuyết học thuộc, nhìn mà nản. Nhưng lúc này vẫn đang là tuần xả hơi ăn chơi của nó, không chỉ của riêng nó mà sinh viên nào trong trường cũng vậy. Là những buổi liên hoan, đi chơi. Nó là thằng cán bộ nên trong các cuộc hội họp nó khó mà thoát được. Cũng chính vì thế mà nó dành ít thời gian hơn cho em, thỉnh thoảng hẹn em online cho đỡ nhớ. Kể ra giai đoạn này vui thiệt, ngoài việc lên lớp thì chỉ việc ăn, ngủ, chơi, du hí.

Được vài tuần sau khi bắt đầu học kỳ 2 thì lớp nó tiếp nhận thêm 1 thành viên nữa. Nghe đâu là 1 bạn nữ nữa (chết mệt, 44 nữ rồi, thêm 1 nữa thì nam lại khổ) chuyển từ khoa Ngoại Thương qua.

Vào 1 ngày đẹp trời thì em nó bước vào, là một cô gái xinh xắn, cao, mặc chiếc quần jeen, áo sơ mi trắng, đi đôi dây cao gót tầm 7 phân, quả mông tròn, căng, nhìn mà nhỏ nước miếng. Và hoa thơm thì bướm lượn, cả đám con trai trở mặt nhìn.

“Bạn ơi, ình hỏi phải lớp Ngân hàng 03 không?” Con bé nhỏ nhẹ hỏi thằng ngồi sát cửa ra vào.

“Ừ, đúng rồi. Bạn gặp ai”

“Cho mình gặp lớp trưởng..à.. bạn T”

“Lớp trưởng.....” thằng đó gọi nó tới. Chả cần gọi thì nó cũng nghe rồi, cũng đang muốn tới

Cả lớp nháo nhác, reo hò cổ vũ. Đâu má, gặp gái chứ có cái quái gì đâu mà phởn dữ.

“Mình T. Có chuyện gì vậy bạn?”

“Mình là Ly, mới chuyển qua lớp bạn” Cả lớp nín thở chờ em nó nói, nghe xong lại reo hò cổ vũ, má nó, toàn gái rồi, thêm nữa có chết à.

“Ừ, bạn cứ vào đi, để mình bố cáo với lớp”

Nó nói xong, em nó đi vào, nó lên bục giảng để làm công việc trọng đại. Phía dưới mấy thằng được cứ kéo em nó lại dành chỗ ngồi, gái trong lớp thiếu gì mà cứ xoắn tít vào em này thế nhỉ.

“E hèm....”

“Im im, để T làm nhiệm vụ”

Vèo vèo, giấy được vò lại bắn liên tiếp, mục tiêu là nó. kèm theo đó là tiếng reo hò. Cái bọn này lạ ghê, bảo im lặng thì reo hò như sói vậy.

“Im lặng, im lặng, 5 phút thôi”

“Từ kỳ 2, lớp mình sẽ đón thêm 1 thành viên nữa. đó là bạn.... Ly, mà gì Ly nhỉ?”

nó lại gãi đầu gãi tai. cả lớp cười với điệu bộ của nó.

“L T Ly” nói xong em nó cười, quả cười này khối thằng chết cho coi.

“Bạn L T Ly. Đề nghị cả lớp đập bàn chào đón nào”

“Chắc bạn Ly sẽ còn lạ với lớp, vì vậy chúng ta cố giúp bạn ấy hòa nhập nhanh nhất với lớp. Hết”

Má nó, nói xong cũng hú như sói. E bèn lên đi xuống gần cuối lớp ngồi, cách vị trí nó ngồi 2 bàn, nó ngồi cuối cùng. 1 tí sau thì vào tiết học, Ly im lặng ngồi học, chắc chả quen ai nên mới im như thế.

Giờ ra chơi thì mấy thằng quay sang hỏi han bắt chuyện làm quen với ly, nhìn em nó thì cũng tầm với 1 số hot của lớp, chỉ được cái biết cách ăn mặc, nói chuyện nhỏ nhẹ. Nghe lỏm được thì em nó là dân Đà Nẵng luôn, chắc lại là tiểu thư rồi, nhưng nó kệ, chả để ý đến.

“Lớp trưởng, hôm nào chuyển Ly cái thẻ sinh viên” quên mất, còn vụ này nữa.

“Ừ, để đó tí mình qua phòng đào tạo luôn”

một ngày nó lượn lờ qua phòng đào tạo khoảng 5-6 lần, cũng chỉ để xem có thông báo gì mới không thôi, nghĩ làm lớp trưởng cũng lảm chuyện. Lúc này nó nhìn kỹ hơn Ly, nhìn đôi mắt có vẻ rất hút hồn, nhưng có cái gì đó khó hiểu ở trong con người đó.

Ngồi vật vã với cơn đói cồn cào cuối cùng cũng hết giờ, cũng chả còn sức mà reo hò nữa. Nghĩ lại hồi c3 ngồi học giỏi thật, 11h trưa học thể dục còn đá bóng ngon lành.

Nó luôn là người về sau cùng của lớp, vì còn phải kiêm luôn vai trò thu dọn dụng cụ trợ giảng của giảng viên. Cả lớp về, lớp vắng teo, nó vừa bước ra cửa thì thấy em Ly đang đứng đó, hình như là chờ nó.

“ủa, ly chưa về à”

“Ừ, chờ T đi cùng, hỏi chút chuyện”

“Ừ, không đói hay sao vẫn có sức hỏi”

“Hi.. Thì Ly muốn biết sinh hoạt của lớp mình thôi”

“Ồ, cũng có gì đâu. Cái đó còn tùy ý thức nữa. Nhưng mình luôn cố gắng để lớp đoàn kết, phong trào học tập cao. Cứ từ từ rồi ly sẽ quen thôi”

“hì. ừ”

“Mà học Ngoại thương cũng hay mà. Chuyển qua ngân hàng làm chi ?”

“Ừ, bên đó cũng vui. nhưng bố mẹ ép phải sang bên này, sau còn xin việc”

“Ừm..ra trường có việc rồi, sướng. Mình thì cứ học thể, theo sở thích chả nghĩ sau này sao”

“hì.. mà T quê đâu”

14. Chương 14 - Phần 1

“Nghệ An”

“Đâu nghệ an”

“Nam đàn”

“A....quê bác”

“Ừ...sao biết, ra rồi à”

“Ừ, ra hồi còn bé, tắm cả biển cửa lò nữa đó”

2 đứa đi hết đoàn đường, nó rẽ về phía ký túc xá, còn Ly qua lấy xe. Chắc lại là 1 gái ngoan, chịu sự quản thúc của gia đình. nhìn khuôn mặt Ly ẩn chứa đâu đó nỗi buồn, man mác.

Ăn xong nó vào quán net xem em có online không. chả thấy em, thay vào đó là 1 tràng tin nhắn, nội dung cũng chỉ xoay quanh chuyện của 2 người yêu nhau. Đáng chú ý chỉ có tin em trách nhẹ nó sao dạo này ít nói chuyện với em hơn. Cũng đúng, ăn chơi kết hợp với việc đầu kỳ làm nó bận rộn hơn. Nhắn tin yêu thương cho em 1 lúc rồi về ngủ 1 giấc cho khỏe người.

Cuối tuần nó biết kết quả thi lại, đậu má, tạch 1 môn, học lại rồi..... nó buồn. Lần đầu tiên bị học lại, tối lại có hẹn với em nói chuyện, mà buồn thế này, nó tự thấy xấu hổ với em. Nhưng khi về phòng khoe chiến tích với huynh đệ thì không chỉ riêng nó. anh Linh vỗ vai nó.

“Chú mày cứ buồn làm gì. Sinh viên học lại mới là sinh viên” Mấy anh em cười xuề xòa rồi nó cũng thấy đúng (khi đó không thấy đúng cũng cố mà cho đúng).

Ăn cơm xong nó qua quán net online. 1 lúc sau thì thấy em cũng online

“Buzzzz”

“Hi....anh”

“Ừ, chờ em tối giờ này”

“Xí, chả tin”

“Không tin thôi. Có người không tin anh kìa,huhu”

“Hi....em vừa ăn xong mà”

“Ừ..nhớ em lắm”

“Người ta cũng nhớ mà :(”

....

....

“Em.”

“?”

“anh bị học lại 1 môn” nó quyết định nói cho em, hồi hộp chờ đợi

“Ừm”

“Em giận anh không”

“Có”

“:(. ừm. anh xin lỗi”

“Ừm. Kỳ này đừng lặp lại nha”

“Hi..ừm”

“ai cho cười mà cười”

“: (“

“Không buồn nữa, lo mà học, không em cần cho giờ”

“hic, bạo lực quá”

“Không bạo lực đâu trị được anh”

“Hi... anh ngoan mà”

“Ồ, ngoan, ngoan lắm cơ. xí”

“Hi...”

2 đứa nói chuyện linh tinh lung tung đến tầm 9h thì out. Tối đó nó về, ngồi vào bàn, viết luôn câu khẩu hiệu “Vì bố, vì mẹ, cố gắng nào” dán lên ngay trên bàn học. Đúng là vẽ chuyện.

Cuối tuần ký túc thật rộn ràng, đôi lứa hẹn hò, tốp này tốp khác rủ nhau đi chơi. gián xong cái câu kia nó cũng đi dạo 1 vòng ra trường chơi, lang thang chán trong trường nó ra ngoài đường đi dạo tiếp. Nhìn dòng người mà nó chạnh lòng, chơi vui, nhớ em buồn man mác.

Đang tâm trạng đi dạo thì nó gặp cái thằng hôm nó đánh trong ký túc. Thằng đó thấy nó khi nó đang thần thờ dạo bước. Đi với thằng đó còn có 3 đứa nữa. Nhìn thấy đã thấy có bất trắc.

“DM, cái thằng này mọi khi đánh tao này bọn mày” Nghe xong ngó ngàng mặt lên thì thấy thằng đó đang chỉ thẳng vào mặt nó, 4 thằng đã áp sát lại nó. Đang lơ ngơ cái mặt thì thằng đó dơ cái tay định bạt tai nó. Nhưng nó kịp đưa tay lên đỡ. Đỡ được tay thằng kia nhưng khi 3 thằng còn lại cùng vào thì xác định là nó ăn đòn rồi.

“DM. còn đỡ à” Nó dính ngay 1 đập vào bụng, sau đó thì túi bụi, nó đưa tay lên che cái đầu còn lại cho nó muốn làm gì thì làm.

“DM. mày còn láo, tao đánh mày chết” thằng đó dẫm lên đầu nó rồi đi.

Đau, phải nói là đau, quần áo bẩn sạch, tóc tai bù xù. Đã buồn còn gặp thế này, nhìn nó tả tơi chả khác gì thằng ăn mày. Lồm nhồm bò dậy, cười nhạt rồi cà nhắc đi về. Chả lẽ nó muốn tu thân cũng không được sao.

Có lẽ từ bây giờ mình xin đi đúng kiểu review, giống như 1 người đang ngồi kể ọi người nghe chuyện cuộc đời vậy. Ban đầu mình cũng muốn sơn cho nó thành Truyện, nhưng mà ngồi nắn nót cho thành hình hài từng tập truyện khổ vãi linh hồn. Không vòng vo nữa, mình tiếp luôn:

Đang đến cái đoạn mình bị đánh.

Sau đó thì cũng lê lét được về phòng, tha thân lên được 5 tầng khổ lắm, bước vào phòng mấy thằng trố mắt nhìn mình, anh Linh là người có vẻ quan tâm nhất. anh hỏi mình ngay.

“Đệt, chú mày sao thế?”

“Em bị cái tụi kỳ 1 anh em mình đánh đánh lại”

“DM, bọn mất dạy, thằng Bình, Dương qua kêu bọn 510, 511 ra tìm bọn nó.” 2 thằng này người Quảng trị, bọn đó cũng đếch ngán gì, anh Linh thì như là đại ca của phòng, sợ dĩ anh đó không sợ gì vì có người quen bên công an thành phố, nghe bảo cũng to. Nhưng lúc đó mình ngăn lại.

“Thôi anh, bọn đó có giang hồ bảo kê, giờ cứ để đó, tính sau, đánh qua đánh lại không học hành được. ra trường rồi cho nó ra bã”

“DM, nhìn mày tả tơi, ức lắm”

“Sao đâu anh, giờ mà đánh thì sau từng thằng phòng mình bị xử đó anh”

“DM, sợ đéo gì”

bla 1 lúc nữa thì mọi chuyện dừng, khi đó phải thể thôi, tha hương đi học không dễ, cố mà ra trường. (Các bạn đừng bảo bọn mình trẻ trâu hung hãn gì, đều là sinh viên xa nhà nên đoàn kết thôi, lại sống gần nhau nữa).

Ngày hôm sau mình lên lớp với cái má sưng to, 1 mắt hơi thâm. Lên lớp bọn nó cũng hỏi han này nọ lọ chài, rồi ai về chỗ người đó. Chỉ có em Ly là có vẻ quan tâm hỏi han hơn, chắc tại mình là lớp trưởng. Nói thật là mình éo đẹp trai gì đâu, nhưng cũng không hiểu sao em nó quan tâm.

Sau đó thì mình với Ly nói chuyện với nhau nhiều hơn, thỉnh thoảng 2 đứa lang thang trong sân trường, nhưng tuyệt nhiên mình không có ý đồ ý cả. Thấy em nó cần nc thì nói, chia sẻ thì chia rồi thành ra thân thiết hơn. Nhưng tình yêu chỉ dành duy nhất cho em (Hạnh), vẫn nói chuyện, vẫn an ủi, chia sẻ, động viên nhau. Nhưng con gái nhiều lúc chả hiểu nổi, có lẽ họ chỉ muốn trai là của riêng họ. Sau 1 thời gian cứ thể chơi thân với em Ly thì hình như Th biết, kết quả là sau 2 tháng nói chuyện với em Ly thì vào 1 ngày “đẹp trời” em (yêu) vào. Em với Th vào trường nó ngay lúc nó đang đi với Ly từ lớp ra. Thời gian đó bọn trong lớp tưởng mình với Ly yêu nhau, nhưng với mình thì đéch phải. Đang đi thì em đứng trước mặt mình, tát phát bốp rồi hỏi luôn.

“Tôi vào đây. Vẫn nói yêu tôi, mà anh thế này à?” Nghe câu này mình ngạc nhiên lắm, tay vuốt vuốt cái má, đau bỏ mẹ nó được, con gái tát đau thật.

“Hả? Em.. vào khi nào?”

“Lại giả ngây ngô à” Nhìn em nó lúc này đúng điệu sư tử luôn các bạn ạ.

“Giả gì..?”

“Đây là ai? Vẫn yêu thương ngọt ngào quá. Thế mà cạnh người con gái khác đó”

“Haha, em hiểu nhầm rồi. bạn anh thôi, bạn cùng lớp”

“Ly, đây là Hạnh, bạn gái mình”

Ly khi đó mới dám mở lời chào hỏi em, cũng may lúc đó con Ly nó biết điều, chứ nó mà cố tình phá nữa là mình mất em luôn. Mọi chuyện ổn, mừng, sau đó thì chào Ly, mình với em với Th đi ăn đi chơi. đang lúc hết tiền, nên lại chạy với theo em Ly vay ít tiền, ngại éo chịu được.

Chiều đó rủ nhau ra biển, biển đẹp, gió mát, có vẻ sóng hơi to, 3 đứa ngồi trên bờ chơi, chiều gọi ốc, ghẹ ăn. Chơi sang quá nên cũng gần hết số tiền mình mượn của em Ly.

Tối về nhà Th chơi 1 tí thì mình về, nhưng em lại không chịu, bắt đi chơi với em đến lúc xem cầu sông hàn quay luôn. em không nhẽo ghê quá nên mình đồng ý.

Đứng trên cầu chờ cầu quay, mình ôm em từ phía sau, (giống phim titanic nhưng không giang tay ra). Đứng đứng hưởng cái gió thì em nói.

“Cầu quay hướng nào anh?”

“Ờ, anh nghe nói, nghe nói thôi nha, nó quay dọc theo 2 cái trụ kia, xong rồi lại quay lại như thường”

“Ừ, hay nhỉ. Có khi nào anh cũng quay đi như thế không”

“Có em, anh quay làm gì nữa”

“Không biết đâu anh, nhưng anh có quay như thế thì vẫn quay lại mà anh nhỉ”

“Ừ..”

“Nếu anh có quay đi thì vẫn có 1 người đứng cho anh quay về, nhưng chỉ 1 lần thôi”

“Ngốc, yêu em thôi”.

Chờ mãi thì cũng đến giờ nó quay, nó quay dọc sông rồi lại trở về trạng thái cũ, nói chung là chả có gì đặc biệt cả. Coi xong thì chả còn đường mà về nữa, nhà trọ khóa cổng, ký túc cũng khóa cổng. Đi lòng vòng chán rồi lại ra bờ biển, mình mới chân vãi ra, em nó thì vẫn cứ đi, mình mới hỏi.

“Em không mỏi à?”

“Hi.. có. nhưng không biết ngồi đâu”

“Haizzz, mỏi sao không nói. Thôi, ngồi xuống đây nghỉ đã”

2 đứa ngồi xuống cát nhìn biển. biển tối thui, có cái quái gì mà nhìn, em dựa người vào mình, cứ thế nói chuyện, 1 lúc sau thì em ngủ luôn, mình cứ nói mà không biết em ngủ, nhìn em ngủ chắc em mệt lắm. Lắc nhẹ em hơi tỉnh, mình hỏi luôn:

“Mình thuê phòng cho em nghỉ nha”

“Không..em ngủ thế này”

“Không gì. Đi, để anh kiếm phòng”

Rời khỏi bờ biển, đi 1 lúc thì tìm được cái phòng, nhận phòng xong đưa em lên. Mở cửa ra thì phòng đơn, haizzz, thôi thì cho em nằm giường mình ngồi thức .

“Anh ơi, có 1 giường”

“Ừm, thì sao. anh với em ôm nhau ngủ.haha”

“Đánh cho giờ”

15. Chương 15 - Phần 1

“Anh đùa thôi, em ngủ đi, anh ngồi ngắm em”

Để em ngủ, mình hết ngồi chán rồi lại đứng, chán quá ra đứng cửa sổ ngắm đường, lâu lâu có cái xe chạy qua. Đang mãi mê ngắm thì em ôm mình từ đằng sau. Mình quay lại ôm em, hôn em, bế luôn em lên tay, tiến về phía giường. Đặt em xuống nằm đè lên em mà hôn, lúc này thì mình không kiểm soát được nữa, hôn xuống, cởi từng cúc áo em, cởi luôn áo chip, cởi quần jeen em đang mặc, mà hôn lên tất cả những vùng da của cơ thể em. Người em cũng nóng lên, hơi run. Mình cũng cởi sạch đồ mình ra, cởi luôn cái quần bé còn lại của em, cứ thế mà mân mê cái cơ thể đầy đặn của em. Đang chuẩn bị XH thì em nó rên vào tai

“Anh..không được. Nghĩ cho em”

Khi đó đang lúc cao trào, nhưng nghe em nói thế nên đành cố dừng lại, ôm chặt lấy em.

“Anh xin lỗi...Rồi, rồi..anh xin lỗi”

Thế là lại ôm nhau ngủ, haizzzz. thốn lắm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, 2 cơ thể trần như nhộng, lại ôm nhau cười rúc rích. Xong 1 đêm hoan lạc không XH. Dậy tắm rửa, đi ăn sáng. Xong xuôi mình dẫn em qua Hội An chơi, đi trong buổi sáng vì chiều em sẽ về Hà Nội.

May có em vào mình mới qua hội an chơi, nhà cửa cổ thật. Qua ăn cơm gà.. rồi ngắm nhía 1 lúc , 2 đứa lại nhí nha nhí nhố như trẻ con, nhìn em đáng yêu với bộ váy dài ngang đầu gối trong cái không gian cổ kính của hội an. Gần trưa mình và em bắt xe về, do đang sớm nên ghé vào non nước tham quan.

11h về phòng Th, nấu cơm ăn xong đưa em ra bến xe. ôm nhau giữa bên xe, em có khóc, mình cũng buồn. haizzz. Ai mà chả buồn. Rồi em lên xe về Hà nội.

Ngẩn ngơ quay về, hơi hụt hẫng. Ngày hôm qua em đã ở nơi này sao, mình và em đã tay trong tay sao.? chóng vánh đến lạ thường, nhìn xe em đi khuất dần mà mình muốn đi cùng em quá. Đứng ngẩn tò te 1 lúc rồi cũng biết đường bắt xe bus về trường.

Về đến ký túc khoảng 2h chiều, bước vào cổng thấy có 2-3 thằng nhìn giang hồ đang lượn lờ giữa sân, đi 1 lúc thì thấy chúng nhìn mình chăm chăm, mình cũng nhìn lại, 1 lúc thấy chúng nó thôi, có 1 thằng nhìn thằng kia lắc đầu. Thấy hơi nghi nghi rồi, nhưng cứ lên phòng đã rồi tính.

Lên đến phòng, ngạc nhiên là chả thấy thằng nào cả. nhưng lúc đó cũng không để ý gì, mệt quá, chỉ muốn ngủ. Đang định leo lên ngủ thì thằng bên phòng 511 qua nghe có vẻ nghiêm trọng.

“T. Sao mày còn ở đây. Đm, mày có trốn đi không, bọn kia nó hốt xác đấy”

“Bọn kia là bọn nào?”

“DM, cái bọn trước bị đánh ở ký túc đấy”

“ĐM. bọn nó vào đây à mày”

“Ừ, tao tưởng tối qua mày cũng tham gia”

“Đâu, tao tối qua có về phòng đâu, đi từ trưa qua. Mà có chuyện gì?”

“ĐM, thằng Dương đang uống cafe với con nào ấy. cái thằng c hó trước kia đi với 2 thằng nữa thì phải, thấy nó, rồi lao vào đòi đánh. Cu Dương phang ngay vào đầu nó cái ly cafe. thế là nó đuối đánh”

“DM, nó không gọi anh Linh à”

“Có, bọn đó vừa đến thì thằng Dương đang bị đánh ở HỒ Xuân Hương. bọn đó gọi thêm 2 thằng nữa”

“ĐM, bọn chó. Mà bên ta đông hơn, quất con mẹ nó đi”

“Ừ, cũng ấy thằng c hó đó tơi tả tơi”

“Sao còn phải chạy”

“Mẹ, 1 lúc sau tầm 20 thằng toàn giang hồ kéo vào, toàn hàng găm đầy mình”

“Thế ban quản lý thì sao”

“ĐM, nó sợ đéch gì ban quản lý. May là có thằng phòng tao đi ăn khuya về thấy nghi nên nó gọi về, rồi cả lũ khăn gói trốn rồi.”

“Huống gì lúc này có 2 thằng nhìn lăm lăm vào tao.”

“Đó, nằm vùng đó. ĐM, phen này khôn với bọn đó. Mày cũng cẩn thận xú”

“Mẹ, tao làm gì đâu, mà giỏi thì chiến, lại bị đánh như cũ là cùng chứ gì”

Nói chuyện lúc rồi thằng đó về phòng, mình leo lên nằm. Đúng lắm chuyện với thằng c hó kia. không biết anh em giờ đang lạc ở đâu. Mai lên lớp coi có thằng nào đi học không, chắc là éo có.

Sáng sớm, xuống cantin ăn tí qua loa rồi đi học. Lúc này không thấy 2 thằng hôm qua đâu, tưởng nó nản nó về rồi. Ra đến sân trường thì thấy 2 thằng đang lấp ló ở công trường. DM, bọn này bám dai như đĩa.

Lên lớp đặt cuốn giáo trình với dụng cụ trợ giảng xong nó qua lớp mấy thằng coi, không có thằng nào đi cả, vẫn còn lẩn trốn. Cứ đà này không biết bọn đó học sao nữa. thôi, cứ tạm thế đã, trưa về hóng tiếp, giờ học đã.

Chạy về lớp thì em Ly cũng vừa tới, em nó nhìn mình mặt có vẻ buồn, chắc tại hôm qua đc tiếp xúc với thiên thần của mình.

“Hôm nay tới muộn nhỉ?”

“Đâu, T tới sớm, đi có chút chuyện”

“Ừm..”

“Ủa, sao hôm nay mặt buồn vậy? Mất tiền hả?”

“Mất đâu mà mất, không vui thì buồn chứ sao”

“Cứ không vui là buồn hả? đây T không có vui, mà cũng không có buồn”

“T không vui nổi gì, có ng ta vào thăm cơ mà”

“Ồ, nhưng về rồi. Mà buồn chi vậy”

“Linh tinh, thôi, vào học rồi, học đi”

Đúng là Ly đang có vẻ chạnh lòng hay có chút giận mình, mà có gì đâu mà giận nhỉ.

Hết tiết 1, mình có chút việc qua phòng đào tạo, tiện thể lượn lơ hóng coi 2 thằng kia đã biến chưa. Vẫn còn. mình không dám nhìn, chỉ thỉnh thoảng liếc xem thế nào. Tiếp có 2 thằng phóng xe máy từ phía ký túc ra. DM, bọn này đúng là hơn đũa.

Lúc lên thì gặp thằng phòng cạnh, nó kêu mình lại.

“Tối nay anh Linh bảo mày đưa qua cho anh ít Tiền”

“Anh liên lạc rồi à. Mà tao hết tiền rồi”

“Yên tâm, anh vay tao rồi”

“Rồi, nhưng tao đi bọn đó nghi không?”

“Đéo nghi đâu, vì chả ai nghi là cử mày đi”

“Ờ ờ,Ok”. Xong 2 thằng lên lớp.

Lúc này đếch quan tâm Ly đang nghĩ sao cả. Tính tối đi cách nào đây.

cả chiều mình ngủ ở nhà chờ đến giờ hoàng đạo xuất quân. Đến tối, thằng phòng bên qua đưa tiền với điện thoại của nó để liên lạc.

“Này, tiền, điện thoại. Đến cuối phạm văn đồng thì alo cho anh Linh”

“Rồi. ở nhà có gì alo ngay”

Xuống đến cổng, 2 thằng kia lại nhìn. Mình cứ tự nhiên đi, hình như mình để lộ cái gì đó, thấy 2 thằng cứ nhìn mãi. Ra đến sân trường thì không thấy bóng dáng nào theo cả. Tưởng ổn.

Ra đến đường lớn, đi thêm đoạn nữa thì hình như sau lưng có cái xe máy đi chậm chậm, mình nghĩ có biến, giả vờ quay lại thì không những xe máy, mà 2 thằng kia cũng có, bọn chúng giả vờ ngồi uống nước. DM, đời mình lại có lần giống phim hình sự vãi vật. Phải cắt đuôi thôi, cắt thế nào nhỉ. Đang lúc rồi thì nhớ tới em Ly.

“Alo, Ly à”

“Ừ, Ly đây. Ai đây nhỉ”

“Mình, T đây, T lớp trưởng”

“À..ừ”

“Ly tối trường được không, chỗ trung tâm tin học”

“Có việc gì không”

“Ừ, qua đi, tí T nói cho. hơi dài”

“Ok, chờ Ly tí nha”

Xong, thoát chắc rồi, nhưng giờ mà tụi nó vào tập 1 phát chắc cũng lè lết thêm lần nữa.

10 phút sau Ly tới, ly tưởng mình rủ đi chơi đâu nên ăn mặc rất sành điệu, cũng may mặc thế này đỡ nghi.

16. Chương 16 - Phần 1

“Ly...”

Ly chạy xe tới.

“Có chuyện gì vậy T”

“Ừ..tí nói, chạy xe đã”

Mình lên chở Ly đi, lại là xe ga. haizzz.

“Nhưng giờ đi đâu”

“Ly đừng ngoảnh lại nha. Để T nói”

Mình nói rõ sự tình cho Ly, bảo em ấy ôm thật nhiệt tình vào, đừng quay lại. Rắc rối là với cái bọn kia thì khá ổn rồi nhưng chạy thêm 1 chút lại gặp Th. Đang xui lại gặp gái.

” Ồ ơ, T...”

Mình quay lại vẫy tay 1 cái trong sự ngạc nhiên của Th. lúc đó ko dám nói gì cả, vì sau lưng vẫn còn 2 thằng kia. Còn Ly vẫn đang ôm chặt mình. Nghĩ được vụ này thì chắc cũng sắp tới tả với em (yêu) rồi.

Chạy đến đầu Phạm văn đồng, nhìn qua gương xe vẫn thấy lấp ló bóng áo đen, đành chạy xe ra cuối đường, hết đường là bãi biển Phạm Văn Đồng.

“Giờ ngồi đây nha Ly, cứ ngồi yên thế, làm như đôi yêu nhau thật nha”

Ly gạt đầu rồi 2 đứa cứ thế ngồi nói chuyện. Mình quên mất, dừng xe mà không để gương có thể xem được phía sau. Đành thỉnh thoảng giả vờ ôm em Ly để hóng tình hình.

“Xì Ly nha”

“Hi.. không sao đâu”

“Bất đắc dĩ thôi”

“Ừ.. không sao mà”

Đã 9h30 nhưng vẫn không yên tâm, đành lôi em Ly vào bãi biển thuê cái ghế để ngồi. Mà ghế ở đây 2 bên che kín, chả khác gì cái không gian riêng đâu, nghĩ cũng ngại nhưng đó là cách hay.

Vào kín đáo, lấy điện thoại ra nhắn tin cho thằng cạnh phòng.

“Mày ấy thằng giả vờ tả ra, Tao có thằng theo dõi, không gặp anh Linh được”

ngồi 1 lúc thì anh Linh gọi, đại loại là hỏi đang ở đâu, mình báo cáo tình hình, tạm thời chưa gặp được. Ngồi mình thỉnh thoảng nhìn đồng hồ xem giờ, bên cạnh là em ly, thỉnh thoảng lại đụng chạm nhau, hình như em Ly hơi ngượng, chả quan tâm.

Đến 10h15 gì đó thì mẹ em Ly gọi điện, bảo muộn rồi. Chết thật, giờ về thì mai lại phải đi, nguy. 1 lát sau thì 2 đứa ra khỏi cái ghế đó, may mắn sao bọn đó không có đó nữa, hình như ở nhà có biển nên bọn này rút, để chắc chắn mình lấy xe lượn qua lượn lại xem nó có núp bóng đâu không. Xong xuôi không có dấu hiệu, gọi cho anh Linh. Anh với mấy thằng đang ở tạm tại 1 lán xây dựng gần biển cách Phạm Văn Đồng tầm 5-600 m. đường vào khá khó, toàn cát.

“Anh giờ tính sao? Chả lẽ trốn suốt vậy à”

“ĐM, chờ ông anh đi công tác về đã” Ông anh này làm bên công an.

“Bao giờ ông về?”

“2 ngày nữa”

“Hay để em về kêu cả mấy phòng tầng 4 nữa qua, rồi về phòng”

“Đm, đừng dại, cứ bình tĩnh đi, ông anh về đứng ra là xong thôi”

Nói chuyện lúc rồi chào về để Ly còn về. Thế là an toàn, kể ra lần đầu làm trinh sát cũng thú vị Lại còn có người đẹp đi cùng.

Do về muộn nên tính để mai qua phòng Th thưa gửi rõ ràng, 2 bà kia là nguy hiểm lắm.

Sáng đây, đi học bình thường, lên lớp thấy Ly nghe có vẻ vui hơn, mình nghĩ, chắc lần này không những mệt với em (yêu) mà còn rắc rối với em Ly nữa. em nó cứ nhìn mình tủm tỉm cười, haizz. Mình cũng lại hỏi han em câu cho có.

“Hôm qua về có sao không?”

“sao?”

“Thì mẹ Ly đó”

“À.. không sao”

“Ừ..vậy học thôi”

Tan học, đang định ra phòng Th thì gặp Th ở sân trường.

“Th..Th”

Th ngoảnh lại

“Gặp chút, gặp chút”

Kéo Th lại ghé đá dưới gốc bàng ngồi nc. kể đầu đuôi sự việc cho Th. Th nghe có vẻ cũng chưa tin hoàn toàn, mình quên mất là kéo Ly cùng nc thì hay hơn, nhưng Ly về mất tiêu. Nghe xong Th chốt 1 câu.

“Th hôm qua gọi cho Hạnh, kể cho Hạnh nghe, nó mắng T dữ lắm đó”

“Nhưng... tại hoàn cảnh mà”

“T lần nào cũng hoàn cảnh, con gái không thích thế đâu”

“Ừm...cho Th mượn điện thoại”

Bấm gọi cho em, chuẩn bị sẵn sàng nghe sư tử gầm rú.

“Alo”

“Em...”

Đúng như mình nghĩ, em bắt đầu mắng xối xả (lâu rồi cũng không nhớ chi tiết nữa).

“Từ nay đừng gặp tôi nữa. Kết thúc ở đây đi.”

“Nhưng.. em nghe anh no.....” chưa nói hết câu thì em cúp điện thoại. Buồn thê thảm.

“Thôi, Th về đi. T đi ăn đây”

“Ừ..cứ từ từ tính T ạ” má nó, nó không hỏi han mình rồi bla với em, giờ còn động viên nữa.

Lúc đó về thẳng phòng luôn, cũng chả còn tâm trí nào mà ăn nữa. Nằm ủ rũ một mình 1 phòng, buồn man mác.

1 lúc sau mấy thằng phòng cạnh đi ăn về, chúng kéo sang phòng nó bắt kể chuyện hồi tối. Khi kể đến tình huống em Ly thì bọn đó chả thêm quan tâm đến tính hình đồng chí Anh với em gì nữa, cứ 1 Ly, 2 Ly. Nản, về ngủ cho lành, lòng thì đang buồn. Đêm đó ế làm sao mà ngủ được. Mượn điện thoại thằng bạn gọi cho em thì em đã tắt máy.

Sau 1 đêm gần như không ngủ, sáng đó nó không có sức mà lên lớp, ngủ phát đến 9h30. Hụt hẫng, trống rỗng (cả nghĩa đen lẫn bóng). Lang thang 1 lúc kiếm cái gì ăn rồi vào net nhắn tin cho em.

“Em, anh biết em thất vọng vì em, nhưng đó chỉ là hiểu lầm thôi, anh không giải thích nữa. Anh chỉ có em thôi. Mong em hiểu”

Ra về lại nghĩ băng quơ, chả muốn làm cái gì cả. Lại về phòng nằm cho lành.

Đến trưa đang liu riu thì Ly gõ cửa. Cố dậy mở coi ai. Haizzz, đang rắc rối vì cô lằm đây cô ơi.

Nó tưởng mình ốm gì nên mua trái cây 1 hộp cơm.

“Sao hôm nay T không lên lớp”

“Ừ..mệt”

“Biết ngay mà. Nè, cơm ăn đi, xong có trái cây nữa”

“Mua làm gì, tí T xuống ăn được rồi. Ly làm thế người ta lại nghĩ...”

“Nghĩ gì. Mà kệ, cho người ta nghĩ” con này bắt đầu láo rồi

“Không tốt, cho cả Ly, cả T. Ly biết T với..”

Nhìn mặt Ly có vẻ buồn.

“Ừ.. Ly biết rồi. T ăn đi đã”

Rồi mình cũng ăn, ngồi nói với em nó tất cả những gì đang xảy ra, xong xuôi thì em nó về, mình lại ngủ. Chán chả muốn làm gì, nghĩ gì nữa.

1 ngày, 2 ngày, 3 ngày cũng chẳng thấy em nói năng, nhắn tin gì ỉnh cả. Trong suy nghĩ giường như mình đã để tuột mất em. Đến ngày thứ 3 thì anh Linh cùng 6 thằng nữa về, trông vẫn gọn gàng, sạch sẽ và ngon lành như lúc đi. Cũng đúng, có tiền tiêu, có chỗ ngủ, có chỗ ăn, không ngon mới lạ. Cái thằng ở nhà mới khổ.

Tối đó, mấy người phải xuống ban quản lý ký túc, nghe đâu lại biên bản. Gì chứ cái vụ biên bản thì nhàm quá rồi. Lên phòng anh em quyết định nhậu mừng đoàn tụ. Lại cái kịch bản cũ, 1h sáng chiến tại phòng. Kể từ khi vào đây, tửu lượng của mình được nâng cao từng ngày. Tối đó, thằng nào thằng đó uống đã man con ngan. Mình lại đang sầu, uống không biết gì luôn, chả hiểu thằng nào còn sức khiêng mình vào giường nữa. Và tất nhiên, sau đêm đó, cả phòng chết bẹp ở nhà, chả ai còn sức mà đi học nữa.

17. Chương 17 - Phần 1

Đến 9h sáng thì thấy ai đó lắc người mình, đang ngủ ngon lành như cũng cố mà mở coi ai vô duyên thế.

“À..Th à..”

mở mắt thấy Th, nhưng lại nhắm tít mắt lại tính ngủ tiếp.

“Dậy dậy, làm gì mà lê liệt thế này. Mà cái phòng gì mà ..”

Mình tỉnh dậy, ngó nghiêng quanh phòng, tan hoang. Mấy cái chậu được trưng dụng hết, thằng thì nôn giữa nhà, thằng thì cho ra ngay trên giường, đập má, hôi kinh khủng. Kiểu này thì dậy thôi, nhìn mà buồn nôn kinh khủng. Chạy qua phòng thằng bạn rửa mặt mũi rồi kéo Th xuống cantin ngồi cho thoáng.

“Sao uống ghê thế. Buồn hả”

“Ừ, buồn, với anh em về, liên hoan cái”

“Haizzz, mới có tí đã buồn”

“Sao không buồn”

“Nè, gọi cho Hạnh nè”

“Lại gì nữa, mắng tiếp à?”

“Cứ gọi đi”

Bấm số em, lòng buồn.

“Alo”

“Anh này”

“Ừm, biết giọng rồi. Sao như sắp chết vậy”

“Ừ..tại, nhớ”

“Nhớ..gì mà nhớ, lại nhậu xỉn à”

“xỉn đâu, uống có tí”

“Tĩnh lại nghe em nói”

“Ừ. Tĩnh rồi”

“em xl vì đã không tin tưởng anh, nhưng không ai bình tĩnh khi thấy anh như thế cả. Anh là của em, của riêng em thôi, không ai được chạm vào anh cả. anh nhớ đó, nghe không”

Mừng khỏi nói, mà nó, nó để mình vật vờ 4 ngày trời. Chỉ muốn ôm nó mà cắn tới tấp.

Hét to vào điện thoại

“Yêu em nhất” nói xong thấy em cười vui vẻ.

Sung sướng nhảy tung tung như thằng hâm, tình yêu nó kỳ diệu vậy sao, mình như hồi sinh sau nấc hạn. Mọi chuyện lại ổn. Nhưng mà không hiểu sao em lại thay đổi vậy nhỉ? cũng hơi thắc mắc, nhưng cứ kệ đã, cứ vui đã.

Gần trưa thì lò mò về phòng, thấy mấy thằng đang hí hục dọn phòng, khổ, nhậu cho lấm vào, bao nhiêu thứ ngon rồi cũng ra, rồi lại mất công dọn.

“ĐM, thằng T, trốn đâu, về dọn”

“Dạ, em dọn ngay” Lòng đang vui, xắn tay áo vào dọn với mấy anh em luôn. Kết thúc cho thời gian buồn chán.

Sinh viên ở đâu chả biết, chứ riêng ở đây, anh em sống thật tốt với nhau. Mỗi người phương tỵ về đây, cùng ăn, cùng uống, cùng ngủ. Thứ duy nhất họ có là sự đoàn kết.

Chuyện mình với em từ sau lần tưởng chừng chia tay đó cũng không có gì biến động cả. Mình với em càng yêu nhau hơn, tin tưởng và chia sẻ cho nhau nhiều hơn. Nói chung mọi thứ xung quanh cũng ổn. Chỉ có đôi chút rắc rối với Em Ly. Sau cái chuỗi sự kiện đó thì mình cũng giữ khoảng cách hơn với Ly, Ly cũng thế, chơi với nhau 1 cách nhẹ nhàng, cũng không thiếu sự quan tâm, hỏi han, động viên, nhưng chỉ ở mức bạn bè. Nhưng dần Ly lại càng tỏ ra quan tâm hơi quá (so với cái gọi là bạn), đi chơi, hay đi đâu cũng luôn để xe mình chở, một vài lần đầu, nhưng sau đó mình cố gắng né tránh. Càng né em càng quan tâm nhiều hơn. Nhiều lần nhắc khéo Ly nhưng được mấy hôm rồi lại thế. Đến 1 ngày mình phải thẳng thắn với em ấy.

Tan giờ học, kéo em ấy ra ghế đá ngồi nói chuyện rõ ràng.

“Ly này. Đôi lúc sự quan tâm làm cho người được quan tâm vui, nhưng nhiều quá sẽ làm họ không thoải mái. Chắc Ly hiểu ý T”

“Ừ..”

“Ừ sao. Nếu hiểu thì chắc từ nay Ly biết phải làm gì ?”

“Ừ..Ly biết, T đã có bạn gái, Vì Ly mà ... nhưng chả lẽ Ly thích T không được sao? Chả lẽ Ly muốn dành lấy tình yêu không được sao?”

“Có bao nhiêu người để Ly yêu, sao cứ nhất thiết phải là T, khi mà T, 1 con tim đã có chủ. T không cảm Ly không được thích, hay đại loại là thế, nhưng Ly biết rồi đó. Ly là người bạn rất tốt. nhưng T xin lỗi”

“Ừ.” Ly ủ rũ, buồn, mình cũng không thoải mái gì. NGồi thêm 1 lúc rồi về. Chắc rằng những ngày tới sẽ khó nói chuyện nhưng như thế là tốt.

Được 1 thời gian bình yên thì một ngày em hẹn mình lên online. Hình như có việc gì muốn nói.

“Anh, hôm qua em và Ly nói chuyện với nhau”

“Hả??? sao Ly biết số em.”

“Em không biết, cái lần chúng mình chia tay hụt ấy, Ly gọi cho em. ”

“Hả?”

“Ly thanh minh cho anh. Ly là 1 người tốt anh nhỉ?”

“Ừ, cũng tốt.”

“Sao anh không yêu cô ấy?”

“NGốc, có em rồi, yêu em nhất”

“Ừm, thế em yên tâm rồi.” mình im lặng, em tiếp

“Hôm qua Ly nói sẽ đấu tranh với em để dành anh đó”

“Trời, còn vụ này nữa à?”

“Ừ.. nhưng giờ em yên tâm rồi”

“Hi..yêu em.” “Cách đây 2 tuần anh cũng nói chuyện với Ly, rõ ràng mọi chuyện. Ly đã đồng ý rồi nhưng hôm nay lại để em lo.” “Hi..xl em cứ để em gặp rắc rối nha”

“Hi..không có chi, Mà anh có làm gì cũng đừng quá nha, con gái dễ tủi thân”

“Làm gì ai?”

“Ly đó”

“À ừ, anh biết mà”

Rồi 2 đứa nói chuyện thêm tí nữa. Xong về.

Ngày hôm sau lên lớp, tan giờ học kêu Ly lại nói chuyện thêm 1 lần nữa.

“Ly, ra đây T nói chuyện tí”

“Ừ..có gì quan trọng không”

“Thì cứ ra rồi biết”

2 đứa lại ra ghế đá.

“Lần trước T đã nói rõ với Ly rồi đúng không nhỉ?”

“Rõ gì cơ?”

“Chuyện tình cảm giữa Ly với T”

“À . thì sao?”

“Ừm, hôm qua có nói chuyện với Hạnh, T biết hết rồi. Trước hết T cảm ơn Ly vì những gì Ly làm, nhưng chắc Ly biết T chỉ yêu Hạnh thôi. Ly đừng làm vậy nữa”

“Ly không thể. Mà Ly thua Hạnh ở đâu T. Mà T vẫn thờ ơ với Ly”

“Ừ, Ly tốt, không thua gì cả. nhưng tình cảm nó đặc biệt Ly à. T không kiêu, vì T không dám kiêu, nhưng vì đó là tình yêu”

“Ly xl, nhưng Ly không thể”

“sao lại không, dễ mà. quanh Ly bao nhiêu chàng trai tốt theo đuổi”

“XL T”

“Ly à, nghe T đi, nếu cứ thế này T không dám chơi với Ly nữa đâu”

“Ly..”

“Thôi về đi”

“Ừ.. nhưng ly sẽ vẫn dành bằng được T”

“Như thế Ly chỉ muốn sở hữu T, đâu phải là yêu”

“T không hiểu Ly. Ly sẽ đấu tranh đó”

“Ừ, mặc kệ Ly, Nếu thế T xl, T không thể chơi với ly nữa.”

Lặng lặng đi về mặc cho Ly đứng đó, thái độ ra sao.

Những ngày sau đó lên lớp không còn nói chuyện với Ly nữa, có chăng cũng chỉ việc lớp. em ly có vẻ khó chịu, nhưng mình cứ kệ, có lẽ phải dứt khoát. Cứ thế thời gian trôi, em Ly vẫn thế, vẫn gây rắc rối cho cả mình và cả Hạnh. Có tác động gây chia rẽ với Hạnh, nhưng may mắn là giờ em đã tin mình, gần như là tuyệt đối. Chính vì thế nên mình cũng cố gắng nhiều trong cuộc sống và dành tình yêu nguyên vẹn cho em.

Chẳng mấy chốc đã được về hè, sau 1 kỳ nữa có thể nói là khá thành công với mình thì hè hình như vui hơn. Về hè được gặp em, được đi chơi, được cùng em lượn lờ, ngày nắng thì đêm mình lượn. Cả lớp lại tụ tập đi chơi, và điểm đến lần này là cửa lò. Các thành viên háo hức ngay từ lúc xuất phát. Có lẽ đây là điểm nhấn duy nhất của mùa hè mà mình với em có được.

Vừa xuống đến con đường Bình minh, hơi biển bắt đầu lan tỏa. Kiếm 1 quán nhậu, cả lớp tấp vào. Biển xanh hiện ra trước mắt mọi người, dưới cái nắng chói chang của miền trung. Bọn con gái sung sướng hét lên, do xuống còn sớm nên cả lớp thay đồ tắm đã. Em ghé tai mình thủ thỉ.

“Anh, tí đưa em đi thay đồ”

“Haha, ừ”

Em chờ ọi người thay hết em mới chịu đi, ngại nữa mới khổ chứ. Em chọn ình 1 bộ bikini không quá thiếu cũng không quá thừa. Lúc vừa ra, mắt mình như chữ O nhìn em ngẩn ngơ. em thì thấy mình thế ngại nên cứ chạy nép sau lưng, nhìn rõ đáng yêu. Lần đầu tiên mình thấy toàn bộ cơ thể em ở một nơi sáng sủa như thế này, tuy rằng bikini che đi một số chỗ cần che nhưng cũng đã ọi người chiêm ngưỡng những đường con trên cơ thể em.

“Anh, đi đi” em vừa nói vừa đi sau lưng mình mà bẽn lẽn”

Đi ra tận bãi biển, mấy thằng con trai đỡ chứng dê cứ ngó em cho bằng được, công nhận là người em đẹp thật. Ra sát nước rồi mà em cũng không chịu xuống tắm, cứ đứng núp sau lưng mình khép nép.

“Em không định tắm à cô bé”

“Hứ, cô bé nào. Ngại chết đi được, cứ sao sao ấy”

“Haha, bao nhiêu người, em ngại gì”

“Không biết”

“Thế em đứng đây anh xuống tắm nha”

“Không”

“Ồ, thế đi biển làm gì?”

18. Chương 18 - Phần 1

“Không biết”

“Haha.” Vừa cười mình vừa quay lại bế em rồi đưa ra biển. Đây chính là khoảnh khắc 2 đứa được ghi lại ở máy ảnh thằng bạn. Và là tấm hình duy nhất của 2 đứa.

Em cố gắng vùng vẫy nhưng mà tay mình khỏe quá, đưa ra nơi nước tận thắt lưng thì mình thả em xuống nước, em rơi nằm ngang, ngập hửn xuống nước. Vừa ngoi lên thì em ôm chặt lấy mình mà khóc. KHỔ, như trẻ mới lớn.

Đến tối cả lớp ăn nhậu, biển què hương, biển chiều đẹp. Xa xa bắt đầu có những chiếc thuyền chong đèn, lớn bé đua nhau ra biển. Về đêm, dịch vụ câu mực nhảy rất được ưa chuộng tại đây. Giữa biển là màn đêm bao phủ, lấp lờ những ánh đèn của ngư dân, đẹp mê hồn. Mình và em ăn xong lại ra bờ biển ngắm xa xa. Em dựa vào người mình, cảm giác thật bình yên.

“Anh.”

“Ơi”

“Sau lỡ mình không lấy nhau được thì sao nhỉ?”

“Sao là sao? sao mình không lấy nhau được?”

“Thì em hỏi thế thôi?”

“Anh sẽ làm cho chúng ta lấy nhau được” Siết chặt em hơn.

“Ừ..hì...Nhưng nếu sau ra trường, em làm hà nội, anh ở lại đà nẵng thì sao?”

“Ngốc, em ở Hà nội thì anh ra. Định trốn anh hử”

“Đâu, em đâu trốn..hì...”

“Em vừa nói đấy thôi”

“Hì..nếu em mà phải làm ở hà nội thì mình ở đó khoảng vài năm rồi về vinh anh nhỉ”

“Ừm.. anh cũng muốn về vinh. Về rồi mình sinh 4 đứa con luôn nha”

“Không, 2 thôi”

“4 đi mà..đông vui”

“2 thôi, đau lắm chứ phải à”

“Ồ..thì 2, mà nếu lỡ ra thì em vẫn phải sinh đó”

“Ha. nhìn thế này mà khôn quá nhỉ”

“Chuyện.haha”

Khoảng 9h thì cả lớp từ cửa lò chạy xe về. Mình có em ở sau cứ lú lo nên cũng không cảm thấy mệt mỏi gì cả. Lòng vẫn vui. Xong 1 ngày dài, vui bên em.

Sáng sớm đang ngủ ngon lành thì em tới, Muốn ngủ với bà này cũng khó, thôi thì dậy cho lành.

“Anh..trời.con ngủ kia à”

“Chớ sao. không làm gì thì ngủ, khỏe.Hề hề”

“Dậy, không ngủ nữa”

“Ồ, từ từ..”

“Dậy..... dậy lên trường chơi, lâu rồi thăm lại trường”

“Nặng lắm”

“Nặng cũng đi, không đi là em đi luôn đó”

“Hức, rồi. anh đi”

Mình và em chạy lên trường, trường ngày hè cũng có 1 số lớp học hè, nhưng vắng vẻ hơn, vắng hàng cây, vắng ghế đá đó. Em tung tăng tung tủy chạy giữa sân trường, thích thú. Chạy chán, 2 đứa lại ngồi ghế đá.

“Anh.”

“Ơi”

“Sao hồi trước anh không chơi với em nhỉ”

“Haha, sao hôm nay cô lại hỏi tôi thế nhỉ”

“Thì nghĩ lại chẳng thấy anh để ý gì đến em”

“Ồ, thèm”

“Hứ, gớm mặt chưa”

“Chớ sao. Hồi đó anh có chơi với đứa con gái nào đâu mà đòi chơi với em”

“Ồ nhỉ, anh suốt ngày lủi thủi thôi”

“Thế mới có người yêu anh chớ. haha”

“Xí..”

“Quanh em mấy thằng bu lấy suốt, có hở ra cho anh ngó đâu”

“Ồ.. em là hót gọn cơ mà”

“Ui za, ai mà kiêu vậy ta”

“Hừm...anh nói ai kiêu, anh kia..”

“con gì đang bay .haha”

“Cũng hay anh nhỉ. Chẳng bao giờ chơi với nhau, giờ lại yêu nhau”

“Ồ, mà sao hồi đó em lại để ý anh”

“Hi..không biết”

“Nói đi mà...”

“Không biết thật mà, cứ thấy anh im im, hay lẳng lặng 1 mình. Rồi em lại hay chú ý hơn. dần...”

“Thích anh chớ gì.hehe”

“Xí, ai thèm thích. Nhìn thấy ghét”

“Ồ..thế ai đưa ình mẫu giấy vậy ta.”

“Anh...hứ, không thèm nc với anh nữa”

2 đứa cứ vô tư đùa giỡn giữa sân trường, đâu đó có những em học sinh đang nhìn, nhưng còn tâm trí đâu để để ý nữa. Ngồi chơi chán rồi về, trời dần trưa, nắng cộng thêm gió Lào, khó chịu.

Đưa mình về nhà xong em cũng chào bố mẹ mình rồi về luôn.

Ngày hè yên ả cứ trôi, mấy ngày sau thì em ra hà nội học. Mấy ngày sau mình cũng vào đà nẵng. Biết xa nhau là buồn, là nhớ, nhưng cũng cố nén mà đi, học cho nên người.

Vào năm học mới này thì chuyện với mình chỉ xoay quanh em Ly, giữa mình với em (yêu) vẫn ổn, học hành ổn. Học được khoảng 2 tháng thì mình đang băng qua đường Ngũ Hành Sơn (đường lớn chạy ngang qua cổng trường) thì có thằng (giờ tạm gọi là trẻ trâu) nó bেম 1 phát mình gãy tay. Kết quả là nghỉ học tại chỗ mất nửa tháng, còn lại là thời gian lên ngôi danh dự trên lớp. Trong thời gian nằm nhà dưỡng thương thì Ly chăm sóc tận tình, đôi lúc cảm động nhưng có vẻ như thái quá. Bảo đừng làm thế nhưng em nó không chịu, nhạt kiểu sao em nó cũng cứ vậy, chán quá thôi mặc kệ. Chăm mình còn có Th (vừa là bạn vừa là chịu sự điều động của em (yêu)). Em Hạnh muốn vào mấy ngày nhưng mình không cho, kết quả là Th bị điều vào chăm mình. Cứ 15 ngày ở nhà trưà thì Ly mang đồ ăn, tối thì Th mang vào rồi ngồi chơi. Nghĩ cũng ngại nhưng nói chẳng đứa nào chịu nghe.

Khi tay khỏi thì mình bắt đầu làm thêm để trả nợ (do vay mọi người trong thời gian thương binh) và cũng mời Ly 1 buổi coi như cảm ơn, trong buổi nói chuyện này mình lại thêm 1 lần dứt khoát với Ly để Ly từ bỏ và thông cảm ỉnh. Nhưng em nó vẫn cứ thế, nên mình cũng đành lắt đầu mặc kệ. Nói là mặc kệ nhưng sau những gì em Ly làm ỉnh thì vẫn muốn giữ 1 tình bạn cho 2 người, trong mỗi lần đi chơi mình luôn phải giới hạn để Ly khỏi hiểu lầm.

Thêm 1 học kỳ nữa qua, lần này mình giật được học bổng, vui nhưng mình cũng không khoe em vội, tính tiết về khoe luôn. Với số tiền nhận được mình sẽ mua 1 chiếc điện thoại, nhưng cũng đợi tiết về khoe em xong mới đi mua.

Lại lên xe về tiết, cái tiết thứ 2, không còn háo hức như lần đầu xa nhà nữa. Có chăng chỉ muốn báo cáo kết quả học tập với bố mẹ để bố mẹ vui, báo cáo chiến tích với em. Nghĩ bụng bắt em thưởng gì? XH chẳng?

Về nhà cũng sáng sớm, 2 con có nay chỉ còn 1, vẫn nụ cười hiền hậu của mẹ đón mình, bố đang chuẩn bị gói bánh.

Năm nay nhà có anh Trai cũng về, mấy anh chị tích góp chút mua cho bố cái xe Cup82. Có con xe mà chạy cũng ổn. Ngày đó ở nhà dọn dẹp, đi mua sắm với anh trai. Tối cầm xe chạy sang nhà em, lòng phấn chấn, muốn gặp em, khoe học bổng với em.

Đến nhà thì cả nhà đang ăn cơm. Còn chó nhà em ra đón mình bằng hàm răng được khoe tối đa. Thấy thế em ra đón mình.

“Anh..”

“Ồ..khiếp, con chó dữ hơn cả em nhỉ”

19. Chương 19 - Phần 1

“Hừ, em cho chó cắn chết giờ”

“Hề, đang ăn cơm à”

“Dạ. vào ăn lun”

“Anh ăn rồi” 2 đứa vào luôn phòng ăn của nhà em.

“Dạ, con chào cô chú”

“T à con, ăn cơm với cô chú luôn”

“Dạ, con ăn rồi, cô chú cứ ăn đi ạ”

Mình lên phòng khách, em gấp thêm thức ăn, mang bát lên ngồi với mình.

“Ồ, xuống ăn đi. Vô duyên”

“Không, lên đây vui hơn”

“Trời, nói thế không sợ bố mẹ nhốt luôn hả”

“Hi..không sao”

Một lúc sau bố em lên.

“Bố ăn rồi à. Mẹ xong chưa?”

“Chúng tôi lo ăn, xong rồi, không phải như cô đâu” vừa nói chú vừa cốc đầu em.

“Bố này, con sao, chả bệnh con gì cả”

“Thôi được rồi, xuống dọn ẹ đi”

“Dạ”

Nói xong em xuống bếp cùng mẹ, còn lại mình với chú.

“Uống nước đi con”

“Dạ, con mời chú ạ”

“Nhà có mỗi nó, cũng may là nó ngoan”

“Dạ, Hạnh ngoan mà giỏi giang nữa chú”

“Ừm. cũng may nó biết nghĩ”

“Dạ, nhà cô chú chuẩn bị tết đến đâu rồi ạ?”

“Có gì đâu con, còn mấy thứ thì mai Hạnh nó đi. Nhà con thì đến đâu rồi?”

“Dạ, nay con với anh đi mua cũng đủ rồi chú ạ”

“Ừ. Chú nghe Hạnh kể về con nhiều. 2 đứa yêu nhau à?”

Mình chỉ biết gãi đầu gãi tai, chả nghĩ chú lại thẳng thắn như thế. Đang phân vân không biết nói sao thì chú nói tiếp.

“Haha, nhìn mặt mày kìa, đừng ngại, có gì cứ nói, chú cháu ngồi với nhau, lại là đàn ông con trai”

“Dạ” mình chỉ biết nói thế chứ chả biết nói gì khác. lại gãi đầu gãi tai.

“Hạnh nó suốt ngày kể với cô, kể về hoàn cảnh, con người con. Rồi cô lại nói lại với chú.”

“dạ, chú cứ nói tiếp đi dạ”

“Với chú, chú không quan trọng gì vấn đề hoàn cảnh gia đình cả. 2 đứa có yêu thương nhau thì giúp nhau tiến bộ, cho có tương lai.”

“Dạ, cháu hiểu ạ”

“Làm thẳng đàn ông phải có chí, có nghị lực, có vậy mới làm đàn bà yên tâm”

“Dạ”

“Nó thì được chiều từ nhỏ, khó bảo lắm, con mệt với nó đó”

“Dạ, có gì đâu chú”

Cuộc nói chuyện giữa mình với chú bị chen ngang bởi em, em với mẹ vừa ở bếp lên. Giường như mọi việc đến với nó thật suôn sẻ, bất ngờ nhưng đầy niềm vui. Trước giờ mình vẫn tự ti với em, gia đình em về hoàn cảnh gia đình mình, nhưng nay chú đã cởi mở, tháo cái nút thắt đó nên mình tự tin hơn. Ngồi nói chuyện thêm 1 lúc rồi mình xin phép cô chú cho em đi chơi. 2 đứa chạy con 82 của mình, cao lêu khêu ngồi trên chiếc 82 rõ buồn cười.

“Ngồi xe anh đau đó”

“Kệ, thấy em ru à”

“Haha”

“Mà này ngồi nc gì với bố thế?”

“Có gì đâu, chuyện đàn ông ấy mà”

“Haha, hôm nay tự nhận là đàn ông cơ đấy, thế con nào là đàn bà”

“Haha, con ngồi sau anh nè”

“Anh....em đàn bà hồi nào, hứ”

“Thì cũng xịu nữa thành đàn bà chứ gì?”

“Đâu mà xịu?”

“Thì cái lần em vô trong anh đó...”

Em chả nói gì, néo mình 1 cái rồi ôm mình chặt hơn.

“Em, giờ giả sử anh được học bổng thì em thưởng anh gì?”

“Hớ, gì cũng được, anh còn lâu mới được nhá”

“Trời, chê người ta suốt luôn”

“Chớ sao? nhắc cho nhớ”

“Mà em nói rồi nhá, không được thay đổi đâu nha”

“Ồ, duyệt lun”

“Thế nếu được thì em làm vợ anh nha”

“Trời..”

“Sao nữa?”

“Thì cứ được đi đã, chưa được mà đòi”

“Không, em hứa đã”

“Dai quá cơ, rồi, em hứa. Mà không vợ anh thì vợ ai?”

“Haha, rồi đấy, em hứa rồi đấy. Kỳ rồi anh được học bổng đó. haha”

“Aaaaaa, thiệt hả, chồng em giỏi quá ha. Mà anh bẫy em à. huhu”

“Cầm nuốt lời, haha. Vợ ơi, vợ ơi..”

2 đứa cứ đi mà chả có điểm đến nào cả. cứ chí chóc nhau thế, đi giữa cái rét mùa đông.

Ngày hôm sau đi mua sắm với em, mình cũng tìm 1 cái điện thoại, tự thưởng sau thành tích học tập. Em tết nay mua ẹ mình cái áo ấm. Chà, con dâu tương lai chu đáo. Về nhà, anh trai mình gặp em, cứ khen đáo khen để, mình được đà lên mặt kiêu. Chở em về trong niềm hân hoan vui sướng, 1 cái tết trọn vẹn hơn đang chờ mình. trong đầu mình nghĩ thế.

Bữa ăn tất niên, mình mời em qua nhà ăn cùng gia đình, gia đình mình cũng đã xem em như con dâu (tương lai). Tất niên niềm vui ngập tràn. Đêm giao thừa, mình chở em về xin phép cô chú rồi 2 đứa lại đi chơi. Cũng là như cũ, vì vụ xuống vinh, xuống đúng cái ghế đá cái tết trước mình với em đã ngồi. Cuộc đời chưa bao giờ mình cảm thấy niềm hạnh phúc ngập tràn như thế, ngồi đến khoảng 11h thì đưa em về, năm nay 2 đứa quyết định đón giao thừa ở nhà.

Về nhà, mình lấy xe đưa em về, vì lúc đi đi xe em nên giờ 2 đứa 2 xe. Trời về khuya lạnh thấu xương. Trong lòng vẫn ấm áp, và mình tin trong em cũng vậy.

Tạm biệt em với nụ hôn nồng nàn không muốn dứt, mình về với gia đình. Xuân mới đang đến rất gần, nhà nhà đã bắt đầu thức dậy, chuẩn bị đón xuân. Về đến nhà mình nhắn tin cho em, cứ thế cho đến lúc giao thừa.

Vừa bước sang năm ới, mâm cỗ bắt đầu được hạ xuống, mình gọi điện cho em chúc tết, rồi nói chuyện với cô chú, chúc tết cô chú. Em cũng đòi gặp mẹ mình để chúc tết, không biết em nói gì mà mẹ rất vui. Sau đó đến lượt mình được em chúc, yêu quá cơ. Một lời chúc tết khá khó hiểu:

“Anh... năm mới này, em chúc anh khỏe này, giỏi này, gái không theo này, yêu em hơn này..hì..mà giả sử không có em thì anh cũng phải tốt đấy” nghe xong mình cũng chúc lại em.

Có chút suy nghĩ trong lời chúc của em, sao lại có giả sử ở đây. khó hiểu. Mình lại vui với bố mẹ, anh trai. Xong “tiệc” thì mình mới để ý điện thoại, thấy tin nhắn chúc ngủ ngon của em, mình cũng chúc em ngủ ngon rồi đi ngủ. Chờ ngày mai, và những ngày sau đó nữa.

Năm nay có anh về, nên ngày mùng 1 2 anh em đi hết nhà người quen để mùng 2 thoái mái đi chơi. Em cũng cùng bố về ngoại. Ngoại em cũng xa nên đi đến tối muộn mới về. Tất nhiên mình với em vẫn liên lạc thường xuyên, thỉnh thoảng em lại gọi ình để kiểm tra coi có uống rượu không. Tết cũng không được uống nhiều, có “vợ” khổ thế đó. Em có hỏi thì mình cứ bảo không uống, chứ thật ra chả sót ly nào, tối về một bơ phờ, nằm luôn.

9h tối em về đến nhà, 2 đứa nhắn tin thêm 1 lúc (nói 1 lúc chứ cũng tầm 1,5 tiếng, trong lúc mình đang muốn ngủ) rồi ngủ, ngày mai sẽ đi chơi, lại tay trong tay với em.

Sáng mùng 2, anh trai cầm xe đi chơi mất, mình đành kêu thằng bạn qua chở, tính kêu em nhưng nghĩ em chạy xe xa vất vả. Năm nay tập trung tại xã mình, mình xuống, em sang là vừa đẹp.

Tính đường đến chỗ tụ tập thì em xa hơn mình nên mình đến trước. Lúc này lớp cũng đã tập trung khá đông, hình như có thêm 2 đôi nữa thì phải, mình với em là tiên phong rồi mà.

Xuống, gặp bọn đó nói chuyện cười đùa vui vẻ chờ em đến, mình không nghĩ rằng chỉ không lâu sau có điều kinh khủng đang chờ.

Nói chuyện được khoảng 10 phút thì thấy xe máy em từ xa đang tiến về phía mình, lớp mình đứng phía bên này đường, còn bên kia em đang tới (chỗ này là cái ngã tư). Gần hơn, em thấy mình đang nhìn em từ xa, em cười và cứ thế phóng xe về phía mình mà không để ý gì cả. Mình cũng hơi tách khỏi đám bạn để chuẩn bị đón em nhưng....

Đang háo hức nhìn em thì 1 chiếc xe tải chở gỗ lao qua ngã tư, chiếc xe tải phanh trượt 1 đoạn dài nhưng dường như không kịp, vì lúc đó em cũng đang băng qua đường, xe em tan nát, em văng ra một đoạn xa nằm không động tĩnh gì. Mình như thằng điên lao tới chỗ em, bọn lớp cũng theo sau.. đỡ em lên ôm em vào lòng, nhìn emem cũng chỉ nhìn mình không nói được gì cả, máu từ đầu em đã chảy, chảy lên tay, lên áo mình..lúc đó em bắn loạn lăm, chỉ kịp kêu bọn bạn gọi xe cấp cứu. Nhìn em mà nước mắt cứ rơi, mình khóc thật sự. Câu nói cuối cùng mà em dành ình

“Anh ới, em đau lắm.”

Ở xa xa tiếng xe cứu thương đang tới..nhưng.....

Mình ngồi đó, ôm em như 1 thằng điên biết khóc. Xung quanh bao tiếng khóc cất lên.....

PS: Thôi, mình dừng. Có lẽ mới dám nghĩ lại khoảnh khắc ấy để kể.. mình khóc cmnr các bạn ạ. Em tàn nhẫn quá em ới, để anh 1 mình.

Đến bây giờ mình chưa bao giờ hết bị ám ảnh bởi hình ảnh đó, lời nói đó. Hôm qua ở đó lại có 1 vụ tai nạn, sợ quá mình phóng thẳng về nhà luôn.

Thanks các bạn đã theo dõi cuộc đời mình (đến nay). Buồn.....

—— Hết phần 1 ——

20. Chương 1 - Phần 2

PHẦN 2 - HÀNH TRÌNH TÌM LẠI.

Nó là T, T là nó. H là em, em là H. Nó yêu em, em cũng yêu nó. Và...

Vào 1 ngày cả nước đang đón xuân thì thần chết đã mang em đi, mang em đi ngay trước mắt nó, trong vòng tay nó, ánh mắt đó, nụ cười đó, hơi thở đó...làm sao quên.

Em ra đi trong muôn vàn tiếc thương của người thân, bạn bè, bà con lối xóm. Đau thương, tuyệt vọng nhất lúc đó là mẹ em, bố em và cả nó nữa. Tại sao lại là em? Tại sao? Tại sao? những câu hỏi mà nó nhắc đi nhắc lại nhiều lần, nhưng ai trả lời được cho nó bây giờ. Chúa? hay là ông trời? cũng thế cả thôi. Tại sao lại đúng lúc đó, khi mà niềm tin, hi vọng, hạnh phúc đang ngập đầy.

Ngày đưa tang em vang đâu đó là tiếng khóc ai oán, tiếc khóc tiếc thương, bạn bè đông đủ, cúi mặt tiễn đưa em. Nó, nó không còn nước mắt để khóc, cổ họng nghẹn cứng không thành lời nữa, chỉ biết lê lét cái chân theo sát xe tang em. Từng đợt gió cứ ùa về, làm tung lên những chiếc khăn tang đáng sợ, trời đất như u ám, ai oán.

“Gió heo may về lạnh lắm em ơi, nhà đó, bếp lửa đó sao em không dùng, lại ra đây, nơi trống vắng đìu hiu”

Em khuất dần dưới lớp đất kia, để lại đó những người thương người nhớ. Tập thể lớp vẫn đứng đó, không ai muốn quay lưng về, không ai muốn để em đó, một mình. Nó ư? nó lúc này không còn là nó nữa. Xơ xác tiêu điều ngồi gục bên nấm mộ em. Mới hôm qua thôi nó còn thấy em cười, nhưng... sao mà nhanh thế, chóng vánh đến lạ thường.

Đâu đó có bàn tay lay nhẹ, giọng nói yêu ớt xen lẫn tiếng khóc nức nở cất lên.

“Về thôi T ơi. Xa rồi, mất rồi, hết thật rồi..”

Tiếng Thùy tựa như lời khóc than, thôi đành ngoảnh lại, cô ơi, chú ơi, đừng khóc nữa. Xa hơn nó 1 chút là chú, chú đang dìu cô đã kiệt sức, ngất lên ngất xuống bao lần, còn trên gương mặt có phần hốc hác của chú là đôi mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt vẫn tiếp tục rơi. Gió heo may vẫn thổi, và em đang nằm đó, thôi...phải về thôi...

“Đừng ngoảnh lại T ơi, không được. Đừng...đừng...”

Có ai đang giữ chặt cánh tay nó, ôm cái đầu nó để không cho nó ngoảnh lại..giấy dựa khóc than trong vô vọng..em đã khuất rồi..

21. Chương 2 - Phần 2

Về nhà, cảm giác của nó bây giờ là Chán, chỉ có vậy thôi. Nó như con chó bệnh, chán ăn, chán ngủ, mà ngủ nó đâu ngủ nổi, nằm xuống thôi, nhắm mắt lại thôi là hình ảnh em hiện về. “Anh ơi, em đau lắm” lời nói cuối cùng của em với nó cứ vọng vọng đâu đây, cứ rất gần rồi lại rất xa, cảm giác em đang xa dần nó mà không sao đỡ lại được, tuyệt vọng, bất lực. Hình ảnh em lịm dần trong vòng tay nó cứ hiển hiện, làm toàn thân nó đau nhức, con tim nó tê tái, nó như người hoảng loạn, xen lẫn những kỷ niệm đẹp là máu, máu của em cứ thế chảy, nhưng nó bất lực, bất lực hoàn toàn. Tại sao? tại sao? tại sao? Nửa đêm giật mình ngồi ở góc nhà, chẳng làm gì cả, vô đầu, cắn chặt môi, nước mắt cứ chảy, Tau cầm chai rượu, ngậm này rồi qua ngậm khác. Tường nhà là nơi mà cái đầu nó đập vào, ứa máu, cứ thế, nó cứ vô hồn, tình vụt bay, bay mãi rồi. Mẹ nó thấy nó thế cũng chỉ biết ôm con mà khóc, khóc theo con chứ mẹ cũng có làm cho em sống lại được nữa đâu.

“Con ơi, đừng con ơi, con cứ thế này thì bố mẹ cũng khổ lắm con à..” Mẹ thương nó, khóc cùng nó, cũng chỉ có thể như thế vì mẹ cũng thương em như chính nó vậy, nhưng có lẽ nỗi đau của mẹ còn hơn nó, mẹ đau khi chứng kiến thằng con trai của mẹ ngày nào giờ tiêu tụy đến thế, ước mơ, hoài bão đi đâu cả rồi..

“Con không sao mẹ, để con buồn thêm mấy ngày nữa thôi” Nó thương mẹ, nhưng tim nó lúc này đang rỉ máu. Ừ thì cái đầu nghĩ phải đứng lên, nhưng...đâu có dễ dàng đến vậy. Thằng con trai xin lỗi mẹ, lúc này con không thể đứng lên được, hãy cứ để từ từ, từ từ thôi mẹ nhé, lòng con đã quá đau rồi..

Mỗi ngày nó lại ra mộ em 1 lần, ngồi rất lâu, nói như người vô hồn, cứ thế kể cho em tất cả, kỷ niệm của 2 đứa khi ở bên nhau và những lúc mỗi đứa 1 phương nữa, cứ nói cứ cười, rồi lại khóc. Thằng con trai trong nó đau rồi, mất rồi, lúc này thật sự mất rồi. Đau, đau lắm.

Tổ chức 3 ngày cho em, nó cứ ngồi thẩn thờ trước di ảnh em, không nói, cũng chẳng cười, cũng chẳng thể khóc nên lời nữa, nước mắt cũng đâu còn. Hết rồi, nó khóc hết rồi.

Xung quanh là Thùy, là Văn, là bao bạn bè trong lớp, nhìn ai cũng đôi mắt đỏ hoe, cổ cắn chặt bờ môi để không cất lên tiếng khóc. Mẹ em đâu rồi, cũng như nó thôi, nhưng đang nằm trong phòng, mẹ không còn sức nữa, khóc suốt mấy ngày rồi, ngất lên ngất xuống. Chỉ có chú, chú vẫn là một người đàn ông, một người chồng, và là một người bố vững vàng. Ừ, thì sóng gió, chú vẫn nín chặt nỗi đau để cô còn gắng gượng, để động viên bao nhiêu người khác.

“Con, đứng dậy đi. Hạnh đi rồi, con không thể như thế này được. Thằng con trai mà Hạnh yêu trong con đâu rồi, đứng dậy, đứng dậy cho chú nhanh”

Bố em ôm lấy đầu nó vỗ về, an ủi, động viên. Chú cố bình tĩnh để vực mọi người, nhưng ai cũng nhìn thấy được trong thâm tâm chú là một nỗi đau vô bờ, trong đôi mắt chú là hàng lệ đang rơi.

“Chú ơi, sao Hạnh đi nhanh thế, bỏ chú, bỏ cô, bỏ con lại thế chú”

Nó cứ hỏi, hỏi vô hồn, ừ thì khóc cho thỏa, khóc cho người ra đi.

“Ừ...nó hẳn tâm vậy đó con, vì thế con phải đứng lên, phải hận nó nghe con. Dậy đi, đứng dậy, bên con còn bố con, mẹ con, bao nhiêu người cần con đó. Nghe chú đi con”

Chú vẫn miệt mài với nó, chú xem nó như là con chú vậy, nó ngược đôi mắt vô hồn nhìn ra. Ngoài đó, có bố nó gầy yếu, có mẹ nó cũng mòn mỏi vì thằng con, có bao nhiêu bạn bè đó. Ừ, thì lúc này, lúc này nó phải đứng lên đã, ít nhất là lúc này.

“T, ra ngồi với cả lớp” Nhận ra, bên nó lúc này không phải là chú nữa, bàn tay của Văn (thằng V) vô vai đó, kéo nó ra. Vừa ra bàn có Th ngồi, Th ghim lên ngực áo nó một chiếc băng đen. Dù không quen biết, không thân thích với nhau, nhưng cả lớp để tang em, cùng đeo giải băng để tưởng nhớ, nhớ đến em như một thành viên của gia đình 12A.

Vĩnh biệt em, vĩnh biệt người vợ của anh, hãy để anh buồn thêm ít nữa em nhé, anh cũng muốn rằng mình phải mạnh mẽ đứng lên, nhưng em vết thương lòng này nặng quá, nhanh quá, đánh gục anh mà anh chẳng thể phản ứng gì em à.

22. Chương 3 - Phần 2

Nó đặt chân vào mảnh đất đã nặng với tâm hồn nặng trĩu. Giờ đây, trên con đường nó đi không còn em nữa, sẽ là những ngày tháng tồi tệ đang chờ nó. Nó biết thế, vì nó đã mất em.

Về đến ký túc, nó nhìn man mác. Mặc dù sinh viên cũng đã lên nhiều nhưng nó vẫn thấy mọi thứ ảm đạm, buồn chán, trống vắng, quạnh hiu. Nó đang lạc lõng giữa cái không gian ồn ào đó. anh Linh thấy nó khác với ngày thường liền hỏi luôn.

“Thằng này mày vào đó rồi à? Mà có chuyện gì mà mặt mũi như đưa đám thế?”

Nó cười kiêu chán ngán cái cuộc đời rồi “ạ” 1 tiếng. Mọi người trong phòng cũng thây lạ vì nó, và đều không ai hiểu nó đang nghĩ gì, như thế nào? thật ra thì nó đêch nghĩ gì cả, chỉ thấy trong cái đầu nó không còn tồn tại cái gọi là “ý nghĩa” nữa.

Nó mặc cho những câu hỏi của bạn bè cùng phòng, cứ đơn giản là “em đang mệt, có gì đâu”. Anh Linh với mấy thằng cũng chỉ biết thế. Nó nằm ngủ 1 giấc mong lấy lại sức, hi vọng sau cái giấc ngủ đó sẽ có cái gì đó sáng sủa hơn.

Đến 7h thì anh Linh đập nó dậy.

“T, dậy mày, ngủ cả chiều rồi”

“dậy làm gì anh? Em ngủ thêm tí”

“Dậy đi làm vài ly liên mừng gặp mặt”

“Để hôm khác đi anh, hôm nay em không muốn”

“Thôi, đi, hôm nay ới. Nhìn chú buồn thăm thể chắc có chuyện gì, đi làm vài ly rồi nói cho anh em nghe còn biết”

“Thôi, có gì đâu, để mai đi”

“ĐM, dậy. Bình, Dương lôi nó dậy đi”

Thế là 2 thằng kia lôi nó dậy, thôi thì lê cái chân mà đi. Uống cho quên sầu đi cũng được.

Mấy anh em đi ra bờ sông hàn gỏi 2 con cá đuối với rượu. 1 ly, 2 ly vẫn thấy rượu đắng, dần thì rượu trở nên ngọt, nó cứ im lặng và nó uống. Mọi người cứ ăn, nó cứ uống. Anh Linh ngạc nhiên hỏi.

“Thằng này, mày chi mà uống khiếp thế?”

Nó cười đúng kiểu cười ra nước mắt.

“Có rượu thì uống thôi anh”

“ĐM, mày mới có 1 tết mà mày hơn tao rồi đó”

Cả đám cười, nó thì im lặng, uống ực thêm 1 ly, nhìn ra bờ sông mà mắt nó cay cay. Nhớ em da diết.

Đến chai thứ 3 thì anh Linh kêu nó ra hỏi chuyện. Lại, hôm nay lại kêu nó đi riêng.

2 anh em đứng cạnh cái lan can bờ sông, nó chống tay lên thành lan can, anh Linh đứng bỏ tay vào túi quần rồi anh hỏi.

“Nhìn chú buồn thê thảm, có chuyện gì nói anh nghe”

“Dạ, không có gì đâu anh”

“ĐM, còn dấu. Mày là thằng anh em tốt, nói đi, ngại cái éo gì”

“Có gì đâu. Bạn gái em mất” Mắt nó cúi sầm xuống, nhắc đến sự ra đi của em mà lòng nó lại buồn.

Anh Linh vỗ vai nó.

“Ừm. Buồn thật, chân thành chia buồn với chú. Thế mà éo nói với bọn tao”

“Thì chuyện buồn nói làm gì anh”

“Ừm, nhưng ít nhất để bọn tao hiểu. Cố lên chú mày, đừng suy nghĩ nữa.”

Nó im lặng, nhìn dòng nước lấp lánh ánh đèn, nhớ cái ngày em vào đà nẵng, đứng trên cầu ôm em. Tim nhói đau.

Đứng thêm lúc nữa rồi anh em lại bàn uống tiếp. Anh linh lại nói.

“Bọn bây, hôm nay uống mệt thì thôi, không về được thì anh em lang thang”

Bọn đó đồng thành hô ok. Nó lại cầm ly uống, mắt nhìn băng quơ. Thấy nó uống nhiều quá thằng Bình cản.

“T, thôi mày, uống vừa thôi, mày toàn uống vậy”

Anh linh nhắc thằng bình.

“Để thế Bình, mấy thằng cũng uống với nó đi. Nhiệt tình vào. ok”

Đến cuối buổi thì nó nôn thốc nôn tháo. Vừa nôn nước mắt nó vừa chảy, rồi lại gục xuống đường mà khóc. Uống cho say, cho xỉn để quên đi tất cả, nhưng nó lại một lần nữa bất lực. Nó chắc lúc này thâm lắm.

Sáng sớm tỉnh dậy thì nó đang nằm trên giường, trong phòng nó, cũng chẳng biết làm sao nó về được phòng. Lơ ngơ vệ sinh rồi đi học.

Đầu năm nên việc của lớp trưởng cũng nhiều hơn, nó cũng vẫn làm, vẫn học, nhưng nó ít nói chuyện hơn, mà gần như nó không nói chuyện với ai, ai hỏi thì cũng ừ, gật đầu cho qua. Ly thấy nó thế cũng như muốn hỏi xem nó đang có chuyện gì, nhưng hình như Ly cũng nhận ra lúc này ko nên hỏi nó gì cả nên thôi... Cứ thế buổi học đầu tiên diễn ra trong sự im lặng, buồn bã của nó.

23. Chương 4 - Phần 2

Chiều về, nó lại ngủ, vì không ngủ nó cũng chẳng biết làm gì, mà thực sự lúc đó nó cũng chẳng thiết làm gì cả. Mặc kệ cho những chiều thể dục rộn ràng dưới sân, nó cứ ủ rũ trong phòng, đến giờ nó đi ăn, nhắm nháp tí cơm rồi bỏ bữa đó. Với nó cuộc sống lúc này thật vô vị, mọi thứ đều vô nghĩa.

Tối đến nó lại lang thang, tay cho vào túi quần, lúc cúi mặt, lúc ngẩng mặt lên trời mà đi. Qua quán net mà nó vẫn vào online để nói chuyện với em, mắt nó lại cay, nó đứng thần người nhìn vào đó, nhớ lại cách đây không lâu là nó tung tăng tung tấy khi có tin em, khi được nói chuyện cùng em.

Mặt nó lại gục xuống, tay trong túi quần nắm chặt, miệng cắn chặt lấy môi. Rồi lại ngửa mặt lên trời, nước mắt lại chảy, một mình cứ đứng trong bóng tối, mặc cho người qua lại, mặc cho trong cái không gian sáng kia là những tiếng cười đùa.

Rồi nó lại lang thang tiếp, đi vẩn vơ trong sân trường lại gặp đúng chỗ nó từng bị em tát, cái tát ngập tràn hạnh phúc, cái tát mà sẽ không bao giờ nó có lại, nó chỉ mong ngày nào cũng được em tát như thế. Nhưng trước mắt nó lúc này chỉ là ánh đèn mờ ảo, hàng cây đang đứng im, ủ rũ theo nó, không một chút gió.

”Khóc cho nhớ thương vơi trong lòng.

Khóc cho nỗi sầu nhẹ như không.

Bao nhiêu yêu thương những ngày qua.

Đã tan theo khói mây bay thật xa.”

Nó đứng đó mà thét mà gào, chán nó lại đưa tay lên mà cắn, máu nó chảy, nhưng chẳng thấy đau. Chỉ thấy nước mắt vào miệng nó mặn chát. Nó đang ngửa mặt lên trời thì thấy bóng ai đứng cạnh nó, không nói gì chỉ nghe tiếng sụt sịt. dần thành tiếng nấc, tiếng nấc làm nó tò mò. Nó ngoảnh sang thì Ly đang đứng đó. Không biết vì sao Ly biết nó ở đây.

Nó quay sang, Ly thấy nó máu trên tay đang chảy, vừa nấc Ly vừa nói với nó

“T ơi, đừng làm Ly sợ, nhìn T thế này Ly sợ lắm”

Nó đang không sợ gì thì Ly sợ gì chứ, sợ cái quái gì, hay sợ nó. Nó lấy tay gạt nước mắt cho Ly rồi cười như một thằng điên, có lẽ hành động của nó chỉ có ở viện tâm thần thôi. Thấy nó thế Ly quay sang nó, ôm lấy nó mà tiếp tục khóc. Nó chẳng biết làm gì, cứ đứng thế, 2 tay buông lỏng, nhìn hàng cây nước mắt lại chảy, nó buồn. Máu từ tay nó dính vào áo Ly, nhìn máu nó lại sợ. Đẩy ly ra nó chạy, chạy và chạy. Ly đằng sau hét lên

“T ơi, đừng thế nữa..” rồi Ly òa khóc, nó nghe tiếng khóc của Ly to hơn, có gì đó bất lực trong tiếng khóc đó, nó đứng lại, ngoảnh lại nhìn Ly thì thấy Ly đang gục xuống, 2 tay chống xuống đất mà khóc. Ly khóc vì cái gì chứ, vì nó ư, vì một thằng điên như nó ư.

Nó từ từ lại gần chỗ Ly. Ly vẫn cứ khóc, nhìn Ly nhỏ bé, còn nó thì thâm hại. Nó đã làm em, và giờ là Ly phải khóc.

“Ly.. đứng dậy đi”

Nó ngồi xuống đỡ lấy Ly từ 2 vai. Nghe lời nó Ly từ từ đứng dậy, tiếng khóc lại to hơn, rồi lại ôm nó mà khóc. Nó một tay buông lỏng, 1 tay vô lưng Ly.

“Đừng khóc nữa Ly..”

“Đừng khóc nữa ... T xin đó”

Rồi Ly nín dân, nhưng vẫn gục vào người nó. Nó cũng chẳng biết phải làm sao, cứ đứng đó mặc àn đêm buông xuống. Đâu đó là những đứa sinh viên đi chơi về đang đứng nhìn nó với Ly, bàn tán, xì xào, nhưng nó có để ý làm gì nữa đâu, thân xác nó nó còn không tiếc thì những thứ gọi là xấu hổ giờ cũng chẳng tồn tại trong nó nữa.

Màn đêm buông xuống, một người đi, một người đau và làm 2 người đau, ít nhất là lúc này....

24. Chương 5 - Phần 2

Bỗng Ly giật nó, đẩy nó ra, rồi chạy. Lần này Ly chạy chứ không phải nó chạy. Nó không hỏi gì, không nói gì, chỉ ngoái đầu lại nhìn theo. Tự nghĩ, chắc có lẽ ai rồi cũng bỏ nó đi bất ngờ vậy thôi. Đưa đôi bàn tay lên vuốt mặt kêu trời mới biết máu đã chảy rất nhiều xuống 2 bàn tay, nhỏ từng giọt xuống đất. Quay đầu lủi thủi đi về thì Ly lại chạy vào, trên tay Ly là bông băng, thuốc. Giờ thì nó hiểu Ly vì sao lại chạy, trên tay Ly cũng là những giọt máu của mình.

“T ngồi lại ghế, để Ly băng tay lại cho” Ly đã bình tĩnh lại, giọng nhỏ nhẹ, vừa kéo mình lại chỗ ghế đá.

“Thôi, cần gì, 1 tí nó hết thôi, chảy hết đi cũng được, hết là chết, chết là hết”

“T nói gì vậy, ngồi xuống đi, đừng làm Ly sợ nữa”

Bây giờ nó mặc nhiên cho Ly muốn làm gì thì làm, đối với nó mọi thứ đã không còn ý nghĩa gì, kể cả bản thân nó. Dưới ánh đèn xen qua những kẽ lá, Ly chăm chút từng tý để băng lại những vết răng lún trên tay nó. Ly xúc thuốc khử trùng, lúc này nó thấy đau, bất giác nó rên lên.

“T chịu đau tí thôi, băng lại là hết đau đó” Ly nhẹ nhàng vỗ về nó. Một thằng con trai nhưng bây giờ như trẻ con, dễ khóc, và có người đang ở cạnh an ủi.

Đôi trẻ cứ ngồi đó, màn đêm cứ dần về khuya, im lặng, không ai nói với ai câu gì. Nó ngồi thần thờ, còn Ly ngồi nhìn nó với ánh mắt muốn dò xét, nhưng có lẽ Ly ngại hoặc cũng có thể Ly hiểu đang có nỗi đau vô hình trong nó.

“Ly, về đi, muộn rồi. Về đi không mẹ lo”

“Ừ, tí nữa Ly về”

“Về đi, T cũng về nghỉ đây” Đến lúc nó thấy mệt, một phần vì máu nó ra, một phần cũng muốn nằm nghỉ, ngủ cho quên đi tất cả.

“Ừ, thế mình về thôi”

Nó đứng dậy đi về, tưởng rằng 2 người 2 ngã, nhưng Ly lại theo lối nó đi.

“Ly về đi” Nó dừng lại, mặt vẫn cúi xuống đường, 2 tay vẫn bỏ vào túi quần vừa nói với Ly.

“Ly vào lấy xe. Nãy qua phòng T nhưng không thấy T”

“Ừm”

Giữa màn đêm lại có 2 con người cạnh nhau, nhưng giường như họ đang độc bước. Sân ký túc xá giờ vắng vẻ, trong các phòng, hành lang thì vẫn nhộn nhịp. Nhìn cảnh ấy nó lại thấy cô đơn, trống trải.

“Ly vào lấy xe đi. T đứng chờ”

“Ừm”

Nó chờ Ly lấy xe, hồn vẫn lạc nơi đâu. Chiếc xe Ly chạy ra. Nhớ những lần em chạy xe sang nhà nó, cũng chiếc xe ga, cùng màu.

“T lên nghỉ đi. Ly về đây”

“Ừ, Ly về đi”

Chiếc xe chạy dần khuất, nó đứng ngóng theo nhớ về hình ảnh quen thuộc. Lòng nó lại đau. Nó ngồi xuống đó, mặt ngửa lên trời mà hỏi ông trời “tại sao lại đối xử như thế với con?” Nước mắt lại chảy từ khóe mắt. Có ai đó đang ngồi xuống cạnh nó.

“Thôi, mọi chuyện qua rồi, mày buồn anh em cũng buồn, đời mày con dài, còn bao nhiêu thứ mày phải làm. Đứng dậy nào, giờ về đi ngủ” Tiếng anh Linh điềm đạm cất lên bên nó, động viên nó.

Nó vẫn ngồi im, vì nó chẳng biết nói gì cả, mặc dù nó biết anh em trong phòng cũng đồng cảm với nó lắm, nhưng ước gì nỗi đau có thể dễ vượt qua như cơn gió thoảng.

“Thôi, về nào. Chú mày mạnh mẽ lên” Anh Linh vừa nói, vừa kéo nó đứng dậy. Rồi 2 anh em lên phòng.

Hình như hôm nay mấy thằng trong phòng cố tạo ra nhiều trò để làm nó vui, để cả phòng nhộn nhịp. Nhưng nó cũng chỉ có cười trong nước mắt, buồn cho cái sự đời.

Sáng hôm sau, nó đang ngủ thì bị mấy thằng thức dậy. Bọn đó biết, nếu bọn đó đi trước thì chưa chắc nó đã muốn đến lớp.

“T, dậy, dậy đi học”

“Dậy đi ăn sáng đi học mày”

Cả mấy đứa cứ xúm lại, bắt nó dậy để đi cùng như muốn động viên nó. Ừ, thì cũng dậy, la lét cho hết ngày, ngày rồi lại qua ngày cho quên đi nỗi đau.

Có đau thương, có hoạn nạn thì mới thấm tình anh em, mới biết ai sống thật với mình. Ít ra lúc này nó cảm thấy, nó không thật sự cô đơn.

Lên đến lớp, nó đi thẳng tới chỗ nó, mặc cho có những ánh mắt dò xét nó. Một lúc sau thì Ly tới. Ly bước tới chỗ nó, lại an ủi.

“Này, vẫn buồn thế à, đừng buồn nữa”

“Ừm, có buồn đâu, chỉ mệt thôi mà”

Đến lúc này thì lớp nó bắt đầu xôn xao. Hình như sáng sớm ở lớp đã có những thông tin gì rồi.

“Chà...đôi trẻ âu yếm nhau quá cơ”

“Lại còn ôm nhau dưới ánh đèn mờ ảo nữa”

“Khóc suốt mướt...ôi...lãng mạn quá đi”

Bọn đó vừa nói vừa cười mỉa mai, còn nó mặc kệ. Ly đứng lên đáp lại mọi người.

“Mọi người nói gì vậy. Đừng nói linh tinh nữa, không như mọi người nghĩ đâu” Cảm thấy Ly như yếu ớt trước những lời chọc ghẹo của Lớp.

“Thôi Ly, kệ đi, quan tâm làm gì”

Thấy nó cãi LY cả lớp lại chọc ghẹo mỉa mai.

“Đấy, thấy chưa, chối làm gì nữa”

“Ừ, yêu nhau chứ có gì đâu mà chối”

...

Thấy 2 đứa giả bộ cảnh lúc tối qua nó với Ly mà nó không chịu được.

“Mọi người biết gì mà nói. Để cho Ly yên được không. Sướng lắm à, mọi người thấy làm người khác khó xử sướng lắm à. Im hết đi, hay mọi người thấy tôi đau, tôi khóc nên sướng thế. Phải, tôi đau đấy, tôi buồn đấy, nhưng mọi người biết gì không. Không biết thì im lặng đi, im hết đi, để Ly yên, để chúng tôi yên.”

Bọn đó lúc này mới chịu yên, còn nó bỏ đi trong im lặng, trong sự sững sốt của mọi người. Ly chạy theo nó, ra đến cầu thang thì Ly đuổi kịp, níu tay nó lại.

“T, đừng quan tâm mấy bạn đó. Ở lại học có sao đâu”

“Thôi, T về, Ly vào học đi”

Nó về, mặc cho Ly đứng đó. Lang thang sân trường, nó lại gọi anh Linh ra đi uống rượu

25. Chương 6 - Phần 2

Lững thững giữa sân trường, nó gọi cho anh Linh cùng đi uống rượu

-Sao thế này?

-Anh xuống sân trường đi, anh em mình đi đâu đó làm tí.

-Mày chờ anh tí, mà có chuyện gì thế?

-Thì anh cứ xuống đi

5 phút sau anh Linh xuống, nó ngẩn ngơ quay đầu nhìn anh chờ anh đi tới.

-Sao thế? Chú lại buồn à?

-Không, tại ngồi học chán quá, kêu anh ra tìm chỗ nào ngồi anh em uống tí

-Ok, đi ra tìm chỗ nào ngồi, nhưng không uống rượu nữa.

-Uống tí thôi anh, cho cái đầu nó quên đi, thế này em chịu sao nổi.

-Mày, nhìn mày tao đéo hiểu sao giờ mày thế này. Không nói nhiều, ra ngồi cafe thôi.

2 anh em ra quán cafe sinh viên ngồi. Anh Linh vừa ngồi vừa xem phim cười một mình, còn nó ngồi thẫn thờ nhìn ra đường, ngắm dòng người qua lại.

Nơi con đường ấy, nơi nó từng nắm tay em đi, giữa đèn đêm sương rơi mờ ảo.

Ngồi đến 9h anh Linh lên lớp điểm danh, còn nó cũng về. Một mình ngồi trong phòng cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo, nhìn ra trước sân thấp thoáng thấy sông hàn, ra phía sau lại là biển, những thứ đó cứ làm nổi nhớ em trong nó thêm lớn hơn và con tim nó đau hơn.

Nó nằm xuống giường úp mặt xuống gối ngủ, giấc ngủ giờ đây không còn sâu nữa, người mệt mỏi.

Đến gần trưa thì cả phòng đi học về, nó nằm ngủ, nó biết mọi người về đó nhưng nó vẫn cứ mặc kệ, nằm quay mặt vào tường coi như nó đang ngủ. Nhưng có ai đó lay lay vai nó.

-Nè, dậy mà ăn cơm.

Giọng của Ly đang nói với nó. Nó vẫn nằm yên thế.

-Ly về đi, không cần phải lo cho T đâu.

-Dậy ăn đi, dậy đi ăn với Ly

-T nói rồi, T ăn sau, Ly về đi

Nó quay ra lớn tiếng với Ly, mặc cho Ly ngơ ngác, nó lại quay mặt vào tường. Sau đó anh Linh lại nói với Ly, bảo ly về.

-Thôi, cứ để nó đó bọn anh lo cho, em cứ về đi, mai mốt nó lại bình thường thôi.

-Nhưng T có chuyện gì thế anh

-Không sao đâu, em cứ về đi.

Một ngày buồn chán nữa lại trôi qua, một đêm lang thang nữa lại đến.

26. Chương 7 - Phần 2

Ngó ngang, ngó dọc chẳng thấy quán nước vỉa hè nào. Nó lủi thủi đi tới quán cafe mà nó vẫn hay ngồi, theo sau nó vẫn là Ly. Thấy thế nó quay lại.

_Ly, lên học đi, theo T làm gì.

_Không, Ly sợ. - Thấy nó đứng lại, Ly cũng đứng lại cách nó khoảng hơn 1m. mặt cúi xuống trả lời nó.

_Sợ gì? Lên đi, T không sao đâu.

_Hông. - Ly vẫn cúi gằm mặt, không nhìn nó mà trả lời.

Lắc đầu chịu thua, nó mặc kệ, đi tiếp tới quán. Ly cũng theo nó tới.

_Vẫn như cũ à em? - Chị chủ quán hỏi nó.

_Dạ

Ly cũng ngồi chung với nó luôn. Lỳ quá, nhìn cũng tội, dành tình cảm cho ai không dành, lại dành cho nó.

_Em gái uống gì? - Chị chủ hỏi Ly.

_Cho em giống anh này chị ạ.

Nó mặc cho Ly làm gì thì làm, cứ thế ngồi nhấp ngụm trà, lúc này chẳng biết nó đang nghĩ gì nữa, vừa buồn, lại vừa thương Ly.

2 ly cafe đen được mang ra. Ngồi chờ cafe tan trong im lặng. Nó nhìn ra phía đường, còn ly ngồi nhìn nó.

Pha thêm chút đường vào ly cafe, Ly cũng thế, nhưng nhiều hơn nó. Đưa ly nhấp 1 ngụm, thưởng thức cái đắng của cafe, đắng từ lưỡi cho đến cổ họng, và đắng cả lòng. Thất thần ngồi nhìn không điểm đích, miệng cắn hướng hạt dưa.

_Nè, nói gì đi chứ - Ly lay lay cái tay nó.

_Gì? Biết nói cái gì đây, Ly ngồi yên đi.

_..... cứ buồn hoài.

_..... - nó thở dài mà chẳng nói gì.

_Lại im lặng nữa rồi.

_Ngồi yên đi.

_Không.

_Làm sao biết?

_Biết gì?

_Còn hỏi, nói đi

_Không biết.

_Nói - Nó buồn nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm túc

_Th

_Ừm.

Lại tĩnh lặng trong sự im lặng. Ngồi tới 9h30 thì nó lên lại lớp, đầu đó có đôi ánh mắt nhìn nó với Ly như muốn thăm dò. Lần này Ly đi gần như ngang với nó, nó cũng không để ý Ly đang nghĩ gì, làm gì, nó cứ thế cúi mặt mà đi. Chắc có lẽ mọi người xung quanh tưởng rằng nó với Ly đang là một đôi đôi hờn. Trong đầu nó giờ như bất cần điều gì nữa.

27. Chương 8 - Phần 2

Trưa hôm đó, sau khi tan học, nó rủ mấy đứa cùng lớp đi nhậu, nhưng chúng nó chẳng đứa nào thèm đi. Nó quay sang gọi cho anh Linh, thêm mấy thằng cùng phòng nữa.

_Alo

_Anh à, đi nhậu đi.

_Chú mấy sao cứ đòi nhậu suốt thế, về đây

_Cuối tuần, đi uống tí cho dễ ngủ anh ạ

Thuyết phục một lúc thì anh Linh đồng ý, chờ thêm lúc nữa thì mấy anh em ra chỗ nó, nó đang đứng ở cổng trường.

Ra biển T20 ngồi uống rượu với ốc. Bọn nó chưa ăn cơm nên cứ ngồi ăn, còn nó ngồi uống, lúc nào cũng thế. Lần này nó uống như không còn biết gì nữa, anh Linh lần này cũng mặc cho nó uống, vì anh với mấy thằng kia cũng uống nhiều. Kết quả tiếp theo thì nó không biết được nữa, chỉ biết rằng lúc nó mở mắt ra thấy nó đang nằm ở một nơi khá xa lạ, ngoảnh đi ngoảnh lại thấy Ly ngồi bên cạnh nữa.

_Ly, T đang ở đâu đây.

_Ôi, T tỉnh rồi, T tỉnh rồi mọi người ơi.

Nó còn chưa hiểu chuyện gì thì Th, anh Linh cùng mấy đứa nữa chạy vào.

_ĐM, nhìn mặt chú mày, nhợt nhạt quá, chú mày làm bọn anh sợ quá.

_Nhưng..

_Tỉnh là tốt rồi. - Ly nói, đúng lúc đó có cô bác sỹ đi vào. Giờ thì nó hiểu là nó đang nằm bệnh viện

_Tỉnh rồi à em?

_Chị ơi, bọn em cho bạn ấy ăn cháo được chưa ạ

_Để chuyển thêm chai dịch nữa, chiều nay ăn cháo sau.

Nhìn cảnh mọi người nó cay cay khóe mắt, đúng là trong họa có phúc, bên cạnh nó vẫn còn bao nhiêu người tốt hơn. Trò chuyện với mọi người thêm một lúc thì biết được nó uống quá nhiều nên xuất huyết dạ dày, nghĩ lại nguy hiểm thật. Nhưng có lẽ, chết đi biết đâu lại được bên em.

Chai dịch được cắm vào tay nó, thuốc ngấm dần làm nó buồn ngủ..và rồi nó thiếp đi.

28. Chương 9 - Phần 2

Lúc tỉnh dậy, anh Linh cùng những người trong phòng đã nhường chỗ cho thành viên lớp đó đến thăm nó. Mắt nó đưa nhìn khắp phòng. Mọi người cười cười nói nói, đi thăm người bệnh mà đùa như nơi công cộng vậy. Chỉ có mỗi Ly đang loay hoay gọt trái cây. Một cô bé gần như là tiểu thư gia đình khá giả, nay lại chăm nó, lo cho nó hơn chính bản thân mình.

_T tỉnh rồi hả, thấy trong người sao? - Bảo lớp phó hỏi nó.

_Ừ, không sao đâu. Trên lớp có việc gì không?

_Cũng không có gì đâu, T cứ nghỉ ngơi cho khỏe, khỏi cần lo.

_Ừ, có gì Bảo thay T giải quyết cái.

Mọi người ngồi ăn trái cây xong thì kéo nhau về, còn lại nó với Ly. Ly ngồi xuống cạnh nó, vừa nói chuyện với nó vừa cầm cuốn tiểu thuyết đọc.

_Hôm nay thứ mấy rồi Ly?

_Thứ 3, sao thế?

_Không sao, ngày thứ 3 rồi à? Bao giờ được về nhỉ?

_Ly không biết. Để tí bác sỹ vào hỏi thử coi.

_Ừm, Ly cũng về nghỉ đi, Mọi người đâu cả rồi?

_Mọi người về nghỉ rồi. - Ly lơ đi việc nó bảo Ly về nghỉ.

_Ừm, Ly mệt rồi, cũng về nghỉ đi, T nằm một mình không sao đâu.

_Về gì mà về. - Mặt ly buồn.

_Về đi mà. T muốn một mình - Nó thực sự muốn một mình, cũng muốn Ly về kéo người nhà mong.

_Không về.

_Ly. Coi như T cầu xin Ly đó. Ly đừng làm mọi thứ vì T như thế nữa.

.... - Ly ngồi im lặng, chẳng nói gì, mặt chăm chăm vào cuốn tiểu thuyết, còn nó ngược mắt nhìn Ly, nó biết Ly đang buồn, 2 con mắt đang đỏ, biết rằng Ly đang cố nín chặt môi để khỏi khóc.

_T xin lỗi. - Ly vẫn ngồi yên sau câu nói của nó, mặt Ly không còn nhìn cuốn tiểu thuyết nữa. Ly ngoảnh nhìn ra cửa, hình như muốn che đi những giọt nước mắt trên má.

_Lần sau mọi người cứ để T chết đi cũng được, sống thế này khổ lắm. - nó nói như đang ai oán, nói cho Ly nghe nhưng như là chẳng cho ai cả, nó đang nói cho chính nó, cho chính các thời gian tồi tệ này.

_T ích kỷ lắm, T hèn lắm - Ly ngồi yên hưởng đó, nói bằng quơ nhưng đang nói chính nó.

Nó im lặng, nó chỉ muốn giải thoát bản thân khỏi cái tình trạng này, và cách tốt nhất là chết đi, chết đi nó sẽ gặp được em.

_T không nghĩ cho bao người bên cạnh T, quan tâm, lo lắng cho T à?

_T có nghĩ, T sống thế này thì Hạnh yên nghỉ được không?

_Tuồng T mạnh mẽ, biết suy nghĩ, nhưng Ly đã lắm rồi. - Ly nói xong cầm gấp cuốn tiểu thuyết, cầm lấy túi xách rồi đi, không nhìn lại phía nó.

_Ly để cho T một mình đó..

Nó nhìn theo Ly đang khuất dần, nhưng trong nó giờ đây không còn chút cảm giác gì nữa. Nhắm mắt lại cho nước mắt chảy ra. Nó mặc cho những thứ diễn ra quanh nó, đầu nó trống rỗng. Tại sao đời lại nghiệt ngã với nó thế này chứ.

Khoảng 1h sau thì Bình với Dương tới, 2 thằng tới cầm 2 quả táo ăn mà chẳng thèm hỏi han gì nó cả.

_Ăn đi mày, thằng T bị dạ dày anh em mình được nhờ

_Chuẩn. Bữa sau dẫn nó đi uống nhiều nhiều, lại có táo ăn.

_Cho tao miếng. - nó quay lại nhìn 2 thằng kia rồi đùa với chúng một câu.

_Mày lo nằm đi, ăn gì mà ăn - thằng Bình đùa lại

_Mà mày có cháo của Ly, ăn gì thứ này, bụng dạ không tốt. Khà khà - thằng Dương tiếp lời

Nó chỉ biết nằm cười, đã lâu nó mới cười một nụ cười vô tư như thế.

__Mà mày làm cái gì mà con Ly nó bỏ về thế. Đang ngủ ngon lành, nó cứ gọi bắt bọn tao lên đây bằng được.

__Tao nói gì đâu, bảo nó về nghỉ thôi mà.

__Đéo tin. Mà hôm mày uống giữ quá, làm bọn tao sợ chết.

__Sợ gì chết, tí ra làm ít nữa cho chết luôn.

__Thằng này hết thuốc chữa rồi. Dương, ra mua ít vào cho nó uống. Sẵn có mấy quả xoài đây, nhắm luôn. Cứ thế 2 thằng ngồi nói đùa với nó hết buổi. Kết quả là trái cây lớp đưa lên thăm nó bị 2 thằng chén hết. Nó nhìn sang những giường bệnh bên cạnh, thấy họ có người nhà chăm sóc, ân cần, nó chỉ ước lúc này em còn, và ở bên nó. Nhưng ít nhất lúc này, nó vẫn đang sống giữa tình bạn bè.

Khoảng 5h30, Th xách cặp lồng cháo lên. Thấy Th vào, thằng Dương hóng hớt.

__Ừa, hôm nay cháo Th à? Thằng này sướng ghê bây.

__Cái thằng, cháo Th là thế nào. Th nhể?

__Ừm.hì. - Th cười nhưng chắc chắn trong Th lúc này cũng đang buồn không khác gì nó.

Th tiến tới chỗ nó. Đặt cháo xuống bàn, ngồi xuống giường cạnh nó.

__Dậy ăn tí cháo tí uống thuốc.

__Ừm. Mà Th lên sớm vậy, không về tắm rửa đi đã.

__Ừ, Th cũng định lên tí rồi về tắm rửa, tối qua chơi tiếp. Đi đến cổng thì gặp Ly đang đứng đó. Cháo này của Ly đó.

__Thế Ly đâu rồi?

__Bạn ấy về rồi. T lại nói gì Ly à?

__Không có chi, bảo Ly về nghỉ ngơi thôi.

__Haizz, T đừng ủ rũ nữa. Làm mọi người buồn theo.

__Ừm.

Nó cầm cháo ăn, cháo vẫn còn nóng, từng thìa cháo trôi dần vào bụng nó, nó không biết cháo hay tình bạn nơi đây làm nó ấm lòng nữa.

Vừa ăn xong cháo thì bác sỹ vào tiêm cho nó, nó hỏi xem bao giờ thì được xuất viện. Bác sỹ bảo khoảng vài ngày nữa, bây giờ nỗi lo của nó là chuyện tiền bạc. Nó đã nằm 3 ngày rồi, thêm 2 ngày nữa thì lấy đâu ra tiền, nó mà nói về nhà thì bố mẹ sẽ lo lắng, mà nó cũng đâu dám gọi về nhà chứ.

Tiêm xong, nó cầm máy nhắn tin cho Ly để xin lỗi.

“Cảm ơn Ly nha. Cháo ngon lắm. T xin lỗi”

Chờ 1 tin nhắn trả lời nhưng không thấy, chắc lần này Ly sẽ bỏ nó, quên đi cái gọi là tình yêu với nó rồi. Nghĩ cũng tốt, đừng nên yêu thằng như nó. Nghĩ thế nhưng trong nó vẫn mong giữa nó với Ly đừng là lòng thù hận.

Thuốc ngấm, nó ngủ lúc nào không hay. Chỉ đến nửa đêm, khoảng 1h, nó mơ gặp em, vui đùa cùng em và nó tỉnh dậy, tỉnh dậy với thực tại, với nỗi cô đơn giữa màn đêm, nó bật khóc. Tay nó lay động làm ai đó giật mình tỉnh giấc. Không phải Th, không phải Bình hay Dương.

__T đau à? - anh mắt ly nhìn chăm chăm vào nó, tràn đầy sự yêu thương.

__Ly à, không, mà sao lại là Ly? Mấy đứa đâu?

__Mấy người về rồi, đêm nay Ly ở lại để mọi người về nghỉ. Mấy đêm mọi người thay nhau trực rồi.

_À, ừ, T xin lỗi - Nó nằm lấy tay Ly, nhìn vào mắt Ly mà xin lỗi, nó không muốn mất đi một người bạn như Ly, nó có quá ích kỷ, có quá tham lam không.

_Ừ, thôi, ngủ đi.

_Ừ..Ly lên đây luôn đi.

_Không, Ly ngồi thế này được rồi.

_Không, lên đi.

Ly lên nằm cạnh nó, chiếc giường nhỏ nhưng Ly vẫn giữ một khoảng cách với nó, tưởng chừng như chỉ cần chạm nhẹ thôi Ly có thể rơi xuống nền nhà.

Nó nằm dịch ra một phần gối, đưa tay nhắc đầu Ly lên kê gối.

_Không cần đâu, T cứ nằm đi - Ly khẽ nói.

_Kê đầu lên gối đi, nằm thế sao được. - Nó vừa nói vừa kéo đầu Ly đặt lên gối, Ly mặc dù nói từ chối nhưng vẫn để nó mặc nhiên làm.

Một lúc sau thì Ly ngủ ngon lành, còn nó thì không ngủ được nữa. Đến lúc ngủ say, Ly ép sát hơn vào người nó, mặt úp vào vai nó. Thấy Ly co ro vì lạnh, nó kéo chăn sang đắp cho Ly, như thấy được hơi ấm, Ly gác luôn chân lên chân nó. Cái hình ảnh này làm nó nhớ đến em, lần đầu tiên 2 đứa chung 1 phòng, cũng ở cái đất đà nẵng này.

Trên giường bệnh có 2 người cạnh nhau, nhưng mỗi người nhớ về một người.

29. Chương 10 - Phần 2

Nó thì chẳng thể ngủ được nữa, “thức đêm mới biết đêm dài”, nó thức có nửa đêm mà đã thấy dài rồi.

_Ly..dậy sớm về đi học

Tỉnh dậy trong sự bối rối, vì thấy mình đang nằm trong chăn cạnh nó. Tròn mắt nhìn nó, miệng lắp bắp như ngượng ngùng. Rồi ngồi thần người với cái đầu bù xù, Ly nhìn nó cười nhẹ.

_Chuẩn bị về đi học đi còn cười gì nữa.

_À, ừ, để Ly xuống mua cái gì cho T ăn đã.

_Thôi, không cần đâu, tí T nhờ người mua cho. V đi học đi kéo muộn.

_Để Ly mua cho, sao đâu.

_Thế để T đi cùng.

_Không được, T cứ ngồi đó.

Nó chưa kịp làm gì thì Ly đã chạy ra ngoài mua đồ ăn sáng cho nó. Nó chỉ biết thầm cảm ơn Ly, còn để nhiều hơn thì có lẽ rằng không thể, vì rằng trong nó bây giờ như đã mất tất cả, một người sống chỉ để tồn tại.

Sáng hôm đó, Ly về đi học, còn Th vào chơi với nó, đến chiều Th về đi học, anh Linh với thằng Hùng vào chơi với nó. Mấy ngày nó nằm viện gần như ngày nào cũng có người cạnh nó. Ngày mai, nó sẽ được ra viện, nay nó nhờ anh Linh về xoay cho ít tiền để nó đóng viện phí. Giờ cũng chỉ biết nhờ anh ấy xoay cho chứ biết nhờ ai nữa, khỏe lại đi làm thêm kiếm tiền trả nợ thôi.

Tối đó, Cu Bình vào ngủ lại với nó, Ly với Th ngày đó không vào lần nào nữa, ngủ với thằng này nó xoay ngang xoay dọc, giường đã bé mà nó ngủ chẳng yên. 2 thằng ngồi tâm sự đến tận khuya muộn mới ngủ. Số là thằng này tốt về có say một cô bé cùng quê, cứ ngồi kể lể đủ thứ về cô bé đó làm nó chỉ man mác buồn thêm, nhưng nó vẫn cứ âm ừ theo để khỏi làm Bình tụt hứng.

Sáng hôm sau, Ly đến từ sớm, một lúc sau là Th, tiếp đến là anh Linh. Ngày nó ra viện có tận 4 người đưa nó về cơ đây, có nhất thiết phải như thế không nhỉ.

Cả nhóm ngồi nói chuyện chờ đến giờ làm thủ tục về nhà. Đến 8h hơn gì đó thì anh Linh ra làm thủ tục

__Để anh ra hỏi làm thủ tục được chưa, về mà ăn sáng cái chứ đói meo

__Em đi nữa - Ly đòi đi theo anh Linh.

__Thôi em ở đó. Minh anh đủ rồi.

__Kệ, em đi với.

2 anh em dắt nhau đi làm thủ tục xuất viện. Xong thủ tục thì nó được về, mọi người thu dọn đồ cùng nó rồi về, sung sướng, ít nhất về sớm ngày nào hay ngày đó, đỡ tiền viện phí. Tạm thời nó chưa biết tổng thiệt hại là bao nhiêu cả.

Sáng chả ai đi xe sang cả, cả nhóm thuê chiếc taxi về, về đến ký túc nó được chào đón bởi bao ánh mắt (những người học chiều). Những lời hỏi thăm, động viên. Cất đặt đồ đạc xong, mọi người rủ nhau đi ăn sáng. Nó đang là con bệnh, đi đâu cũng được chăm sóc cẩn thận, xuống cầu thang có người dìu. Nghĩ bụng bệnh nhiều nhiều, nghỉ học không cần lý do, lại có người chăm sóc.

Ăn sáng xong ai về nhà đó. Nó với mấy anh em lên phòng nghỉ ngơi. Phòng giờ còn nó với Bình, anh Linh.

__Anh, nãy hết bao nhiêu thế anh?

__6 triệu.

__Ôi, nhiều nhỉ. Mà anh vay ai được nhiều thế, để mấy hôm khỏe em làm thêm em gửi trả anh, em chẳng dám gọi về nhà đâu.

__Ừ, anh vay được 3 triệu thôi, khi nào có thì trả dần cho anh, còn 3 triệu là của Ly.

__Dạ, em nợ Ly nhiều quá...Mà em cảm ơn anh.

__Ôn huệ gì. Chú mày giờ đừng nghĩ tiêu cực nữa, làm bao nhiêu người lo.

__Dạ..

__Bác sỹ dặn hôm nay mày vẫn phải ăn cháo đã, chưa ăn cơm được đâu.

__Dạ. Tí anh với Bình đi ăn thì mua giúp em bát cháo.

Trưa, gần giờ ăn thì lớp nó tới phòng thăm nó nữa, thấy đông nên anh Linh với Bình đi ăn luôn. Tiếp chuyện một lúc thì bọn nó về, Ly đang tính ở lại nhưng mình không cho, thuyết phục một lúc thì Ly cũng chịu về, trước lúc về nó cũng không quên gửi Ly một lời cảm ơn. Nó biết, bây giờ có cảm ơn Ly bao nhiêu cũng không đủ.

Tuần này nó xin nghỉ đến hết tuần. Mấy ngày sau khi nó ra viện, cứ trưa học xong Ly ghé qua chỗ nó 1 chút, những lúc ăn cháo thì Ly mua cháo, đến lúc ăn được cơm thì Ly mua cơm lên, tối thì Th ngày nào cũng sang chỗ nó 1 chút. Hình như mọi người đang muốn khóa lấp mọi thời gian rảnh của nó, để nó không làm gì dại dột. Nhưng thật sự nó chỉ cảm thấy có lỗi với mọi người, thấy một chút gì đó là áy náy.

Thứ 7, cả ngày nó chỉ ăn với nằm ngủ ở phòng, chẳng chơi với ai cả. Đến tối thì Ly qua chơi. Phòng giờ chỉ còn mình nó. Hôm nay Ly mang cho nó bao nhiêu là thứ, nó chẳng dám nhận, nó nhận của Ly quá nhiều rồi.

__Ly này, hôm sau Ly đừng làm thế nữa, T biết Ly tốt với T, lo cho T, nhưng thật sự T không dám nhận của Ly nữa.

__...Sao đâu... - Ly buồn hẫc khi nghe nó nói như thế.

__Ừ, với Ly thì không sao, nhưng với T, những điều Ly làm là quá lớn, nó làm T cảm thấy mắc nợ Ly à.

__Ừ, vậy Ly xin lỗi.

__Không, Ly không có lỗi gì hết. Ly quá tốt ly à.

.... - Ly thở dài, có lẽ nó đã làm Ly buồn, buồn từ ngày đầu Ly gặp phải nó.

__Ít bữa nữa khỏe, T đi làm kiếm tiền gửi lại Ly nha.

__T cứ lo giữ gìn sức khỏe đi, chuyện đó bận tâm làm gì.

__Không được, dù tốt thế nào thì vấn đề tiền bạc cũng phải rõ ràng Ly ạ.

__Ừ, cứ thế đi..- Nói xong Ly nhồm dậy đi về, ngày cuối tuần của Ly là thế đó, nó đã làm ọi thứ tồi tệ hơn, nhưng thật sự giờ trong nó chẳng có gì nữa cả.

__Ly làm tất cả là vì sao? vì cái gì? - nó nói theo khi Ly vừa bước ra cửa. Nghe nó nói Ly dừng lại ngay ở cửa, không ngoái đầu nhìn lại.

__Vì bạn, vì người Ly yêu, điều đó T biết rồi còn hỏi

....-nó im lặng, nó chẳng biết nói gì nữa, tất cả những gì cần nói nó đã nói từ rất lâu rồi. và quan trọng hơn, cái gọi là tình yêu trong nó đã chết rồi, chết hết rồi.

Ly chẳng nói gì nữa, bước đi.

__Đừng yêu T nữa, sẽ đau khổ đấy Ly à.. - nó nói theo bước chân Ly đang đi, nhưng Ly không ngoảnh lại nữa. Cái im lặng đáng sợ, chưa bao giờ nó gặp ở Ly cả.

Hình như nó đã làm mất đi một điều gì đó nữa, nhưng lúc này nó bắt cần tất cả, nó chỉ cần duy nhất một điều, cần em lại về với nó. Nằm nhắm mắt suy nghĩ, lòng nó lại đau, và càng ngày con tim nó càng rỉ máu, băng giá, dòng máu nóng trong nó giờ đang lạnh dần. Đêm khuya, nó nhắn cho Ly, cũng là câu nói quen thuộc.

“T xin lỗi vì tất cả, T không muốn ai đi trong vòng tay mình nữa”

Và cái nó nhận được vẫn chỉ là sự im lặng.

Sáng thứ 2, nó đi học lại, đến lớp nó nhận được sự chào đón của cả lớp. Giờ thì hình như ai cũng đã hiểu được hoàn cảnh nó bây giờ.

Nó đến 1 lúc thì Ly đến, không nói, không nhìn đến nó nữa. Một Ly hoàn toàn khác rồi. Đôi chút hụt hẫng nhưng chắc đó là sự trả giá cho nó, và như thế có lẽ cũng sẽ tốt hơn cho Ly, rồi Ly sẽ gặp được người tốt hơn nó.

Từ hôm đó, Ly với nó như người xa lạ, mặc dù đôi khi nó vẫn hướng ánh mắt nhẹ nhàng dành cho Ly, nhưng mọi thứ không còn như cũ nữa..Nó không chỉ làm mất đi một tình bạn thân mà còn mất đi một người bạn dù là bình thường.

Mấy ngày sau nó tìm việc để làm thêm. Nó qua lại quán cơm cũ để hỏi nhưng đã có người mới, nó lại lang thang đi tìm. Sau mấy ngày, nó cũng tìm được một chỗ, làm trông xe cho quán cafe tận bên đường bạch đằng gần sông hàn, quán khá sang trọng. Lương cũng tầm 800 một tháng, ngày nào nó làm từ 1h đến 11h thì sẽ được cộng thêm.

Ngày đầu tiên đi làm, nó mượn xe thằng Hùng, mặc dù 1h mới đến ca nó, nhưng nó đi học về là đi luôn, đi dọc đường mua lấy cái bánh mì ăn tạm. Đến nơi nó được phát cho bộ đồ dành cho nhân viên bảo vệ. Mặc vào oai ra phết.

Chủ của quán là một chị cũng khoảng 28 tuổi, nhìn còn trẻ, ăn mặc sành điệu lắm. nhận việc từ quản lý một lúc thì bà chị kia đến, chạy cái spacy nhật (giờ mới biết nó xịn).

__Này em, dắt chị cái xe, nhân viên mới hả?

__Dạ, dạ, chị để đó em ạ.

Nó cứ thế lẳng lặng làm, không quan tâm mọi thứ xung quanh, cũng chẳng nói nhiều, một phần vì nó chưa quen ai, một phần nó cũng chẳng biết nói gì. Mấy đứa bưng bê phục vụ có trang phục quán, nhìn đẹp hơn hẳn cái bộ đồ bảo vệ của nó. Cũng có khá nhiều cô gái tầm tuổi nó, nhưng nó chỉ lo phía ngoài, chẳng ngó

ngiêng gì vào trong cả. Có khách thì nó làm việc, không thì chỉ việc ngồi trông xe, ngắm đường phố. Cũng may ở trong này không lạnh như ngoài quê, chứ nếu như thế thì chắc co ro vì rét mất thôi.

7h thì nó được 1 em phục vụ bê ra ột đĩa cơm. Nó cũng đói lắm rồi, một cái bánh mỳ chịu từ trưa đến giờ.

__Bạn ơi, ăn cơm nè. - Con bé nhẹ nhàng cười với nó. Nó cũng đáp bằng cái cười gượng gạo.

__Ừ, mình cảm ơn.

Cầm đĩa cơm ngồi ăn ngon lành ngay dưới cái ô cho người trông xe. Thấy sao cơm ngon quá. Vừa ăn xong thì có khách đến, nó đặt đĩa đồ dặt xe cho khách, đang dặt thì thấy bé lúc nãy quay ra cầm đĩa nó vào. Còn nhìn nó cười một cái nữa. Nghĩ chắc là có thêm bạn, cũng vui.

Đến 10h, quán bắt đầu hết khách, nó thu dọn mấy thứ ngoài này vào rồi tính về, trong quán mấy đứa bưng bê cũng đang lục đục quét dọn để ra về.

Mọi thứ xong xuôi, mọi người ra về, nó định về thì chị chủ gọi nó lại.

__Em, lại chị nói chuyện chút.

__Dạ.

Tiến tới, lòng thắc mắc không hiểu có chuyện gì, chẳng lẽ nó bị đuổi ngay ngày đầu tiên đi làm.

__Em là nhân viên mới?

__Dạ

__Hôm qua nghe thằng em chị bảo mới tuyển được nhân viên trông xe. Chị tưởng hồ báo lắm.

__Dạ. Sinh viên làm gì có hồ báo chị.

__Ừm, làm trông xe vất, em có làm được không?

__Dạ, không sao chị ạ, ngồi suốt ngày.

__Haha, ừ, ngồi giữa mưa nữa đó. Chịu nổi thì làm tiếp.

__Dạ, em làm được chị ạ

__Ừ, vậy chị nói thế này, ở đây chỉ cần chăm chỉ, thật thà, chịu khó. Sẽ thưởng công xứng đáng.

__Dạ, em biết ạ.

__Ừ, vậy thôi, em về đi kéo muợn. Mà em học đâu.

__Dạ, em học kinh tế.

__À, thế à, chị cũng có đứa em họ học đó.

__Dạ, thế à chị.

__ừ, thôi em về đi.

__Dạ, em chào chị.

Ngày công đầu tiên của nó suôn sẻ. Có chút bỡ ngỡ nhưng không quá xa lạ. Đạp xe về đến phòng vừa 11h kém 5, may sao ký túc chưa đóng cửa... Chào mọi người rồi đi ngủ, mệt mỏi.

30. Chương 11 - Phần 2

Ngày hôm sau, sáng nó vẫn đi học như thường, hôm qua đi làm về mệt nên sáng nay nó lên lớp với tâm trạng uể oải, người mệt mỏi. Giờ đây, cứ như thói quen, mỗi lần đến lớp nó nằm luôn ở ghế. Ly đến cũng chẳng thèm để ý đến nó, nó cũng mặc kệ.

Nằm nhắm nghiền mắt mặc cho đời trôi, nhiều khi buồn nó lại bỏ tiết xuống sân tìm chỗ vắng vẻ ngồi. Với Ly, dầu cho Ly đang cố tỏ ra vui với những người khác, nhưng cũng không tránh khỏi nỗi buồn vương trên khuôn mặt ấy.

Tan học, nó vẫn như ngày hôm qua, vẫn chiếc bánh mì, vẫn chiếc xe đạp đi làm. Tới nơi, nó vào thay đồ rồi ra luôn, mặc cho những ánh mắt dò xét của những đứa phục vụ trong quán. Nó ra chỗ quen thuộc của nó, cái ghế, cái ô và bụi đường.

Ngồi ngắm dòng người qua lại, thỉnh thoảng nó bắt gặp đôi trẻ đèo nhau trên những chiếc xe, xe đạp có, xe máy có, cứ ríu ra ríu rít với nhau, nhìn nó lại thêm, lại nhớ, nhớ cái cảm giác có em ngồi sau luôn miệng hỏi, đùa nghịch với nó. Cái buồn được xua đi khi có 1 cô gái tầm tuổi nó vào quán.

- Chị để xe em dắt cho.

Cô gái ấy chẳng nói gì, nhìn nó rồi cười, cười như gặp vật thể lạ vậy, chắc nhìn nó buồn cười lắm, hay câu nói của nó buồn cười.

Cô gái quay đi nhưng vẫn kịp quay lại ném vào nó một cái nhìn kỳ lạ cộng nụ cười cũng kỳ lạ không kém, nó mặc cho người ta nghĩ gì thì nghĩ, quay lại chỗ ngồi.

Có lúc vô tình nhìn vào quán thấy cô gái ấy đang nói chuyện với anh quản lý, chả lẽ cái thái độ của nó làm cô ta không hài lòng, để ý lúc thì thấy 2 người nói chuyện vui vẻ, nghĩ bụng chắc là bỏ anh quản lý thôi.

Giờ này khách cũng không nhiều, có vài ba khách ngồi trong quán, vì thế nó cũng khá rảnh. Ngồi rảnh thế chỉ tổ làm nó suy nghĩ vẩn vơ mà buồn thêm.

Ngắm dòng sông hàn gợn sóng nhẹ, em đầm, bình thản. Dòng sông nà đã in bóng nó với em, in bóng vào một đêm cũng bình yên như thế này.

Ngồi thêm tí nữa thì cái bé phục vụ đưa ra cho nó mấy miếng xoài chua. Xoài chua khiếp, con gái quả là tài, chua thế mà ăn như hạm vậy. Với nó, xoài này mà có thêm ít men nữa chắc sẽ hợp hơn.

- Nè, ăn xoài nè.

- Ủ, mình cảm ơn - nó cầm miếng xoài, trả lại ánh mắt cảm ơn như gặp được ân nhân, còn nó như kẻ ăn xin vớ được thức ăn vậy. Nó lặng lẽ cắn từng miếng không cảm xúc, không cười, không nói, không ngoái nhìn.

Tưởng đưa xong con kia quay vào, ai ngờ nó đứng đó luôn.

- Nè, sao nói ít thế - cô bé kia hỏi nó như thể ngạc nhiên.

- Ủ..- nó ừ, rồi chỉ biết cười nhẹ, nhếch mép như chán ngán mọi thứ, có nói thêm nó cũng chẳng biết nói gì nữa.

- Nè, bạn là sinh viên à?

- Ờ, sao biết.

- Nghe mọi người bảo thế.

- Ủ.

- Trường nào zậy.

- Kinh tế.

- Bạn nói chuyện hay nhỉ?

- Hay gì?

- Tiết kiệm quá chứ còn gì.

- À, ừ.

- Lại thế. Mà mình cũng là sinh viên nè.

- Ủ, trường nào thế.

- Hi. Ngoại ngữ. Bạn lên đó bao giờ chưa.
- Chưa.
- Ồ, sao bạn ít đi chơi nhỉ. Mà kinh tế có em chị chủ cũng học đó.
- Ủ, nghe chị nói rồi.

Đang nói thì có khách đến, nó tiếp tục công việc, bỏ dở câu chuyện ở đó. Con bé kia đi vào, nó dắt xe. Cảnh tượng 1 thằng ngồi một mình lại tiếp diễn. Cứ thế, nó hết đứng rồi ngồi, đi chán thì ngồi chơi rần bắt mồi. Chơi cho điện thoại sạch pin thì cầm chiếc là xoay xoay, vắn vắn, rồi vò nát.

Khách mỗi lúc một nhiều hơn. Công việc của nó nhiều hơn, và những lúc như thế, vô tình nó nhìn vào trong quán, bắt gặp những ánh mắt đang nhìn nó. Là của bé phục vụ, và của con bé (hình như là bồ anh quản lý), mà lạ, con bé kia thỉnh thoảng cũng bưng bê phục vụ nữa. Nó nhìn vậy thôi chứ cũng không để ý làm gì, xong việc lại quay ra cái ghế ngồi hướng mặt ra đường hít bụi. Mà cái mặt nó cũng quan trọng đấy chứ, là người đầu tiên khách nhìn thấy khi đến quán, cũng là cái thằng cuối cùng khách phải khi ra về.

Đến tối, cơm lại được đưa ra, lại là con bé hôm qua. Nay nó bê tận 2 đĩa cơm. Woa, chả lẽ nó hôm nay được ăn tận 2 suất. Ra đến nơi, nó cầm 1 đĩa, tưởng con kia đưa luôn đĩa còn lại nhưng không, con kia ngồi xuống ăn luôn.

- Mình ngồi đây ăn luôn.
- Thế ngồi đây mình vào trong được không.
- Thế ai trông xe.
- Bạn chứ ai.
- Nè, người ta ngồi cho vui mà thế đấy hả.
- À ừ, thế thì ngồi đấy.

Nó im lặng ngồi ăn, mặc cho con kia muốn làm gì thì làm, nhưng có vẻ như thái độ của nó làm con kia không vui.

- Nè, lại im lặng hả. Bộ không muốn nói chuyện với mình hả.
- Đâu, đói quá. Ăn đã
- Bạn tên gì?
- T
- Gì T.
- Bùi T
- Ngán thế thôi à.
- Ủ.
- Dễ sợ chưa, kiêu ghê.
- Ăn đi.
- Mình tên Lan.
- Ủ, đẹp đó. Ăn tiếp đi.
- Bạn học sáng à?
- Ủ. - Nó cứ trả lời ngắn gọn rồi ăn tiếp, đói quá, hơn nữa cũng chẳng có tâm trạng nói chuyện với gái.
- Ông này bệnh rồi, nói gì ngắn ngủn không à.
-biết nói gì đâu.

- Sao không hỏi đôi chút về mình.
- Hỏi gì?
- Học hành, quê quán, đại loại là thế.
- À, ừ. thế bạn học buổi nào mà thấy ngày nào cũng cả ngày thế.
- Mình 2 hôm nay đang được nghỉ nên đến làm cả ngày.
- Ừ.

Nó vẫn chưa thả cái hồn vào trong những câu chuyện được, thôi thì cứ mặc kệ thế đã.

Đang ăn dở thì có khách, một cặp nam thanh nữ tú vào. Nó thả đĩa cơm ra dắt xe, con kia cũng bê đĩa cơm vào trong luôn. Đôi trẻ này đi chiếc xe cũng xịn (giờ không nhớ nổi xe gì nữa, lúc đó thấy đẹp thôi). Nhìn ăn mặc khá lịch sự, họ bỏ xe, bỏ cả chìa khóa lại luôn.

- Dạ, để xe em dắt anh ơi.

Họ chẳng nói gì, đi vào trong luôn. Dắt xe xong nó vào trong trả chìa khóa.

- Dạ, chìa khóa xe của anh đây ạ.
- Ừ... - Đúng lúc đó, chị đi cùng vị khách đó ngược nhìn nó, thấy có vẻ chăm chú, nó chỉ dám liếc một chút rồi lơ đi.

Lúc này quán đa số đang ăn cơm nên con bé (bồ anh quản lý) ra tiếp khách. Nhìn kỹ hơn mới thấy khuôn mặt khá là xinh. Dáng người cũng khá chuẩn.

- Dạ, anh chị dùng gì ạ. - Giọng con bé kia nói, cái chất giọng đó pha trộn với giọng đà nẵng nghe dễ vào lòng người lắm.
- Cho 2 nâu đi em. - Anh khách kia nói.

Con bé quay lại quầy chờ đồ uống, nó cũng đi ra. Ra đến ghế thấy đĩa cơm của nó không còn nữa, loay hoay chút thì thấy có em bé ăn xin đang cầm ăn cách đó tầm 10m (thời gian này đã nắng đang bắt đầu gom người ăn xin). Thấy nó, cậu bé kia bỏ cơm đang ăn dở chạy đi. Nó gọi lại.

- Nè, Em cứ ăn đi.

Cậu bé kia vẫn đi.

- Ăn đi, không sao đâu em.

Cậu bé quay lại ăn tiếp, nó tới gần chỗ cậu bé, nhìn cậu bé ăn ngon lành quá. Nó cũng đang đói lắm, nhưng nhìn cậu ta ăn cũng thấy ấm lòng.

- Em quê ở đâu.
- Dạ, Quảng Trị
- Ừ, em vào đây lâu chưa.
- Em không biết ạ.

Lúc đó vừa có khách đến.

- Ừ, em cứ ăn đi, anh sang làm việc đã - Tí đưa đĩa lại cho anh nghe.

Nó quay lại để dắt xe cho khách thì thấy con bé (bồ anh quản lý) đang đứng nhìn nó. Khách vừa vào thì con bé nói với nó.

- Cho nó ăn, đói lắm đó.
- em cũng no rồi chị.

- Haha, Người ta thế này mà gọi chị à. - con bé kia cười ngặt nghẽo, chắc câu nói của nó buồn cười lắm. Nó chỉ biết gãi đầu gãi tai.

Đang ngượng ngùng với con bé kia thì chị chủ tới. Nhìn thấy chị nó ngoan ngoãn chào hỏi.

- Chị đến rồi ạ.

- Ủ - Chị trả lời nó ngắn gọn rồi quay sang con bé kia luôn.

- Mà vẫn ở đây à, không về ăn cơm đi, mẹ mà đợi đó.

- Dạ, giờ em về chị.

- Anh dắt hộ em cái xe - Vừa nói con bé vừa đưa cho nó chùm chìa khóa.

- Dạ, dạ. - Nó vẫn theo thói quen nghĩ nó là em con bé kia.

Nó quay đi dắt xe thì phía sau nghe chị chủ với con bé kia cười. Họ nói nhỏ nhưng cũng đủ cho nó nghe.

- Chị tìm đâu ra anh này thế.

- Mới đó cô. Sao lại mê zai à.

- Đâu chị, nhìn quê mê sao nổi.- Xời, giờ mới nhìn thấy nó quê cơ đấy. Mà cũng chẳng mắc mớ gì đến nó.

- Sinh viên trường cô đó cô ơi.

- À thế à. Thế thì em phải chọc mới được.

- Thôi đi cô.

Vừa lúc đó mình dắt xe ra nên câu chuyện của họ kết thúc. Chẳng đợi con kia chọc, nó chơi luôn.

- Dạ, xe của chị đây ạ.

- .. - con kia cứ nhìn nó như người ngoài hành tinh, lạ lắm, cười tủm tỉm.

Chạy xe đi rồi còn quay lại cười khó hiểu với nó nữa. Nó lại mặc kệ, ngồi cho khỏe người. Thì ra cái cô em chị chủ là cô này đây. Chắc là chán lắm. Haizz.

Ngồi một lúc mới thấy đói bụng cồn cào, ăn được có chút cơm, sức nhớ là cái đĩa cơm với thằng bé ăn xin, nhìn sang thì không thấy nó đâu, nhìn thêm chút nữa thì thấy đĩa cơm đã được để phía gần cái xe cuối. Cầm cái đĩa đưa vào trong. Con bé phục vụ đưa cho nó cái bánh mì.

- Nè, cầm ăn đi kẻo đói đó.

- Đâu ra thế. Mà ăn cơm rồi.

- Ăn đi, cơm có ăn đâu mà ăn rồi. Lo inh không lo đi lo cho ăn xin.

- Ủ. Cảm ơn.

Nó cầm lấy bánh mì, đi ra thẳng chỗ để xe ngồi ăn. Cái bánh mì có tí, ăn cũng chẳng thấm vào đâu, chỉ tổ làm giun lên quấy.

Trời bắt đầu có gió, có mây, và có mưa, những cơn mưa chỉ làm đỡ bụi, nhưng sẽ làm bẩn đường, làm lạnh hơn những người cô đơn. Mưa nhỏ nhưng dày, kèm theo gió. Lạnh. Cái ô bé tí không đủ che cho những hạt mưa bay trong gió, cứ thế mưa hắt vào người nó, áo ướt, lạnh run người. Vừa lúc đó chị chủ gọi nó.

- Nay em, vào trong này ngồi kẻo mưa lạnh

- À, dạ.

Nó vào kéo ghế ngồi cạnh cửa để tiện trông xe bên ngoài. Nhìn trong quán khách khá đông, từng đôi, từng nhóm vui vẻ nói chuyện, đùa giỡn với nhau, lòng nó thấy lạnh ngắt, buồn. Nó lại quay ra, ngồi nhìn mưa không nghĩ gì, thả hồn theo những hạt mưa bay bay, nó giờ cũng giống như thế, trong lòng nó cũng là những hạt mưa lạnh mà thôi.

Thỉnh thoảng có khách ra, vào nó lại đội mưa dắt xe cho khách. Công việc của nó cứ thế, đơn điệu, tẻ nhạt. Đến 9h mưa tạnh, khách trong quán cũng bắt đầu về, do mưa nên khách đến gần như không còn nữa. Mấy đứa phục vụ đã bắt đầu quét dọn, còn nó lại ra vị trí cũ, ngồi chờ chực coi có khách không.

Đợi mãi đến 10h kém, không thấy khách nên chị chủ quyết định đóng cửa sớm. Nhân viên lục đục ra về. Con bé phục vụ mà nó quen dắt một chiếc xe ga, lạ thật, đi xe ga mà vẫn đi làm bưng bê. Có thêm vài đứa nữa cũng đi xe máy, một số nữa đi xe đạp. Còn nó, sau khi cất đặt ô, ghế xong cũng dắt cái xe đạp mà đi.

Dắt xe ra, con bé kia đang đứng đó.

- T đi ăn khuya với Lan nha.
- Đi đâu, ăn gì. Mà T không đi đâu.
- Đi cho vui, có mấy đứa nữa.
- Thôi, để hôm khác.
- Ủ, vậy thôi. - Mặt con bé có vẻ buồn, nhưng nó mặc, nó cứ về nhà đã.

Hôm nay nó chẳng lang thang nữa, về phòng tắm chứ người vừa bẩn vừa lạnh. Đi qua cầu có đôi chút xao xuyến, đôi chút nhớ thương, và đôi chút nước mắt ở trong lòng.

Về đến nhà, tắm xong cũng mệt nên nó ngủ luôn. Nằm nhắm mắt nhưng đầu ngủ được, ngoài hành lang đang là những tay ghi ta không chuyên đàn hát, hát giống như đang gọi bạn tình, những bản tình ca không dành cho ai, thả vào không gian tĩnh lặng, thả vào tai tất cả những sinh viên trong ký túc này. Nó thấy nhớ em da diết.

31. Chương 12 - Phần 2

Sáng, đến lớp nó vẫn chỉ nhận được từ Ly cục lơ to tướng, giờ nó cũng chẳng buồn quan tâm nữa. Mặc kệ Ly nghĩ gì thì nghĩ, làm gì thì làm.

Việc của nó thì nó làm, ko có thì ngồi cho có cái mặt thẳng lớp trưởng để lỡ giảng viên có kêu còn có người mà thừa.

xong ở trường nó vì vụ xe qua quán. Nay để an toàn nó dừng ăn cơm bụi, cơm ngày đó sao rẻ, 4 nghìn một đĩa cơm, toàn đồ biển. Tối quán, cái

việc tẻ nhạt của nó cứ thế tiếp diễn, đi vào trong quán thấy cái con bé em chị chủ đã đến, ngồi tám với anh quản lý.

- Em chào anh, chào chị. - Nó chào anh quản lý rồi quay sang chào con bé kia. Con kia quay qua nguyền nó.
- Hứ, chị gì mà chị. - nó mặc, đi vào thay đồ luôn, anh quản lý thì ngồi cười. May sao mới ướt chút nước mưa hôm qua giờ cũng đã khô.

Lúc quay ra nhận được ánh mắt hận thù đầy thách thức của con bé kia.

Vừa ra đến cửa thì con bé Lan vừa tới.

- T đến sớm nhỉ.
- Ờ ờ.

Nó trả lời với thái độ hờ hững rồi đi thẳng ra ghế ngồi. Nay, giờ này không có khách nào, chỉ có mấy cái xe của mấy đứa phục vụ, cái dream

của anh quản lý, 2 cái xe ga của 2 con bé kia. Nhìn 2 cái xe, một cái giống của em quá, nó nhớ lần đầu chở em đi, cũng trên chiếc xe ga của

em, nó chỉ biết cười cho những kỷ niệm đó, một thực tế dù đau lòng nhưng nó phải chấp nhận: em đã xa nó mãi mãi.

Đang thả hồn ngắm xe suy tư thì cái con em chị chủ quay ra đứng ngay trước mặt nó.

- Ai cho anh nhìn xe chị - con này kỳ lạ, đã anh lại còn chị, mà nó ngắm vậy chứ đâu bảo là ngắm xe cô ta chứ.

- Dạ, đâu có ạ chị

- Ngoan quá, dắt cho chị cái xe

- Dạ - nó cầm lấy chìa khóa lại dắt xe cho bé kia.

- Ngoan - vừa xoa đầu nó vừa phán cho nó một câu rõ ngon lành. Nó chẳng thèm quan tâm, lại ghé ngồi luôn.

Con kia nhìn có vẻ tức nó lắm nhưng cũng dắt xe đi. Vừa chạy đến mép cổng thì dừng lại, chống xe ngon lành ở đó rồi lại vào. Đi qua nó ném vào nó ánh mắt thách thức và lời ra lệnh.

- Dắt xe chị vào nhé em ngoan.

Nó đang ngơ ngác với cái thái độ đó thì con bé kia đã chạy tót vào trong. Thôi thì ra dắt cho con quý cái đó vậy.

Ra lắc lắc cái xe thì ôi thôi, bị khoá cổ rồi. Con này chơi nó thật rồi. Tạm để xe đó, nó vào tìm con kia, nhìn đi nhìn lại chẳng thấy

đâu. Anh quản lý cũng ở đâu không biết nữa, nó qua hỏi Lan.

- Nè, biết con em chị chủ đâu không.

- Vừa chạy vào trong không biết làm gì. Có việc gì không.

- cái xe thôi, vậy thôi.

Nghĩ là đang cố tình chơi nó nên nó không tìm làm gì nữa. Quay ra cố xoay xoay cái xe cho nó vào chỗ. Định bụng để thế cho chừa, nhưng mà con này để ngay giữa lối đi nên đành phải xếp gọn dành lối đi cho khách.

Vừa ngồi xuống ghé thì con bé kia ở đâu chui ra.

- Dắt chị cái xe đi em.

Nó im lặng, chìa tay ra chẳng nhìn lấy cô ta.

- Gì thế?

Nó như như cái tay, con bé như hiểu ý nên xịu cái mặt, đặt lên tay nó chùm chìa khoá. Nó cầm, dắt xe ra đúng chỗ hồi nãy. Con bé kia lại lên xe, lại chạy, lần này nó không ngồi nữa, đứng luôn cho chắc ăn. Nó tính quả không sai, con bé lại dựng xe như cũ, khoá cổ rồi quay đi

vào. Nó giang 2 tay chặn lại.

- Ơ, anh này, gì thế. Định ôm chị hả?

Con bé nhìn nó với ánh mắt thách thức. Nó chẳng nói gì, chìa tay ra.

- Gì nữa thế anh ngoan, dắt xe đi chứ còn xin gì nữa.

Nó đứng nguyên, vẫn chìa cái tay ra, con bé gần như hiểu.

- Thái độ thế à

- Vâng, thưa cô. - nó nói dứt khoát

Lạ thay khi nó dứt khoát thế con bé tùm tùm cười vui sướng, quay ra xe đi luôn. Khó hiểu. Con này đúng rãnh việc thật.

Ngoảnh lại quay lại ghé thì thấy cơ sở em phục vụ đang đứng nhìn nó cười. Cùng lúc đó anh quản lý đến đứng sau mấy đứa đó nói vọng ra.

- Đừng chấp con zời kia em ơi.haha

Nó gãi đầu cho qua, lại quay lại với chiếc ghế, mấy con kia cũng vào quán.

Cả chiều hôm đó cũng chẳng có gì đặc biệt xảy ra cả. Cái con Lan thỉnh thoảng ra tám chuyện với Nó, vẫn như hôm qua, hôm kia, một người nói một người nghe, một người hỏi, một người ậm ừ.

Đến tối lúc ăn xong, có 1 đoàn khách tới, dẫn đầu là cái con bé em chị chủ, đi cùng có 4 cái xe nữa. 5 cái xe dừng ngồn ngang ngay trước mặt nó. Đi qua con kia còn đưa cái nhìn cọng điệu cười nham hiểm vào nó nữa. Con này chắc thích gây sự đây, kệ, tự nghĩ mình là lính làm thuê, chịu thôi cho khỏe người. Cũng may con kia chẳng gây thêm rắc rối cho nó nữa.

Vào trong ngồi, cái nhóm con kia cười hả hê, chả biết chúng nó có cái gì hay mà cười như điên thế, chỉ tổ ồn tai, ồn quán.

Nhóm đó ngồi tầm hơn 1 tiếng thì ra về. Đang loay hoay dắt mấy xe kia thì con bé nói sau lưng.

- Anh kia, nhanh cái đi.

- ... - Nó im lặng tiếp tục công việc.

- Dắt xe tôi đã này.

- ... - Nó vẫn im lặng dắt những xe khác, cảm thấy mệt với con này lắm rồi.

- Này anh kia, thái độ thế à

Con kia vừa đứng vừa nói nó, nó cứ thế im lặng mặc cho nó nói trời nói đất gì thì nói, mấy đứa đi cùng thấy thế cũng cười hòa theo như muốn khinh miệt thẳng nhà quê đang lúi húi dắt xe ra. Chẳng biết mọc đâu ra cái người con gái như thế. Sao anh chị nó hiền lành thế mà con này điêu thế. Chọc thì cũng có giới hạn thôi chứ.

Lại ngồi ngắm đường, đang thả hồn xuống sông thì con bé Lan ra chỗ nó.

- Nè, T làm cái gì mà con Nhi nó bắt nạt thế.

- Làm gì đâu, chắc nó điên. Mà với ai nó cũng thế à?

- Đâu, cũng bình thường, nhưng với T nó như thế, chắc ông làm gì nó rồi.

- Mệt, mất công đâu gây chuyện với nó.

- Ờ, lạ nhỉ.

- Haizzz, kệ nó, mà Lan xe chạy ngon lành thế đi làm làm gì ệt người.

- Đi cho vui.

- Vui nhỉ, giờ mới biết đi làm cho vui đó.

- Hi.. đi cho có va vấp cuộc sống thôi mà.

- Ủ..mà có khách, vào đi.

Ngày hôm đó cứ nhẹ nhàng thế trôi qua, cái cuộc sống tẻ nhạt cứ thế tiếp diễn. Ngày hôm sau và sau đó cuộc sống của nó vẫn như thế, tẻ nhạt ở trường và trầm ngâm ở quán, có chăng thỉnh thoảng trò chuyện cùng bé Lan, cũng có nói chuyện nhiều hơn trước, chị chủ có vẻ dần quý nó hơn, cái con rắc rối kia thỉnh thoảng chọc nó. Cứ thế 1 tuần, rồi tuần thứ 2 sắp trôi qua, nó càng ngày càng không muốn lên lớp, lên lớp chỉ là cái trách nhiệm chứ lên đó lại nhận được cái thái độ bơ của Ly làm nó chỉ thấy có lỗi.

Tối thứ 6, như bao ngày khác nó lang thang đạp xe về sau một ngày mệt mỏi. Đang đi đoạn gần cầu sông hàn thì thấy ai như Ly đang ngồi nhậu với một thằng con trai nào đó. Tiễn lại gần hơn thì đó là Ly, Ly liên tục uống, hết cốc này rồi cốc khác cứ thế đưa lên cụng với thằng kia. Có vẻ như Ly đang gần như sắp

nằm rồi, còn thằng kia vẫn ngon lành. Nó tiến tới bàn Ly đang ngồi, đúng lúc Ly nâng ly bia lên. Nó giật lấy cốc bia trên tay Ly, kéo Ly đứng dậy

- Đi, về, làm cái gì thế hả?

- Bỏ ra, tui phải hỏi anh mới đúng, anh có quyền gì mà bắt tui về.

- Ly say rồi, về.. - Nó kiên quyết nhưng Ly vẫn không chịu, thằng con trai kia nhìn chăm chăm vào nó

- Này, cậu kia, làm gì thế hả?

Nó ngược mắt nhìn thằng kia, nhìn như đã gặp đâu rồi thì phải, sức nhớ hình như thằng hôm qua đến cùng con bé Nhi.

- Dạ, dạ, em là bạn Ly, Ly say rồi anh ạ.

- Tui hông say, mặc tui - Ly chen vào với giọng mắt kiểm soát.

- Mày nghe rồi đấy. - Nghe thế Ly cầm Ly bia định uống, nó mặc kệ cho thằng kia nói gì, nó giật cốc bia của Ly rồi quay sang thằng kia.

- Này, anh phải thằng con trai không, thấy con gái say mà còn chuốc thêm bia hả.

- Thì sao, kệ tao - Mặt thằng đó căng lên, thách thức nó.

- Thôi, T về đi, được rồi đấy - Ly đẩy nó ra.

Nó mặc cho Ly đẩy, đứng thế, cười nhếch mép nói lại thằng kia.

- Anh dám thì uống với tôi, làm gì phải uống với con gái. Còn thích hơn nữa thì tôi cũng chiều anh thôi. - Nó giờ cũng bất cần, muốn thì nó chiều, nó thách thức lại thằng đó.

- Hai người thôi đi, T về đi, giờ Ly về, được chưa.

Thấy Ly nói thế thằng đó cũng hạ hỏa, nó cũng thôi không đòi co nữa, hất hăng quay đi. Nó đạp xe một chút rồi đứng đợi coi Ly thế nào. Thấy ngay sau đó thằng kia gọi thanh toán rồi chở Ly về với thái độ không chút vui vẻ. Nó cũng yên tâm ra về, chắc một người như Ly không dễ cho thằng kia làm gì đâu.

May sao Ly cản lại, chứ bụng dạ nó thế kia mà uống chẳng nó lại vào viện, lại có táo cho bạn bè ăn.

Về đến phòng, anh Linh nói nó luôn.

- Chiều Th vào hỏi máy đấy.

- Dạ, có gì không anh?

- Không, nó hỏi dạo này mày mắt tích đâu thôi.

- À, dạ.

Nó quay ra đi tắm, tắm xong ngồi nói chuyện với anh em trong phòng tí rồi ngủ. Càng ngày nó càng quen với cảm giác đi làm muộn nên giờ về đến phòng không thấy uể oải nữa. Nó nói chuyện nhiều hơn với mọi người, nhưng chôn chặt trong sâu thẳm là hình ảnh em.

32. Chương 13 - Phần 2

Sáng thứ 7, vẫn học bình thường. Ly có vẻ ái ngại khi gặp nó, nhưng vẫn không ai nói với ai điều gì. Buổi học đơn điệu như bao buổi học khác trôi qua. Chiều đó nó xin nghỉ làm để đi họp cán bộ toàn khoa. Buổi họp để thông qua kế hoạch giải bóng đá nữ của khoa. Lớp nó, nó với con bí thư đại diện. Từ năm nhất giờ họp chung với bí thư nó chưa đi lần nào.

Do nó ở kí túc nên đến sớm nhất, đang ngồi lơ ngơ nhìn ra cửa sổ thì có con bé nào đó cứ lấp ló, đi qua đi lại ngoài cửa, dáng người quen quen, khuôn mặt cũng quen. Sau mấy lần hệt thì nó cũng bắt được cái khuôn mặt đó, thì ra là con rắc rối kia. Mà nó làm gì đây nhỉ, họp chẳng, không phải chứ.

Mọi người bắt đầu vào đông đủ, thấy con kia vẫn đứng ngoài, nghĩ bụng chắc nó đứng chơi, vô tình lạc đến đây thôi.

Đang chuẩn bị cuộc họp thì anh bí thư khoa gọi con kia.

- Nhi, vào họp chứ đứng gì đó nữa.

- Dạ - con bé lí nhí thưa, bước vào phòng, 2 ánh mắt bắt gặp, con kia nhìn nó 1 thoáng rồi ngại ngùng bước xuống phía dưới. Lúc em nó đi qua 1 đoạn, Nó quay xuống nhìn lại đúng lúc con bé nhìn Nó, Nó cười rồi quay lên, em nó cặm cùi đi xuống, khuôn mặt đầy xấu hổ. Kể cũng lạ, trái đất tròn, tưởng cùng trường ai ngờ nay cùng khoa, học dưới 1 khóa, lỡ gọi chị rồi từ nay gọi luôn.

Buổi họp đó Nó được chọn vào thành viên ban tổ chức, cả năm cả tháng nó có biết đến mấy việc tổ chức này đâu. Giải diễn ra 2 tuần, nghĩa là trong 2 tuần đó nó sẽ phải nghỉ một số buổi.

Lúc ra về, Nó với con bé kia vô tình chạm mặt nhau ở cửa nữa, Nó đang vừa đi vừa bàn bạc với mấy người khác thì con kia ở sau đi nhanh qua. Không biết do vội quá hay xấu hổ với nó mà bước nhanh xuống mấy bậc thang, không may trượt chân té ngã. Có lẽ đồng chí ta đau quá hay sao ấy, ngồi ôm chân suýt xoa.

- Ủi..

Nó thấy thế chỉ buồn cười, vừa cười vừa tiến tới em nó.

- Làm gì mà hấp tấp thế chị - cái từ chị được Nó nhấn mạnh hơn. Lấy tay sờ cái cổ chân em nó coi có sao không, thấy thế em nó gạt tay Nó ra.

- Hờ hờ, sao không? - Nó vẫn nhẹ nhàng với cô bé đó. Cô bé đưa cặp mắt tròn xoe liếc nhìn nó.

- Cảm ơn, không sao, đỡ tui dậy cái còn ngồi đó nữa.

Nó nhẹ nhàng đỡ cô bé dậy, vừa đứng dậy cô bé đi ra phía nhà xe, không ngoảnh lại, nó cười lắc đầu rồi về lại ký túc xá.

Nó về ký túc thay cất cuốn sổ rồi lại chạy xe qua quán. Sáng giờ thằng làm ca sáng trực thay cho nó đến chiều rồi. Nó phải sang cho thằng kia về nghỉ nữa.

Vừa đến quán, tắt bật vào thay đồ, chạy qua quầy nó chào anh quản lý tiếng tỉnh vào trong luôn. Đang hỏi hỏi thì bị anh quản lý gọi lại.

- T đứng lại đó đã. - Nghe ổng gọi cấp bách thế nghĩ bụng nó làm gì sai rồi.

- Dạ.

- Con Lan đâu, thằng bảo vệ của mày tới rồi này. - con đứng quầy chọc Lan. Nó như hiểu ra vấn đề.

- Ôi, thôi, em vào thay đồ. Mệt quá.

- Dễ sợ chưa.... - con kia tiếp, nhưng nó đã chạy vào trong.

Vừa thay xong đồ quay ra thì gặp ngay con Lan đang bước vào, con này tính hiếp Nó à.

- Nè, chiều giờ ông chạy đâu thế.

- À, bận ở trường.

- Ờ ờ, tưởng...ờ, thôi ra đi.

Nó lạ lùng không hiểu thái độ con bé nữa. Kệ, ra làm việc đã.

Ra nhận bàn giao cái ghế với cái ô từ thằng làm ca sáng, nó hướng mặt ra đường tiếp chuỗi ngày tẻ nhạt. Trong quán ai đó đang mở bài “Vàng trắng cô đơn”, giai điệu bài hát cứ như ngấm dần vào nó làm tâm trạng nó chùng xuống, nó thả hồn theo bài hát, và con tim bắt đầu lại đau.

Đang đắm mình với nỗi đau thì đâu đó nghe cái “cộc”, và cái gì đó lao tới dừng trước mặt nó.

- Để chỗ nào đây. - Nó ngược lên ngạc nhiên, cái con này hôm nay không hành nó nữa à ta.

- Để đó dắt cho.
- Khởi khởi, đây nha - vừa nói con bé Nhi vừa chỉ vào chỗ cạnh xe đạp Nó.
- Ồ, chỗ nào rảnh thì để.

Nghe xong Nhi nhe vừa đủ 10 chiếc răng ra cười rồi chạy xe vào chỗ. Không biết tối nay nó có hành gì nữa không đây.

7h, Lan đưa ra cho nó đĩa cơm

- Nè, ăn cơm.
- Ồ, cảm ơn - Nhìn lên đĩa cơm nó có tận 2 miếng sườn to. Ngoảnh sang thấy Lan đang nhai nhồm nhẻm. Nó hỏi.
- Hôm nay chị chủ tặng suất cơm cho tụi mình à?
- Không, vẫn vậy.
- Ồ, sao hôm nay thức ăn nhiều. - Nó ngạc nhiên
- Chắc ưu tiên bảo vệ đó.
- Ưu tiên gì chứ, sao cơm Lan ít thức ăn thế.
- Ít đâu, ăn đi.

Thấy thái độ Lan khác khác, nó cũng mơ màng nhưng thôi, ăn đã, đói meo rồi.

Đang phùng mồm cắn miếng sườn thì có khách tới, Lan đi vào trong, nó vội đặt đĩa cơm xuống dắt xe cho khách.

- Dạ, để xe em dắt anh ơi. - Nó chào khách khi chiếc thứ nhất vừa chạy tới, đang hí hục đẩy vào chỗ thì chiếc thứ 2 cũng đáp.

Xong xe thứ nhất, nó quay ra thì ngỡ ngàng..Thằng hôm kia và Ly. Thằng kia hằm hằm nhìn nó, Ly cũng tròn mắt nhìn nó.

- Dạ, anh chị cứ vào để xe em dắt cho ạ - Nó nhỏ nhẹ thưa với anh chàng kia, mặt không biến sắc, không nhìn Ly. Ly cũng im lặng cùng gã ta đi vào, nó cúi đầu dắt xe nhưng cũng kịp quay lại nhìn khi Ly đã đi. Ly đi đến chỗ cơm đang ăn dở của nó thì đứng lại nhìn 1 lúc rồi tiếp vào trong.

Cầm tiếp đĩa cơm ăn thấy mọi thứ thật trở trêu. Ăn xong nó bình thản bước vào, băng qua quầy ba để cất đĩa cơm, lén nhìn Ly thấy Ly cũng không thoải mái gì, bắt gặp ánh mắt nhau rồi quay đi hướng khác.

Ngỡ rằng cuối tuần bình yên một chút...

Đang đi ra thì thằng đi cùng Ly ới anh Bình (anh quản lý).

- Anh Bình, cho em bầu đá.
- Nó nghe giật mình, chẳng lẽ tụi này uống bầu đá thật, nó định giết Ly à.
- Với xem có ai tiếp rượu ra tiếp bọn em nhé anh. - Nó tiếp lời
- Để anh, đây có ai uống được đâu mà dám tiếp chú.
- Có đấy, cho thằng bảo vệ vào cùng đi anh.
- Thôi, để nó làm, anh ngồi cùng cho.
- Không được, anh chiều em đi, phải là nó.
- Đúng lúc Nó vừa tới quầy, kéo vai anh Bình.
- Anh, để em cho, em uống không khá nhưng không sao đâu anh.
- Em cứ ra làm việc đi, để anh nói hộ cho.

- Không sao đâu anh

Nó không chờ anh Bình trả lời nữa, bước thẳng tới bàn thẳng đó. Kéo ghế ngồi đối diện Ly.

- Rồi, tôi đây. Luôn đi - Nó quay sang gã kia nhìn thẳng vào mặt nói

- Haha, nhóc đừng vội. Để anh mày bảo luật đã.

- Tôi nghe đây.

- 2 người thôi đi, làm gì vậy - Ly bực tức nói can ngăn.

- Em ngồi yên, nó thách anh đấy - Thằng kia nói như mắng vào mặt Ly. Lạ thay Ly chẳng nói gì nữa.

Vừa lúc đó anh Bình cũng tới.

- Thôi, để hôm khác đi, hôm nay để chú ấy làm.

- Không được, nó thách thức em trước, hôm nay phải uống.

- Không sao đâu anh - Nó quay lại nói nhỏ nhẹ với anh Bình, chơi thì chơi, đời nó có cái đếch gì nữa đâu mà không chơi.

- Nếu mày gục trước, thanh toán tiền rượu, lạy tao 3 lạy, đừng để tao nhìn thấy mặt.

- Nếu ngược lại thì..

- Thì tùy mày..

- Rồi, rút đi thôi, anh chờ gì nữa.

Xung quanh mọi người đang tập trung vào đó. Cuộc chiến bắt đầu, cứ thế hết ly này qua ly khác. Thằng này uống cũng khá lắm, nó vẫn lo rằng với cái bụng này thì nó thua mất thôi. Mỗi lần nâng ly lên uống, nó nhìn thẳng vào mặt Ly, ném vào Ly cái nhìn khó hiểu, khó hiểu với thay đổi bất ngờ của Ly.

Đến bầu rượu thứ 4 thì bụng nó có dấu hiệu đau, buồn nôn, và...vừa uống thêm 1 ly nữa thì nó nôn tại bàn, nôn ra máu và gục xuống nền nhà. Một cảm giác đau rát ở bụng, chắc chắn nó lại tái phát rồi. (kể cũng may, mấy lần như thế nhưng sau 1 thời gian thì mình lại uống khá, khá hơn trước nữa, cái này nhờ nhân sâm). Ly chạy tới chỗ nó, dìu nó gượng dậy.

- Anh Bình, gọi taxi, anh ấy xuất huyết dạ dày đó.

Cái cách anh Bình gọi taxi luống cuống cũng đủ thấy anh ấy lo thế nào. Bé Lan cũng tới cạnh nó, lấy khăn lau miệng cho nó. Một lúc sau nó ra taxi, xỉu.... Lúc mở mắt thì thấy đang nằm ở bệnh viện đa khoa Đà Nẵng. Tối thứ 7 yên bình của nó đây ư?

33. Chương 14 - Phần 2

Gần trưa chủ nhật tỉnh dậy, trước mặt nó hội tụ gần như đầy đủ anh hùng hào kiệt tứ xứ về tiễn đưa Nó. Có anh Linh, có Th, có Lan, có Nhi, và tất nhiên là có cả Ly nữa. Ly và Th ngồi cạnh nó, còn mấy người kia chỉ được đứng ở hành lang. Nghe loáng thoáng anh Linh đang nói đùa cười ha hả với thằng Bình với 2 em kia.

- Thằng này cao số lắm, không chết đâu mà lo. - ổng nói đúng lúc nó mở mắt, nghe làm nó cũng buồn cười.

- Anh trù em đấy à anh Linh - Nó yếu ớt nói đùa lại anh Linh. Nghe nó nói mọi người đi vào, haizzz, phòng đã bí còn bu kín giường nó nữa.

- Thằng này, tao tưởng mày đi làm. Cuối cùng lại vào đây à. Mà lần này tao đéo có tiền ày nằm viện đâu đó. - anh Linh tiếp tục đùa với nó. Câu nói đùa vô tư của anh làm Nó nhoẻn miệng cười, cổ gượng dậy ngồi nói chuyện với mọi người nhưng cái bụng, vùng lưng đau ê ẩm, đau chảy nước mắt.

Mọi cười cũng cười theo, có lẽ trong lòng ai cũng thấy nhẹ nhõm. Đến nó cũng thấy nhẹ nhõm thì mọi người là tất nhiên rồi. Khẽ đưa mắt nhìn Ly, Ly đang ngồi nhìn vào "T rym" nó, mắt thâm quầng ửng đỏ. Chắc

có lẽ đêm qua thức canh nó đây. Nhưng lúc này không hiểu sao nó không muốn nhìn Ly, không muốn nói với Ly chút gì cả.

- Giờ ổn rồi đây, ai về nhà nấy được rồi. Mọi người về nghỉ đi, để anh em tụi tui ở lại cho - Anh Linh trấn an mọi người. Kể ra nó cũng đại, chỉ vì một chút sĩ diện mà phải khổ sở thế này. Như anh Linh nói đó, tiền nợ chưa trả được xu nào thì lại vướng phải nợ tiếp.

Mọi người bắt đầu ra về, còn anh Linh, Bình ở lại. Th cũng được cho về nghỉ, còn Ly, anh Linh bảo mãi mới chịu về. Khi về còn căn dặn anh Linh

- Đừng cho anh ấy uống rượu - bố cô, sao không cản từ sớm, nhìn tôi đau cô sướng lắm nhỉ. Mà tôi mức này rồi còn uống được nữa à cô. Nghĩ thế thôi chứ nó biết Ly đang rất khổ tâm, nhưng lúc này có lẽ lòng tự trọng của nó không cho phép nó gần hơn với Ly.

Đang hớn hể nói chuyện với anh Linh, thằng Bình thì y tá vào chuyển dịch, cái này nghe quen quá rồi. Trò chuyện với anh Linh một lúc nghe bảo lần này cũng nhẹ hơn. Nhanh nhanh ra còn đi làm mà trả nợ nữa.

- Sao chú nông cạn thế - Anh Linh bỗng hỏi nó.

- ...

- Mới bị vẫn chưa thừa hả, hay chú muốn theo bồ chú.

-

- Chấp gì mấy thằng đó mà chú làm thế hả.

-

- Mà ngu lắm.

Khi còn mình nó với anh Linh, anh đổi giọng thật sự, dạy nó như dạy 1 thằng em hư hỏng.

- Không phải tại T đâu anh, tại em hết... - từ từ đi vào ở cửa, có lẽ Ly đứng ngoài nghe hết rồi. Thấy Ly vào Nó quay mặt đi như không muốn nhìn thấy Ly nữa.

- Sao em chưa về? - Anh Linh hỏi Ly.

Ly không để ý lời anh Linh, tiến tới giường nó, ôm lấy nó mà khóc.

- T ơi, Ly xin lỗi, tất cả là do Ly. hu hu. - Cứ thế Ly ôm hẳn người nó mà khóc, nhưng nó vẫn mặc kệ. Nó không biết nó nghĩ gì nhưng lúc này nó không muốn nhìn Ly. Cô có biết cô ôm tôi thế đau lắm không, huhu.

- Thôi, em về đi, T đang đau em đừng ôm thế, không sao đâu - anh Linh nhẹ nhàng vỗ về Ly.

- Bình, đưa Ly xuống đi. - anh Linh quay sang thằng Bình.

- Dạ. - thằng Bình đáp.

Có lẽ anh Linh bắt thằng Bình đi theo để chắc chắn Ly sẽ về. Ly khuất dần, anh Linh quay sang nói nó.

- Mà sao thế, Ly có lỗi gì đâu mà mà làm thế?

- ...không có gì đâu anh

- Tao nghe nó kể hết rồi. Do mà cả đấy chứ.

- Dạ...em mệt, em nghỉ tí.

- Ủ, ngủ đi. Tao đi ăn cơm đã. Tí tao lên.

anh Linh đi, Nó quay mặt nằm ngửa. Lòng đau, không hiểu sao đau thế, nước mắt ứa ra. Bao nhiêu thứ lại về, nhất là kỷ niệm về em. Nó biết, nó sai rất nhiều, nhưng nó bây giờ đâu cần gì nữa đâu. Thốc ngấm, nó chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy khoảng 4h chiều, anh Linh, Bình chẳng thấy đâu, thấy con bé Nhi đang ngồi một cục đó. Thấy mắt nó mở, con bé nhe răng ra cười. Lại, bữa nay có vào thăm nó một mình cơ đấy.

- Tỉnh rồi à, ngủ yêu ghê cơ. - Tôi xin cô đấy, cô bị như tôi rồi nằm mà ngủ coi còn yêu nổi không.

- Chị cứ đùa. - Nó cũng nhếch răng mà đáp nó cái.

- Đừng gọi người ta chị nữa..

- Ờ ờ, gọi là gì?

-ừm.... em, hay là nhóc, hay là...

- Là bà chị. Haha - nó nói buồn cười quá, nó cười to, động đến bụng lại đau. Co rúm người lại

- Đang đau mà cứ... - vừa nói cô bé vừa đưa tay xoa xoa cái bụng Nó. Con này cũng tâm lý đó chứ nhỉ.

Đang cái cảnh khá hót đó thì anh Linh với cu Bình ở đâu vào.

- Chết cha, ra ngoài tí mà có người tranh thủ quá.

- .. - Nó cười, còn con bé Nhi quay lại nhìn anh Linh.

- À, lại là em à. sáng quên hỏi tên.

- Mày sướng lắm T ơi

- Em lo cho nó làm gì, nó chỉ tổ làm khổ người khác thôi, anh đây này em - anh Linh đùa với Nhi.

- Ui da, anh khỏe thế thì khi nào mới được chăm, phải là cái anh này thỉnh thoảng còn được chăm chứ anh.hề hề. - Nhi cũng móc không kém. Nó lại rắc rối nữa rồi.

- Haha, bọn mà hay lắm, cơ mà em có đối thủ đó nha.

- .. ai vậy anh?

- Biết rồi còn phải hỏi.

- À, cũng tạm cho là biết đi, cơ mà em chẳng sợ đâu.

Haizz, thật sự mệt với 2 con người này quá đi. Nó chẳng xen vào câu chuyện làm gì, nằm nhìn họ nói chuyện và cười, thằng Bình cũng thế.

Buổi chiều của nó kết thúc bằng chai dịch nữa, chuyện gì mà chuyện lắm thế không biết.

Có Nhi ở đó, anh Linh và Bình về tắm rửa, ăn cơm. Nhi cứ ngồi cạnh nó nói lung tung, nói chán lại ngoảnh ngược lên nhìn chai dịch đếm từng giọt. Haizzz, con này chuyên gia rắc rối đây mà...

34. Chương 15 - Phần 2

Chuyện được một lúc, thuốc ngấm, mắt nó bắt đầu riu lại, muốn mở cũng không mở nổi nữa. Thấy vậy Nhi khua tay trước mặt nó mà hỏi.

- Nè nè, ngủ hả.?

- Ừ, buồn ngủ.

- Ngủ thiệt haahả?

- Buồn ngủ lắm. Để em ngủ chị ơi. Nó vừa nhắm mắt vừa nói.

- Ngủ thì tui chơi với ai? - con này lạ, đến thăm người ốm lại còn đòi có người chơi.

- Mệt em quá, để anh ngủ cái đi

- haha, gọi em rùi hả, thôi, ngủ ngoan đi

Cái con này đúng là bị gì rồi, xem Nó như trẻ con không bằng.

Nó nằm ngủ, mặc kệ con bé ngồi đó muốn làm gì thì làm.

Cô nữ bác sỹ vào tháo kim tiêm làm Nó giật mình. Mắt nó mở thì bắt gặp 2 cặp mắt đang nhìn nó. Một cặp mắt đầy vui vẻ kèm theo mấy chiếc răng của cô bé Nhi, đối lập với đó là Ly, đôi mắt thâm quầng, khuôn mặt bình thản, nhẹ nhàng đầy nỗi buồn. 2 người hình như đang nói chuyện với nhau.

Đang ngẫm nghĩ về 2 con người đó thì con bé Nhi tới gần nó.

- Dậy rồi hả. Ngủ gì mà say tít à.

- Ờ ờ, mở mắt ra lại gặp cô. Không về ăn cơm hả.

- Giờ về, chờ ông tỉnh tui mới yên tâm về báo cáo.

- Ờ, thế đủ để báo cáo rồi đó, về đi thôi - Nó nói xong nhìn ra phía Ly, Ly không còn dáng vẻ lảng xăng như lần trước Nó nằm viện nữa, thay vào đó Ly cứ im lặng cất những dây sữa vừa mang tới, đôi mắt đầy vẻ u buồn.

- Ờ, muốn đuổi người ta hả?

- Ly ơi. Mua chi nhiều thế, T đã ăn được đâu - Nó lơ đi lời nói của Nhi, nói với Ly như một lời cảm ơn và xin lỗi.

Ly quay lại nhìn nó cười nhẹ nhưng vẫn im lặng. Cùng lúc đó con bé Nhi cũng quay lại nhìn Ly, sau quay lại nhìn nó.

- Thôi, tui về, ông nhanh khỏe về mà dắt xe cho tui.

- Ờ ờ, vâng, thưa chị.

- Đừng gọi chị nữa..tui về - Hình như thái độ của nó dành cho Ly làm cô bé bức tức. Cô bé tha cái mặt méo xẹo ra về.

Nhi vừa về, Ly mở hộp sữa mang lại cho nó.

- Uống sữa đi, sữa đậu nành tốt cho dạ dày.

- Đã được uống chưa?

- Rồi đó, Ly hỏi bác sỹ rồi.

- Ủ.. - Nó cầm hộp sữa uống. Nhìn Ly, đang định hỏi coi mấy hôm nay Ly sao lại như thế, nhưng..

- Đừng nhìn Ly như thế, đừng hỏi gì cả. Lỗi là của Ly hết.

- Lỗi gì cơ, T nghĩ là T mới đúng, vì T xuất hiện ở cái đất này để rồi...T để Ly gặp phải T.

- Thôi, đừng nói gì nữa. T nghỉ ngơi cho khỏe đã. Mà đi làm sao không nói với Ly một tiếng.

- Nói làm gì?

-ừ, mà cũng nói làm gì nhỉ.

Ly lại ngồi ở đuôi giường bệnh, Nó hút sọt soạn hộp sữa khi đã cạn.

- Mà sao T quen Nhi thế?

- Nó ở quán T làm, mà Ly biết Nhi à?

- Ủ, cũng biết qua thôi.

- Ủ. - Nó cũng biết vậy thôi chứ cũng chẳng quan tâm nhiều.

- Mà sao hôm đó T đại thế, biết uống sẽ ảnh hưởng mà vẫn cứ..

- Ủ, đại thiệt.

- Từ nay, đừng uống nữa...được không.
- Ủ.....nhưng biết đâu được, đời mà.
- Hứa đi.
- Không hứa được, việc không chắc chắn làm được thì không hứa được.
- Sao không làm được chứ? Không uống nghĩa là không uống, có thể thôi.
- ...ngắm vào máu rồi, chịu, cơ mà Ly yên tâm, thời gian tới không uống đâu, khỏe để còn đi lạy người ta nữa chứ.
- Đừng nói thế nữa, tại Ly cả...
- Đâu phải tại Ly, tại T cả đó chứ. Bổng dưng đi thách thức người ta.
- - Ly trầm ngâm
- Mà thôi, bỏ qua đi, T ngu thì phải chịu thôi..
- ...
- À, mà tối nay Ly về nghỉ, sáng mai đi học nha. Chiều mai lớp bắt đầu đá bóng đó.
- Không, mai cũng không.
- Hay nhỉ? định không đi học chắc.
- Đợi T khỏe rồi Ly học cũng không sao.
- Không giỡn đấy chứ, không được đâu.
- Thế sớm mai Ly về sớm..
- Không sao đâu mà, giờ khỏe rồi nè.
- Không..
- Lỳ quá...Giờ có định về không?
- ..Không..
- Thế Ly ở lại, T về.
- Ủ.
- Thôi, T thua, sợ rồi..
- Hi..- Lần đầu tiên trong ngày hôm nay thấy Ly cười vui thế. Chắc lần trước được ôm Nó ngủ nên giờ mới vui thế đó.
- Cười gì. Cho ngủ đất.
- Ồ, cũng được, hi...

Thế đó, lại một tối nữa 2 con người ấy nằm cạnh nhau. Một người nép vào một người để cảm nhận hơi ấm. Còn một người nằm yên với cái bụng chưa lành và con tim lạnh lẽo.

35. Chương 16 - Phần 2

Sáng sớm, Ly lần này đã biết dậy sớm để về đi làm. Mở mắt thấy tay đang đặt ngang bụng nó, Ly ngược mắt nhìn nó đầy âu yếm.

- Chết, Ly có làm T đau không?
- ..Không..Ly chuẩn bị dậy về đi học đi nha - Nó mỉm cười nhìn Ly.

- Ủ, để về kéo có người đuổi.

Ly nói xong lè lưỡi, tròn xoe đôi mắt nhìn nó, vẫn có đó chút thâm quầng trên đôi mắt, nhưng cũng đỡ đi phần nào rồi. Trước khi về Ly mở một hộp sữa đưa cho nó, có cần thiết không nhỉ? Nó giờ cũng có thể với lấy được rồi mà. Nhìn Ly đi khuất dần sau cánh cửa, nó mỉm cười. Bạn tôi đã trở về rồi.

Sáng đó chẳng có ai đến với nó cả, có lẽ cũng tại vì hôm nay ai cũng đi học, nó cũng nằm viện lần thứ 2 chứ đâu phải lần đầu nữa. Cả buổi sáng nó chỉ thảnh thơi trò chuyện cùng với những bệnh nhân, người nhà bệnh nhân cùng phòng nó. Đến gần trưa thì anh Bình với con bé Lan vào.

- ôi, em chào anh, phiền anh quá - thấy anh Bình bước vào nó nhẹ nhàng chào.

- chú cứ khách sáo làm gì. Nhanh khỏe còn về trông xe. Phía sau Lan đang đặt bịch hoa quả lên bàn.

- Dạ dạ, mai mốt em về liền.

- Đùa chú thôi, cứ nghỉ cho khỏe đi, anh tuyển người mới rồi..chú cứ yên tâm.

- Yên tâm sao được anh, thế là em mất chỗ kiếm cơm rồi.

- Haha, mất sao được, chị với anh thống nhất chuyển chú vào chân chạy bàn rồi đó.

- ôi, em cảm ơn anh chị, anh chị tốt với em quá.

- chú lại khách, mấy ngày nghỉ anh vẫn trừ lương đó, không tốt đâu,haha.

- Dạ dạ. Không làm đâu được hưởng anh.

- Nè, bác sĩ bảo bao giờ được về? - Lan chen vào câu chuyện.

- Cũng không rõ nữa, chắc mai mốt gì đó thôi à.

- Ồ, nhanh nhanh về bưng bê với tui.

- Lính mới có bị ma cũ bắt nạt không nhỉ?

- Dễ sợ, ai là ma hả hả hả?

- Hai đứa bây, về nhà rồi tính. Mà chú ăn cháo được chưa?

- Dạ, chắc rồi anh - Lan cầm tiền đây ra mua cháo cho nó, cũng trưa rồi.

- Ậy, thôi anh, tí em nói bạn đi mua. - Lan đang đứng nhìn.

- Ô, em đi đi chứ nhìn gì nữa. - anh bình nhìn sang lan nói.

- Hi.. - Lan cười rồi quay đi luôn. Đi được một lúc thì thằng Dương với Th vào, trên tay Th cầm cặp lồng cháo.

- Khỏe hơn chưa mày? - Thằng Dương hỏi.

- Đỡ hơn chưa T? Dậy ăn cháo.

- Ủ, cũng đỡ rồi, mà sao 2 người không nghỉ tí chiều vào. Mà Th cũng mua cháo à? Anh Bình ơi, gọi cho Lan bảo đừng mua nữa.

- Ủ, để anh gọi, mà chú mày vip quá, bao nhiêu người lo, đến anh muốn lo cho chú bữa cháo mà còn hựt.haha.

Anh Bình đang định gọi thì Lan vừa lên, tay cầm một bịch cháo. Cả mấy người nhìn Lan cười, Lan ngơ người không hiểu chuyện gì?

- Để mình ăn cháo Lan mua cho. May mình chưa ăn trưa.ha. - thằng Dương nói đùa. Lan cũng dần hiểu vấn đề khi thấy Th

đang mở cặp lồng cháo.

- Cháo anh em mình hựt mất rồi anh ơi - Lan quay sang anh Bình than thở đùa.

- haha, chứ còn gì nữa. - anh Bình nói

- Lan coi có ai ăn không mời họ đi, để không thể tiếc của lắm. - Nó nói lan sang các giường cạnh mời họ.

- À,ừ nhỉ.hì.

Lan sang giường cô người quảng nam cách nó 1 giường, cũng may cô ấy nhận tấm lòng của Lan. Nó cũng cầm cặp lồng cháo của Th ăn, vừa ăn vừa nói chuyện với mọi người. Thằng Dương có vẻ thích Lan, thấy luôn muốn tìm cách chọc Lan.

Nhưng thấy Lan chỉ trả lời cho qua. Ăn được nửa thì..Ly vào, và tất nhiên trên tay Ly cũng là cặp lồng cháo. Mọi người ngoảnh lại nhìn Ly.

- Em chào mọi người - Ly chào mọi người nhưng vẫn chưa thấy nó đang ăn cháo. Ly bước tới bàn đặt cặp lồng xuống rồi

quay sang nhìn nó, Nó 1 tay cầm thìa, tay giữ cháo nhìn Ly.

- Ly..lại cháo à?

- O, ăn đó rồi à? Sợ T đói nên..

- Ủ..ăn rồi..Th mang vô. Ly ăn cơm chưa? Chắc chưa?

- Ăn rồi, sáng lớp được nghỉ sớm nên về nấu cho T.hì.

- Ủ..nhưng..

Cả nhóm lại cười. Nó tội tệ vậy mà cũng có lúc sướng thế này à.

- Để mình mang đi mời mọi người,hê hê. - Thằng Dương lại tinh nghịch cầm lấy cặp lồng cháo của Ly đi mời mọi người. Thằng này đẹp trai lắm.

- Mọi người chưa ăn thì cũng làm đi ăn đi kéo đói.

- À ừ, để anh mời mấy đứa bữa nhí. Coi như mừng duyên gặp mặt.

- Hay đó anh.

- Rồi, ai chưa ăn thì ta đi nhĩ?

4 anh em họ đi, để Ly với nó ở lại. Ly chờ nó ăn xong rồi lấy cặp lồng rửa sạch sẽ, xong ngồi nói chuyện với nó. Kể về không khí lớp sáng nay, kế hoạch bóng đá của lớp buổi chiều. Mọi người ăn xong thì còn Th với Dương lên chơi với nó. Anh Bình với Lan nhờ nhắ là về quán luôn.

Nó ở viện thêm 1 ngày nữa thì được về, trong 1 ngày đó có người này,người kia qua chơi với nó nên cũng đỡ buồn, mỗi lần nằm viện là mỗi lần mấy đứa trong phòng được ăn hoa quả no nê. Riêng Ly đêm nào cũng ở cạnh nó. Nói gì cũng không chịu về.

Do là bệnh nhân nên sau khi ra viện nó đã được cho out ra khỏi cái ban tổ chức giải bóng đá nữ của khoa, thay cho nó là con bí thư, thế cũng tốt cho nó.

Những ngày sau đó, ngày nào lớp đá bóng là nó lại được Ly đến đón đi xem. Nó vốn dĩ là thằng thủ môn, nên suốt những trận đấu cứ châu chực quanh cầu môn để chỉ cho đứa thủ môn. Sau lần này, Ly giám sát nó kỹ hơn, mọi lúc mọi nơi. Khổ thế đó.

Ngày chủ nhật, nó đi làm trở lại. Ngày chủ nhật trước mở mắt ra nó đã ở bệnh viện, chủ nhật này nó đã về lại quán.

Dừng xe ngay chỗ mà nó vẫn thường ngồi, thay vào vị trí nó là một người khác, cũng tầm tuổi nó.

- anh để em cất xe - cậu ta tưởng nó là khách, mà xe đạp cũng được dắt à. Nó nhìn cậu kia rồi cười mỉm.

- Thôi, để mình dắt vào. Giờ nó đã là thằng bưng bê mà.

Cất xe, Nó bước vào quán, mọi người quay lại nhìn nó.

- Chào mọi người, em chào anh Bình.

- O, chú khỏe chưa mà đến đó rồi?
- Ngon rồi anh.
- Ờ ờ, chú mà xiu nữa là chết với anh đó.
- Dạ dạ,ko có nữa đâu anh.
- Ủ,ko sao nữa đâu anh ạ, T có bao nhiêu người chăm thể mà - Lan xen vào chọc nó.
- em thì không sao rồi.haha. Thế giao T cho em đẩy nhé. - Sao lại cho em?
- thì chỉ cho nó quen chứ còn gì nữa
- à, dạ, hi..
- Vậy có đồng phục chưa anh?
- Chưa.mấy hôm nữa.

Vậy là buổi làm mới với công việc mới của nó bắt đầu, một công việc khá nhẹ nhàng, có vẻ như dễ hơn việc dắt xe, ít nhất là cái khoản mưa,bụi.

Đang làm ngon lành thì Nhi tới, thấy nó Nhi hí hửng.

- Ui cha, anh chàng phục vụ mới à anh Bình?

Hỏi thì hỏi anh Bình mà lại nhìn nó. Anh Bình cười, Nó cũng cười. Nhi vừa bước vào khỏi cửa thì có đám bạn của Nhi cũng vào, trong số đó có anh chàng hôm uống rượu với nó, chắc Nhi cũng không nghĩ nó đã đi làm.

Nó thả khay xuống, bước tới trước mặt anh ta. Anh ta cũng chứng người lại, đứng nhìn thẳng vào nó. Mọi người đổ sự chú ý vào nó và anh kia. Giữa sự ngơ ngác của mọi người, Nó từ từ quỳ xuống trước mặt anh ta, và 3 lạy được nó trả. Nhi chỉ kịp kêu lên

- Này ... - rồi Nhi ngồi xuống kéo nó dậy, nhưng nó vẫn thực hiện đủ 3 lạy.

Xong việc nó đứng dậy ngay đó. Anh ta bước qua một bên để vào bàn.

- Hôm đó tiền rượu là bao nhiêu?

Anh ta im lặng bước đi. Nó thở dài đứng như trời trồng. Khi anh ta bước khuất sâu vào trong, anh Bình lại chỗ nó

- chú đâu cần làm thế?

Nó chỉ nhìn anh Bình rồi cười như bất cần bản thân

- Thôi vào làm việc tiếp đi. Nó tiếp công việc của nó mặc cho những ánh mắt dò hỏi của những người chưa biết.

36. Chương 17 - Phần 2

Nó cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vẫn làm việc bình thường, chỉ có điều từ khi đó nó không nói câu nào với ai nữa. Nhóm Nhi ngồi khoảng hơn 1 tiếng thì ra về, lúc ra về mấy người khác ra trước, Nhi với anh kia lại chỗ nó. Nó cũng thấy lạ, quay mặt nhìn họ.

- 2 người nói chuyện đi nhé. - Nhi để nó với anh ta đứng đó.

Nó cười, anh ta cũng nhìn theo đưa Nhi ra rồi ngoảnh lại nói với nó.

- Sức khỏe chú ổn rồi chứ, bỏ qua đi nhé.
- Bỏ qua gì nhỉ?
- (anh ta cười)..thế nhé

anh ta quay mặt đi, nó im lặng.

- Hẹn chú một hôm nào đó..ok?

Anh ta quay lại nói với nó, nó đưa ánh mắt nhìn như đồng ý. Uống tiếp chắc

nó cũng ra đi không lời từ biệt.

Buổi chiều êm ả, cơn trưa xong vắng khách. Thịnh thoảng có đôi chút tĩnh lặng.

Ngày hôm đó trôi qua không có chuyện gì quá đặc biệt xảy ra nữa(nói đúng hơn là nhớ không chắc chắn nên thôi không kể).

10h nó được nghỉ, dắt xe đi về lòng thấy nhẹ nhõm.

Chuẩn bị đạp xe hành trình về phòng thì Lan dừng bên nó.

- Nè, đưa điện thoại đây.

- Hả? Làm gì?

- Thì cứ đưa đây.

Nó cũng nhẹ dạ cả tin đưa cho Lan. Lan hí hoáy 1 lúc rồi trả lại nó

- Thế thôi à, làm gì có chút thế.

- Tui lấy số ông.hì.

- Ui dời, tưởng gì. Thôi về.

Nó thông dong trên chiếc xe đạp. Hình như có một chút niềm vui đang dần hình thành trong nó, là niềm vui với sự bận rộn, với sự cố gắng, nhưng...vẫn trước mắt nó là nỗi lo trả nợ, nợ cũ và nợ mới, ôi cuộc đời.

Về đến phòng vừa tắm xong thì có tin nhắn.

- Ngủ chưa ông..?

Máy hiện lên là Thu Lan, nó không nghĩ ra là ai,vì nó có khi nào lưu số ai là Thu Lan đâu nhỉ, lúc đó nó cũng không nghĩ là con bé Lan đâu?

- O? Thu Lan nào đây nhỉ? Xì vì lưu số mà quên mất rồi

- Ông có lưu số tui đâu mà quên.hihi. Tui Lan nè, ở quán chị Ý đó.

- Ui dời, tưởng ai, lúc này Lan lưu luôn vào máy T đấy à?

- Hì, ừ. Tên tui đẹp không?

- À, cũng đẹp, mà đi ngủ đi.

- nói chuyện tí đã, ông đang làm gì đó?

- Đang chuẩn bị ngủ, thế nhé - tin nhắn này vừa bấm gửi thì có thông báo tài khoản không đủ, kết quả nó vẫn treo.

Nó cũng chẳng mượn máy nhắn tin lại nữa, đi ngủ khoẻ người.

2 ngày sau, sáng đến lớp, nó chờ mọi người đến đông đủ để kêu gọi chiều đi cổ vũ cho trận bán kết mà lớp nó góp mặt, năm đầu tiên để hụt ngay ở vòng này.

Đang nằm chờ ở ghế thì Ly tới, nó bật dậy ngồi nói chuyện với Ly. Ly chẳng nói câu gì, nhìn nó như lâu ngày mới gặp.

- Gì thế? - Nó nhìn khắp người mình coi có gì hớ hênh không, ngơ ngác hỏi.

- Không có gì. - Ly mỉm cười nói rồi ngồi xuống.

- Không có gì..sao lạ thế?

- À, không có gì..có người sợ T rồi đó.

- Ai?

- Không ai cả.hì.

- Ờ ờ, hâm giống mình quá.

- Ai hâm hả?

- À....không ai cả.

- Đúng là hâm..

- Haha...- nó cười rồi đi lên phía bục giảng để thông cáo báo chí với lớp về vụ chiều nay. Được cái lớp nó đoàn kết nên ủng hộ nhiệt tình.

Lúc vừa xuống lại chỗ ngồi thì Ly nói nhỏ với nó.

- Hôm qua anh Cảnh gặp Ly.

- Ờ..sao nữa?

- à mà anh Cảnh là anh nào? - có cắt lờ khi Ly định nói.

- Anh mà được T lạy sống đó.

- Biết rồi à? Mà ra là anh Cảnh à? Giờ mới biết.

- Ủ, ảnh nhờ Ly hẹn T một buổi ngồi nhậu với ảnh.

- À ừ..nhưng để sau đi, giờ để bụng lạnh đã, không lại thêm 3 lạy nữa thì nguy.haha.

- Không, ảnh lần này không thi thố gì nữa đâu.

- À thế à, cũng mừng.hề.. Ly cứ bảo anh ấy lúc nào cũng được.

- Ủ..thế đã,học đi.

Buổi sáng cũng trôi qua, chiều nó xin phép nghỉ làm để đi với lớp, cũng may giờ làm chân bưng bê nên nghỉ cũng đỡ áy náy.

2h hành trình sang sân quân khu 5, đội quân hùng hậu của lớp nó do nó dẫn đầu đã tập kết, như thường lệ nó với Ly chung một xe.

Bắt đầu vào trận thấy bên kia chiến tuyến là cái con Nhi. Ô,hóa ra đối thủ là lớp Nhi à.

Bọn con gái lớp nó tụ lại một chỗ phía cầu môn nhà, còn 8 thằng được phân ra 8 góc, Nó được giao đứng gần thủ môn để chỉ đạo thủ môn với 2 con hậu vệ (sở dĩ chỉ 2 hậu vệ vì đội hình 7 người, mình chỉ đạo đá 2 - 3 -1, muốn áp đảo ngay từ tuyến giữa và tấn công từ đầu, cũng muốn đánh chặn từ xa luôn).

Trận đấu hấp dẫn từ đầu, đứng hò hét hò hào được lúc thì con Nhi chạy tới phía cầu môn lớp nó.

- Lại đây làm gì? Đi đi đi..

- kệ người ta, ta qua đây cổ vũ lớp ta.

- về địa phận bên kia nhá

- Tui muốn đứng đâu tui đứng nha ông tướng.

- À, ừ..thế cứ đứng đó.

Nó lại quay ra chỉ đạo, oách phết. Nếu nó bảo hậu vệ chạy ngược thì Nhi bắt chước bảo chạy xuôi, ức chế, con này tới phá đám đây mà. Một lần Nó dặn con hậu vệ (con này khá đồ).

- Khi nào họ tới gần vòng cấm thì lao ra, đừng để họ tiến thêm,cứ áp sát, phạm lỗi cũng được,cho họ sợ nhé.

Nhi nghe được réo lên.

- Ui cha ôi, dễ sợ chưa, định lấy thịt đè người à, muốn con người ta bẹp dí à..Mai ơi nhớ tránh xa chị ú ú này ra..

Con hậu vệ lớp Nó nghe được, quay lại lườm Nhi 1 phút. Nhi im luôn, Nó cười khoái chí.

- Để rồi coi ai thắng, hừm..

- Ok thôi,giờ tránh ra.

- Không tránh,hừ..

- thì đứng đó..khà khà..

Bỗng lúc Nhi đang hằm hằm nhìn Nó thì lớp nó ghi bàn. Nó sung sướng hét lên. Rồi quay sang chọc Nhi.

- Kìa kìa, về nhật bóng kìa..

- Ghétttttttt.

Xong Nhi bỏ về với lớp kia. Nó vui sướng vì lớp nó ghi bàn, đó cũng là bàn duy nhất, lớp nó thắng.

Để chúc mừng chị em, nó ký tẩm sec trích công quỹ ra mở buổi liên hoan chè nhẹ động viên chị em..Lấy xe đi, nó ới sang phía Nha cũng đang buồn bã lấy xe về.

- Chị Nhi ới, đi liên hoan với lớp em không?

- A..... Cầm kêu người ta chị. Không thêm đi với mấy người..

- Haha, thế lớp em đi nhá chị..

Nhi lườm nó 1 cái, nó lơ đi, kéo lớp ra quán chè.. Đang ăn chè thì lại nhận được tin nhắn của Lan

- Hôm nay không đi làm à? Có chuyện gì không vậy?

Nó chịu, đâu còn tiền mà nhắn lại, hơn nữa cũng đang bận rộn thế này.

Đã lâu nó mới có ngày vui như vậy. Để cho cái niềm vui nhỏ đó tạm lắng xuống, tối nó đạp xe qua quán làm việc, phải tranh thủ thôi, vừa kiếm thêm tiền vừa tự tìm ình niềm vui.

Tới quán, Lan bấu môi rồi nói nó.

- Hôm nay kiêu nha, sao giờ mới đến thế? - con này láo, nó đâu phải là quản lý đâu mà dám hỏi nó

- Bạn

- Bạn? Bạn gì mà nhắn tin cũng không thêm trả lời.

- Đi chơi, điện thoại hết tiền.

- Sao không nói

- Haizz, nói bằng cách nào. Mệt quá, làm việc đi.

Suốt buổi làm việc Lan cứ nhìn nó hậm hực. Nó coi như không có gì, tập trung cao độ vào bưng bê,đón khách.

Một ngày nữa trôi qua, có đôi chút cung bậc cảm xúc đến với nó.

Đặt tẩm thân mỗi một nằm ngủ, lòng không ngẫm nghĩ, không âu lo, mặc dù nó nhận thức được trước mắt nó là khó khăn, là chặng đường dài đang chờ đón.

Từ ngày đó đến cuối tháng không có quá nhiều sự kiện, là sự quan tâm nhẹ nhàng trong công việc của Lan, là cái tinh nghịch cố dấu diếm của Nhi, là sự âm thầm trong vô vọng của Ly, là những lời động viên, những bữa ăn đêm của Th. Anh Cảnh kia vẫn chưa thấy gọi nó.

Từ ngày nó đi làm nó ít có thời gian trò chuyện với anh em trong phòng, nhiều lúc nó áy náy, nhưng hoàn cảnh nó đành chịu..Nó tính sang tháng được nhận lương sẽ mời mọi người đến quán một bữa như một lời cảm ơn chân thành.

Ngày đầu tháng, sau buổi đi học là hành trình tới quán của Nó. Đến quán thì anh Bình kêu nó.

- T, vào nhận lương nhé.

- Vâng thưa anh, có lương rồi ạ, sướng.

Vào trong, ổng cầm đưa trực tiếp cho nó

- Đây, của chú, 800 tròn, đếm đi.

- Ôi anh, sao nhiều thế ạ, em nghỉ nhiều hơn cả đi làm mà anh.

- Chú cứ cầm đi. Hối nhiều làm gì. - anh Bình nói xong đi ra ngoài, nó cũng cất tiền vào túi rồi đi ra, lòng đầy biết ơn.

Nó ra ngoài, nhắn tin cho anh Linh, cho Th, cho Ly bảo mọi người tối nay qua quán nó khao tháng lương đầu tiên.

Lan cũng chạy tới đòi khao.

- Nè, nhận lương, khao đi nào.

- Ô, khao gì nhỉ? - Nó giả bộ làm lơ.

- Mặc kệ, khao đi.

- Hờ hờ, cứ làm việc đi đã, đang giờ làm thì khao gì chứ.

7h vừa ăn cơm xong thì mọi người ùn ùn kéo đến, hình như mọi người hẹn nhau hay sao ấy, thấy đến cùng một lúc. Anh Bình thấy mọi người đến cũng hồ hởi chào hỏi.

- Ô chà, hôm nay quán anh có phúc quá ..

- Chào anh..chào anh..chào anh.. - mỗi đứa thay chào chào anh Bình 1 câu. Nó chạy tới xếp mấy cái bàn gần nhau để ngồi cho đông vui. Lan cũng lại làm bồi ấy cái bàn này.

- Mấy đứa cứ ăn uống thoải mái đi, mấy khi được người có lương khao. - thằng Dương hót leo.

Cả nhóm cười đùa làm náo loạn cả quán. Mỗi người gọi một thứ, nó và Lan làm chân phục vụ cũng khá là vất vả với mấy người.

Anh Linh từ từ bước lại chỗ anh Bình, mời anh ấy qua ngồi cùng luôn. Nhờ cái thằng ngu như nó nằm viện mà giờ mọi người đều quen nhau hết. Lúc này, anh bắt đầu quay sang chọc Dương với Lan (hình như là có sự sắp đặt trước).

- Dương, mày suốt ngày muốn xin số Lan thì xin đi kìa.

Lan bối rối, còn Dương quay ra giả vờ trách móc né tránh.

- Cái anh này, sao lại bô bô cái miệng thế chứ.

- Mày cứ giả vờ, suốt ngày ở nhà bảo nhớ Lan còn gì. Lan, cho nó số khỏi mất công nó hành bọn anh.

Lan chỉ im lặng thờ ơ như không biết gì. Kiểu này chắc cu Dương tạch rồi. Kết quả là Lan vẫn không hé dù chỉ một số cho Dương, khổ thân thằng bé.

Cả nhóm tiếp tục bàn về kế hoạch hôm nào tổ chức đi chơi. Định làm một bữa du ngoạn bà nà hill. Chủ đề đang xôm thì cái con Nhi rắc rối lại tới.

- A..mọi người đông vui quá, sao không gọi em.. - Vừa nói vừa quay sang trách móc nó.

- Cô thì cần gì gọi, chỗ nào đông vui cô chả nghĩ được - anh Bình cũng chọc Nhi.

- anh toàn nói xấu em, định cho em ế à..

- hôm nay nhận lương, mời mọi người thôi mà, em thì ngày nào cả vui mà phải gọi nhỉ? - Nó nói với Nhi

- Nhớ cái mặt đó - Nhi dơ nắm đấm ra dọa nó rồi kéo cái ghế lại ngồi cùng luôn,

- O, ai cho ngồi đây mà ngồi.

- Kệ tui, tui cứ ngồi đó.

Buổi tối khá là vui, 9h mọi người rủ nhau đi hát, đây là lần đầu tiên nó đi hát kara kể từ khi cha sinh mẹ đẻ nó ra. Nó đang nhờ con thu ngân tính tiền thì anh Bình xua.

- Bữa nay để đó tính cho anh, mấy khi mọi người tới quán.

- Đâu được anh, em khao mọi người mà.

- Thì chú khao, còn anh trả tiền, có ai cướp tiếng của chú đâu.

Sao nhiều người tốt với nó thế nhỉ. Lúc lấy xe đi, Nó như thói quen cầm xe Ly, Lan và Nhi có vẻ không thích, nhưng cuối cùng cũng không làm gì được, Dương lại thành ra chở Nhi, Bình chở Lan. Chợt suy nghĩ hay nhờ mấy đứa kia bắt bắt vệ tinh đi nhờ, hay đó.

37. Chương 18 - Phần 2

Vào quán, việc đầu tiên của đám con trai là khai bia, còn tụi con gái chọn bài. Nó quên đi cái bụng nó đang yếu, cầm cốc bia nóng lên cùng với mọi người, vừa hô 3 tiếng đang định tu một hơi cho hết thì Ly giật cốc bia, nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

- Không uống, chưa chừa à?

- Thì..1 cốc thôi mà..

Cả đám quay sang nhìn nó rồi cười, có 2 cặp mắt nhìn nhưng không hề vui chút nào.

- Không được.

- Thì thôi..

Nó giờ chịu sự giám sát rất kỹ lưỡng của Ly, ăn gì, uống gì cũng phải được phép của Ly, khổ thế đó. Không hiểu sao lời nói của Ly cũng làm nó sợ.

Trong buổi hát, nó không hát bài nào cả, ngồi thả hồn theo những giai điệu của từng bài hát. Còn Lan thì được Dương chăm sóc kỹ càng, tuy nhiên Lan vẫn dành cho Dương sự thờ ơ, hay đúng hơn là cả buổi trên khuôn mặt Lan là nét buồn với vệt, chắc có lẽ chính cái cách Ly quan tâm nó và cách nó nghe lời Ly từng chút một như thế.

Riêng Nhi thì vẫn vô tư hát hò nhất, giống như là live show của Nhi vậy, hát từ đầu đến cuối buổi..Kể ra, cái tâm tư và suy nghĩ của Nhi làm nó khó đoán nhất..cái con bé này chả biết nó nghĩ cái gì, và nó sẽ làm cái gì tiếp theo cả.

Riêng Th có vẻ trầm hơn cả, không một chút sắc thái biểu hiện lên mặt, cứ ngồi nói chuyện bình thường với Bình, anh Linh với một số người khác nữa, thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra bấm bấm, có lẽ nhắn tin với ai đó. Chắc trong Th vẫn còn một chút tiếc nuối, và vương lại một chút nỗi buồn vì mất đi một người bạn rất thân, có lẽ rằng trong những người bạn cùng lớp với Hạnh thì Th là người đau thứ 2 sau Nó.

Đang giữa buổi tiệc thì thấy Lan đánh ánh mắt sang nhìn Nó, rồi đi ra ngoài. Lúc đó nó ngu ngơ đâu biết ý của Lan là muốn nó ra ngoài cùng. Nó kêu Dương qua chỗ nó, ghé vào tai thủ thủ với nó.

- Mày ra với Lan kìa, cơ hội nói chuyện đó.

- Tự dưng ra vậy à, ngại chết, hình như Lan ra có chút chuyện thì phải.

- Ngại gì, cứ thoải mái đi, mày căng thẳng thế thì làm ăn được gì.

- Chờ tí nữa, nếu vẫn ở ngoài đó thì tao ra.

- Ờ ờ.

Dương vừa về chỗ nó thì Nhi rắc rối tới chỗ nó. Đúng lúc Nhi vừa tới thì điện thoại nó có tin nhắn. Mở máy ra chưa kịp đọc thì bị cái con thọc mạch Nhi cướp.

- Đây, làm gì thế, trả đi - Nó vừa nói vừa đưa tay với hòng dành lại điện thoại.

- Không...nhắn tin cho ai mà phải dấu diếm,haha, để tui đọc cho nha.. - Nhi chống cự quyết liệt, một tay đẩy nó ra, một tay bấm đọc tin nhắn.

Tin nhắn mở ra, Nó cũng thấy được nội dung. Là tin nhắn của Lan..

- Ra ngoài nói chuyện chút với Lan..

Nhi đọc xong, im hẳn, quăng lại điện thoại cho Nó rồi ngồi im. Nó cũng ái ngại, ngồi im không nói gì cả. Nhi ngồi chút nữa rồi quay sang bên kia hát hò, con này chắc chẳng buồn quá được 5 phút. Chờ Nhi qua bên kia, Nó nhắn tin lại cho Lan.

- Vào đi, trong này đông vui, ra đó làm gì?

- Không thích, cứ ra chút đi.

Nó để mọi người đó, đi ra coi Lan có chuyện gì

Ra thấy Lan đang ngồi ở ghế gần ngoài cửa, nhìn ra ngoài đường, chẳng biết ngắm cái gì.

- Sao ngồi đây, lên với mọi người đi.

- Hơi ồn, nên không thích.

- À thế à, vui mà.

- Ủ, vui..nhưng hôm nay Lan không thấy vui.

- Sao tự nhiên lại không thấy vui nhỉ?

- Không biết, chắc tại...thời tiết thôi.

- Ờ ờ, thế thì nên lên trên, ở đây bụi hơn trên kia đó.

- .. - Lan cười mỉm. Nó cũng im lặng.

- Thế lên nhỉ?

- Ủ..

Bước chân lên nhưng hình như trong Lan vẫn có điều gì đó muốn nói nhưng chưa nói được. Có lẽ là cái cách nói chuyện của nó làm cho Lan không nói được điều muốn nói.

Lúc cả 2 bước vào phòng, cả Nhi và Ly đều nhìn nó. Với Ly, khi bắt gặp ánh mắt nó nhìn lại thì Ly đánh mắt đi hướng khác, còn cô bé Nhi thì cứ hướng cặp mắt theo nó làm nó bối rối. Nhưng nó cũng không giải thích làm gì, vì trong tất cả nó chẳng có cái gọi là tình cảm với ai cả.

Vừa ngồi xuống thẳng Dương chạy qua ghé vào tai hỏi nó.

- Có chuyện gì không thế? Thấy Lan có vẻ không vui.

- Không có gì. Chắc có tâm sự,nhưng chẳng thấy Lan nói gì.

- Ờ..thấy nó buồn buồn.

- Lúc này mày ra thì hay rồi

- Hay gì..lại làm nó chán thì nguy

- Ờ ờ, thôi hát tiếp đi, tranh thủ.

Tối đó, sau khi đi hát về, thẳng Dương mon men năn nỉ nó xin số điện thoại của Lan.

- T, đưa tao số của Lan đi.

- Đó, Thu Lan. May tự tìm đi, nhưng như thế thì không hay lắm đâu.
- Sao không hay?
- Thì mày làm sao xin mà nó cho thì mới có cơ hội.
- Xin mà nó cho thì đã chẳng cần xin mày. Nó cứ để ý đến mày thế thì xin cái nỗi gì.
- À, ừ..thì kệ mày đó, mà nó không có gì với tao đâu, mày cứ nhiệt tình đi.
- Ờ ờ, thử cái coi sao.

Nó biết Lan luôn để ý, quan tâm nó, nhưng nó giới hạn để mọi thứ không đi quá xa. Để không có một Ly thứ 2 nữa.

Lên nằm được một lúc thì nhận được tin nhắn của Lan.

- Có lẽ thời gian là chưa đủ để 1 ai đó tồn tại trong một ai đó phải không T? Lan cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, cứ thao thức, cứ bồn chồn, cứ nhớ nhung, rồi lại buồn vu vơ. Chắc có lẽ T đã đánh cắp mất cái gì đó của Lan rồi..ngủ ngon T nhé. (tin nhắn dài hơn, chi tiết hơn nhưng lâu quá không nhớ rõ được).

Đọc tin nhắn của Lan mà nó không biết phải trả lời sao cả. Nó cũng chẳng muốn suy nghĩ về vấn đề đó nữa.

- Đừng yêu T lan nhé, điều đó là không thể đâu Lan à. Lan biết Ly chứ, đó..bạn gái T đó, T biết Lan tốt với T, lan cũng là người con gái tốt, lại giỏi giang, nhưng T không muốn phá vỡ mọi thứ..T quý Lan..nhưng chỉ như là em gái thôi Lan à..Đừng trách T nhé.

Không thấy Lan nhắn tin lại, Nó cũng đi ngủ, chờ ngày mai tới, ngày kia tới...và ngày 100 kia tới..Cuối tuần này là 100 ngày em rồi..100 ngày rồi ư? Nhanh hay chậm nhỉ? Có lẽ là nhanh, nhanh vậy sao?

Sáng hôm sau, lúc đang học thì nhận được tin nhắn của Th.

- Định hôm nào về? - Nhắc đến chuyện về 100 ngày em mà nó buồn hẳn, tâm trạng chùng xuống.
- Thứ 6 nhé Th.
- Ủ, vậy học tiếp đi.

Mấy ngày đó tâm trạng nó bồn chồn, không muốn nói chuyện với ai hết, Nó đang dần khá hơn, chỉ sợ rằng kỷ niệm ủa về sẽ làm nó yếu đuối.

Chiều đến quán, đi đường nghĩ đến cái tin nhắn lúc tối của Lan làm nó suy nghĩ, không biết phải đối mặt với Lan sao đây.

Bước vào quán thấy Lan đang ngồi xem phim,giờ này cũng ít khách, Nó nhẹ nhàng vào trong mặc đồng phục, vừa ra Lan gọi nó lại, nó giật mình.

- Nè, sao cho người khác số tui mà không xin phép.
- Ai, mà số ai?
- Còn giả vờ hả?
- À thì..Dương lấy điện thoại rồi tự lưu số.
- Không tin.
- Thiệt...
- Ghét.
- Ủ. Làm việc thôi. Mà Dương cũng hay mà
- Hay gì..linh tinh.
- Ủ..thì linh tinh.

Khoảng 3h chiều thì nhận được cuộc gọi từ số lạ.

- Alo.
- Phải T không?
- Dạ, đúng rồi ạ.
- Mình là Cảnh, bạn Ly, chắc cậu nhớ.
- À, dạ, chào anh.
- Sức khỏe cậu ổn rồi chứ?
- Cũng ổn rồi anh.
- Cuối tuần rảnh chứ?
- Có việc gì không anh?
- Nếu rảnh thì gặp nhau làm bữa nhậu..
- Chắc để tuần sau đi anh, tuần này em về quê rồi.
- Ủ, thế lúc nào rảnh thì alo ỉnh nhé.
- Vâng, chào anh..

Hôm nay, khi không hơi men, không ức chế tâm lý, thấy anh ta cũng là một người rất lịch sự, đó là cảm nhận ban đầu, còn thực tế thế nào thì cũng không biết, mà Nó cũng không cần biết làm gì cả.

Vừa cúp máy thì Lan chạy lại hỏi.

- Ai thế, nghe dạ dạ ngoan thế.
 - Anh bạn.
 - À, tưởng cô nào gọi.
 - Haha, cô nào gọi thì sao, mà nếu là cô nào thì dạ thế cũng là tuổi đàn chị rồi đó.
- Đang nói chuyện với Lan thì ở đâu ra cái mặt con Nhi. Lặng xăng chạy tới chỗ Nó với Lan
- Ê, có chuyện gì mà 2 người vui thế?
 - À, chuẩn bị hôn nhau. - Nó đùa.
 - Thiệt hả, hôn tui coi.
 - Ờ, thế em hôn chị nhé chị yêu quý.
 - Đây...bảo không kêu người ta chị rồi mà.
 - Thế tui hôn cô được không?
 - Xí, mơ đi cưng.
 - Chả thèm, không đến phần đâu.

Nó lại xí xồn chạy ra chỗ quầy ba bỏ lại Nó với Lan đó với những chuyện tào lao không nên kể.

Cái thái độ của nó hơi hợt, chắc có lẽ vì thế nên vẫn chưa có ai dám gần hơn mức bình thường với nó. Ít nhất lúc này nó không cảm thấy mệt mỏi gì.

38. Chương 19 - Phần 2

100 ngày em (thực chất là 99 ngày) không khí buồn lại bao trùm lên gia đình em, len lỏi vào trong lòng những người yêu quý em. Đặt chân về nhà được một lúc thì nó lên nhà em luôn, lên sớm để phụ cô chú (lúc này vẫn chưa quen gọi bố mẹ) chuẩn bị, cũng như chính nó muốn chọn những bông hoa, những trái cây mà em thích để đặt lên bàn thờ em. Haha, bàn thờ em đây, đáng lẽ ra hoa sẽ được nó tặng em chứ, giờ lại là bàn thờ, sao lại là bàn thờ kia chứ. Đứng nhìn di ảnh em một chút rồi đi chợ, lòng thật sự nặng nề.

Th cũng đến sớm, Nó, Th, cùng cô đi chợ. Ra chợ, chọn cho em những đóa hồng trắng như tâm hồn tinh khôi của em, là những quả xoài, ổi,... và chính tay Nó chọn cho em một chùm nho căng mọng, Nho là thứ quả mà em thích ăn nhất, với em, ăn nho ngày này qua ngày khác cũng được.

(Cho mình bỏ qua đoạn này nhé)

Ngày kết thúc, Nó một mình ra nơi em nằm, đặt lên nắm mộ em 20 bông hoa hồng trắng, đứng nhìn em một lúc rồi ra về, để lại nơi đây tâm hồn đã mất, để lại nơi đây trái tim lạnh cô đơn.

Tối hôm đó, nó với chú ngồi nói chuyện rất nhiều, nhưng ý chú vẫn xoay quanh việc muốn động viên nó, muốn nó biết chấp nhận để sống tốt hơn, mạnh mẽ hơn. Phân tích cho nó mục tiêu của một người đàn ông ở đời là như thế nào. Chú vẫn luôn tốt với nó.

Chủ nhật, Nó lên đường vào lại Đà Nẵng, nơi bao khó khăn đang chờ đón, nơi cánh cửa tương lai đang chờ nó mở. Riêng Th vẫn nán lại thêm một ngày nữa.

Xe xuất bến 5h sáng, vẫn là dáng vẻ gầy gò của người bố đưa nó xuống, nhưng lần này bố đã có xe máy đi, điều kiện gia đình cũng không quá khó khăn nữa, vì giờ đây ít ra anh chị nó cũng đã kiếm ra đồng tiền.

Tạm biệt quê hương, tạm biệt em nhé. 4h chiều nó đặt chân vào đất đà nẵng, vừa bước vào phòng thì Lan đang ngồi đó. Chẳng lẽ nó đến đón mình để đòi quà quê.

- Ô, đến đây làm chi.
- Thích đến, sao nghĩ làm mà không nói gì cho tui thế.
- Nói làm gì? Hay tính đòi quà quê, mà sao biết phòng mà đến?
- Đó.. - Lan chỉ qua Dương, thằng này ngon.
- Haha, hiểu..mới mấy ngày mà hay à nha.
- Hay gì mà hay.. - Lan gắt nó.
- Nó qua tìm mày đó - thằng Dương trả lời xen vào.
- Hả, tìm làm chi?
- Đi đâu không nói, còn hỏi tìm làm chi à
- Về quê mà cũng phải báo à, mà báo với anh Bình rồi.
- Không biết.
- Không biết thì thôi.hề hề, Ăn cu đơ nè.

Nó vừa nói vừa đưa bịch cu đơ ra cho cả phòng ăn. Được cái món này ăn được lâu, nhai mãi răng luôn.

Lan nhai được một miếng rồi không dám ăn thêm nữa.

- Trời ơi, cái gì mà cứng vậy, muốn nổ răng à.
- Đặc sản đó cô, nhai đi - Cả phòng ngồi cười.

Lan thử cắn thêm miếng nữa. Nhai nhai rồi bỏ phần con lại ra, không dám ăn nữa.

- Hôm nay không đi làm à, sao sang đây.
- Có, đang làm, nóng ruột qua coi sao. Giờ biết rồi, về đây.

- Ồ, không chơi nữa thì về đi. Mà về có thằng nó lại buồn đó. - Nó vừa nói vừa nhìn qua phí Dương.
- Buồn gì, mệt. Thôi tui về. Em về nhé cả phòng.

Chào xong Lan quay gót đi về, bỏ lại cái nhìn hệt hăng của thằng Dương. Nó nằm ngủ một chút chút đi đường mệt quá.

(Giai đoạn này không có nhiều sự kiện, mình cố chất góp lại kể lên đây, nói chung là hơi tẻ nhạt, như cái cuộc đời mình lúc đó thôi)

Đi làm lại đến ngày thứ 4, Nó đến đi làm bình thường, đến thì đã thấy Lan đến, buổi chiều khách vẫn có, nhưng hầu như là khách quen. Đến tối, khoảng 8h thì có 1 thằng theo nó đoán là hơn nó 1 tuổi vào quán uống cafe, ở người khách này có 1 điều gì đó khác lạ, cứ suốt buổi nhìn Lan và nhìn Nó. Mỗi lần Lan với Nó đứng nói chuyện thì hắn ta nhìn, khi đánh mắt nhìn lại thì hắn nhìn đi hướng khác. Có lúc thấy lạ nó hỏi Lan.

- Đây, Lan biết người khách kia không - nó vừa nói vừa đánh mắt sang hướng người đó.
- Không. mà sao?
- Thấy cứ nhìn tui mình.
- Thế hả, chắc vô tình thôi.
- Ủ, có lẽ thế.

Khách đến nhiều, công việc làm nó thôi để ý đến thái độ người kia. Người đó ra về lúc nào nó cũng không hay. Hôm nay, con bé Nhi vẫn chưa về nhà, con thu ngân xin nghỉ nên Nhi ở lại phụ tính tiền. Để ý em nó hay nhìn trộm Nó. Có lúc đôi ánh mắt gặp nhau Nó lại cười đáp lễ. Mỗi lần như thế Nhi dơ nắm đấm ra với Nó. 10h quán đóng cửa, dọn dẹp xong dắt xe về, ra đến công thì Lan chạy xe tới.

- Đi ăn khuya nha.
- Muộn rồi mà, Lan về đi kéo muộn.
- Đi mà, nhiều lần từ chối rồi.
- ...

Nó đang chưa biết nói gì thì có chiếc xe máy chạy tới, dừng ngay trước xe nó với Lan. Trên xe có 2 thằng con trai.

- Thì ra là thế này à, vì nó mà em tránh mặt anh à Lan.

Nó ngược nhìn, thằng vừa nói là thằng ngồi trước, nó không biết, còn thằng ngồi sau chính là thằng ngồi trong quán.

- Anh nói cái gì thế?
- Gì nữa, em không hiểu hay giả vờ không hiểu thế, anh tưởng ai khá hơn, nhưng..cũng chỉ là vì hắn ta đẹp mã thôi à em.
- anh im đi. anh biết gì mà nói. - Lan cau gắt.
- Rốt cục thì em cũng là người mê trai thôi.

Không để Lan nói tiếp, Nó xen vào.

- Xin lỗi, tôi có liên quan gì ở đây không nhỉ? Nếu không thì tôi xin phép nhé.

Nó nói rồi nhìn thẳng vào mặt thằng kia.

- Có đấy, cướp bạn gái của tôi giờ bảo không liên quan à.
- Tui đâu là bạn gái anh mà anh nói thế - Lan xen vào gắt như van xin.
- Đấy, Lan nói thế rồi chắc tôi không cần nói gì nữa nhỉ. Tôi xin phép đi được chưa.

- Chưa, đứng lại làm rõ mọi chuyện đã. - hấn ta cản nó lại

- Ok thôi, làm rõ gì làm đi.

- Thôi, T về trước đi, không sao đâu. - Lan nói.

- anh về đi, không lại gây chuyện đó - đằng sau có tiếng ai vọng lại, ngoảnh lại thấy là Nhi.

- Tôi với Lan chỉ là bạn, không hề có cái gọi là yêu nên anh đừng nói Lan mê trai, đừng nói tôi pha đám.

- Điều nữa, Lan với anh là gì? là gì? Yêu chưa? Hay anh đang đơn phương, anh nghĩ đi, nghĩ kỹ rồi tự biết anh nên nói những gì, tôi không dám dạy khôn anh, nhưng đừng mù quáng quá.

Nó nhìn thẳng vào hấn ta nói dứt khoát, nó đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc ẩu đả. Nghe xong hấn ta im lặng, chạy xe đi, Nó cũng lẳng lặng đạp xe về..Lan gọi theo.

- Lan xin lỗi..

- Về đi, cẩn thận - nó không quay đầu lại

Nó không nghĩ được lúc đó nó bình tĩnh được thế, nó giờ như thằng không biết sợ, muốn chém muốn giết nó cũng chơi. Dường như cứ mỗi lần dính vào gái là Nó lại gặp rắc rối với những vệ tinh của người con gái đó. Bước chân về phòng, Nó quay qua nói Dương.

- Này, mày có tình địch đấy?

- Địch gì?

- Lan đó.

- Hả, có ai tán Lan nữa à?

- ừ, mày nghĩ như Lan không có người tán mới lạ đó.

- sao mày biết?

- à, lúc này vừa giáp mặt, định tấn tao thì phải.

- Rồi sao. Tấn không?

- Không.

- Tưởng có thì hôm nào cho nó trận.

- Ờ ờ, lúc đó nó mà làm gì thì cũng đánh cho sưng, chết thì thôi.

- Mẹ, ngu chi mà đánh một mình.

Nói chuyện thêm tí nữa rồi nó đi ngủ. Ngày hôm sau, sang quán đi làm không thấy Lan, nó hơi lo, sợ tối qua có chuyện gì. Nó gọi hỏi.

- alo.

- Không đi làm à?

- Lan đang học - nghe đến đây nhẹ nhõm.

- Ừ, thế học đi.

Cúp máy chúí đầu làm việc (mang tiếng là chúí đầu chứ giờ này rảnh không). Đứng dựa cột thả hồn vào tiếng nhạc thì có tin nhắn.

- em đã từng chỉ xem anh như một trò đùa, nhưng dần em thấy mình yêu anh, khi đó e cảm thấy anh có chút gì đó với chị Lan nên em không dám, nhưng hình như ông trời cho em cơ hội. Dù không lưu số nhưng nó đoán được là ai nhắn tin cho nó. Nó lẳng lẳng cất điện thoại vào túi, coi như không thấy gì, nó cũng không dám ngoảnh lại, vì nó biết Nhi đang nhìn nó.

- Sao anh im lặng thế? Em xin lỗi.

Lại là tin nhắn của Nhi. Lần này nó đứng im nhắn tin lại.

- Đừng yêu anh, vì con tim anh đã chết, anh nói thế thôi, mong em hiểu.

Cả ngày đó giữa Nó và Nhi là sự ngại ngùng khi nhìn mặt nhau, thật trở trêu thay cho Nó, không biết đến lúc cả Lan đi làm nữa thì sẽ thế nào đây. Hết giờ làm, vừa đạp xe được khoảng 100m thì nghe tiếng xe máy rú từ phía sau, nó nghĩ chắc thằng nào chơi đêm chạy qua thôi, bỗng đâu một tiếng ‘bốp’ hông nó đau và nó ngã ngay xuống đường, ngoảnh mặt lên nhìn theo thì chiếc xe máy đã chạy khá xa. Nó đau không sao đứng lên được, tí sau thì Nhi chạy tới, sau đó anh Bình ra dìu nó vào lại trong quán, người mua bông băng, người mua thuốc để xử cho nó, vết bầm ứ máu.

Anh Bình muốn đưa nó vào viện coi sao, nhưng nó ko chịu, vết thương cũng nhẹ, vào viện lại thêm khoản nợ nữa thì nó lấy đâu tiền trả.

Đêm đó, nó được anh em trong quán hộ tống về phòng, anh Linh cùng mấy đứa tỏ ra bức xúc, muốn trả thù 2 thằng đi xe máy kia..nhưng thực sự thì biết ai mà trả thù...dù rằng trong mỗi người đều biết đó là ai. Thôi đành tạm chấp nhận, đặt cái thân đau nhức đi ngủ, cả đêm nằm thao thức vì đau.

39. Chương 20 - Phần 2

Sáng hôm sau, sau khi mọi người ngủ dậy, anh Linh mới tới hỏi nó rõ hơn.

- Để anh xem sao nào.

Nó nghiêng người để anh Linh coi vết thương của nó. Mấy đứa kia cũng xúm lại coi.

- ĐM, thằng kia phang phát chuẩn phết nhỉ? - Anh Linh nói đùa, cả hội cười ngả ngớn.

- Biết bọn nó là ai không?

- em chịu, đang đi, nó làm phát chả biết trời đất gì nữa. Chắc là tụi hôm giáp mặt thôi. Nhưng kệ nó anh.

- Kệ sao được, gấp cho nó ra bã.

- Có gặp được nữa là không chứ.

- Chắc nó tưởng chú cặp với Lan, mà thằng này cũng điên.

- Đánh, để hôm nào tao nhử cho, nó cứ thấy cặp với Lan thế thì để tao nhử cho. - Thằng Dương xen vào.

Thằng này thế mà khôn, nhân tiện đang tán Lan, làm thế biết đâu cửa được Lan.

- Nhử gì mà như, nếu nó gây nữa thì chiến thôi.

- Cứ thế đi, chờ rồi tình tiếp, đi học đã. Mấy thằng bỏ nó đó với cái lưng như sắp gãy(nói sắp gãy cho to chứ cũng không đến mức đó đâu).

Đang lơ mơ nằm liu liu thì nhận được tin nhắn của Ly.

- Sao không đi học thế? Hay tối qua uống rượu.

- Hả? Lâu giờ có dám uống đâu mà Ly bảo thế chứ, Hôm nay có chút việc nên phải qua quán.

- Mai đi học, không được lo làm quên học đâu đấy.

- Ờ ờ, Ly học tiếp đi.

Nằm nghĩ lung tung, sự nhớ đến anh Cảnh bạn Ly, Nó nhắn tin cho anh ta.

- Chào anh, em là T đây, anh còn nhớ chứ ạ, hôm anh có hẹn em gặp bữa nhưng em bận, cuối tuần này em cũng không có việc gì, nếu anh rảnh thì anh em mình gặp nhau ạ.

Nó cũng muốn gặp một lần kéo người ta lại gọi điện nữa thì phiền, họ lại nghĩ Nó kiêu.

Đợi một lúc thì anh Cảnh trả lời, ảnh hẹn tối thứ 7 này gặp nhau làm bữa nhậu. Chỉ có 2 anh em. Nằm nhà đúng là chán, chả có việc gì làm, mang điện thoại ra chơi game. Chơi 1 lúc lại nhận được tin nhắn của Ly.

- Tối qua có chuyện sao đối Ly.

- Đối đầu, T đang bên quán, T bận tí nói chuyện sau nha. - Nó sợ Ly giả bộ bắt thóp nên chối.

- Còn đối, đỡ hơn chưa?

- Rồi. - Lần này thì chắc Ly biết rồi nên nó chẳng dám đối nữa.

- Ủ, nằm yên đó, tí vào. - khi nào Ly nhận tin kiểu cụt ngủn này là Ly đang bực.

- Thôi, ở lại học đi, không sao đâu. Chẳng thấy nhắn tin lại, đảm bảo muộn nhất 15 phút sau Ly sẽ có mặt cho xem. Chuẩn bị tinh thần nghênh đón là vừa.

Khoảng 10 phút sau Ly có mặt tại phòng. Cái mặt hầm hầm tiến thẳng chỗ nó. Nó nhìn trân trối nhưng hông có ích gì. Ly ngồi cái xích xuống giường nó.

- Quay ra

- Làm gì?

- Cứ quay ra. Nó vừa nắm sắp người thì Ly kéo áo nó lên, rồi lại hạ xuống.

- Sao lại bị đánh?

- Đánh đâu, tai nạn mà.

- Tai nạn? Lại còn cố chối nữa.

- Thì có biết à, ở đâu họ đánh, ai biết được.

- Không ai hơi đâu mà đánh, lại làm gì ai? Nằm viện chưa chán à?

- Chưa. - nó cố đùa, nói xong nhìn mặt Ly cười 1 cái, cơ mà Ly vẫn không biến sắc.

- Nằm đấy. Ly nói xong đi luôn, chả biết là đi đâu, Nó ngơ ngác thấy Lạ. Thôi mặc kệ.

Khoảng 15 phút sau thì Ly lại tới, mang theo 1 túi bông băng. Thì ra đồng chí ra mua bông băng, haizzz, cơ mà làm gì nhỉ, vết thương băng rồi mà.

- Nằm sắp lại - Ly nói như ra lệnh.

Nó ngoan ngoãn thực hiện. Ly bắt đầu lột những miếng băng cũ, Nó lại đau rất rít lên.

- Úi, đau.

- Chịu khó đi, băng cũ bẩn hết rồi. Ly nhẹ nhàng hơn, gỡ từng chút, từng chút. Nó cũng cố nín đau, nằm yên để Ly làm việc.

- Xong rồi đấy.

- Ồ, êm ái dễ chịu quá, sao ko băng thêm lúc nữa, sắp ngủ được rồi.

Ly chẳng nói gì đánh nó 1 cái, vào đúng chỗ đau. Nó đau điếng kêu lên.

- Á, đau.. - đúng là đau thật, nó co người, miệng xuyết xoa. Ly thấy thế ngồi cười khúc khích.

- Cho chừa.

- Chừa gì, đau chết đi được.

- Mà sao hôm qua bị đánh thế? - Không biết, chắc có ai tưởng T cặp với Lan.

- À, ra thế, thế thị kệ.

- Sao kệ?
 - Không kệ thì biết làm sao
 - Ồ, thôi thì kệ, khổ, ai cũng hiểu nhầm.
- Ly im lặng nhìn ra ngoài. Chắc Lan đang nghĩ Nó và Lan có gì đó.
- Chắc có lẽ từ nay phải giữ khoảng cách với Lan. - Nó cố tình nói băng quơ, nhưng muốn Ly biết.
 - Sao phải thế, họ buồn đấy.
 - Ừ, để Lan hỏi hiểu nhầm, để những người theo đuổi Lan khỏi hiểu nhầm, khỏi bị đánh nữa.
 - ...khi người ta đã muốn thì khó lắm đó, với lại nếu con tim thực sự muốn thì đừng sợ điều gì cả.
 - Ừm, tim ai muốn?.
 - Không phải người con gái thì là người con trai.thế thôi.
 - Haha, Ý Ly là tìm T à?
 - - Ly im lặng.
 - Tim T còn đâu nữa, mọi thứ chết rồi.. - Nó trầm giọng lại. Cả 2 lặng thêm 1 lúc thì Dương, Bình đi học về. Thấy Ly, thằng Dương
- nhANH MIỆNG.
- A. Vào đây rồi à, nhanh thế? Nghe cu Dương nói nó biết chắc sáng nay nó nói cho Ly biết. Nó nhìn thẳng Dương đầy nghi vấn.
 - Nhìn gì mà?
 - Nghi lắm.
 - Ly hỏi đấy, trách gì Dương. - Ly bào chữa cho Dương.
 - A..không phải em - Thằng Dương tỉnh ngịch chối.
- Đợi mọi người đi ăn xong thì Ly về, trước khi về còn kịp mua cho nó một hộp cơm bao nhiêu là thức ăn. Ăn cơm trưa xong lại nằm ngủ, thấy cuộc đời trôi qua vô vị quá,, cứ ăn với ngủ, đáng lẽ ra những lúc này phải làm được điều gì đó có ích như kiếm tiền trả nợ. 3h chiều vừa mở mắt được lúc thì Lan với Nhi tới, mắt nó ngơ ngác khi thấy 2 con gái đứng trước cửa phòng. Nó lạ là 2 đứa này đi với nhau cơ đấy.
- O, 2 người đi đâu đấy?
 - Thăm ông chứ đi đâu nữa - Nhi lanh chanh, con này hình như quen hết cái cảm giác hôm qua rồi thì phải. Lan thì có vẻ buồn buồn.
 - A cha, Lan.. - thằng Dương từ xa hóng hớt.
- Lan nhón miệng cười rồi cả 2 vào phòng ngồi. Cu Dương chạy ngay tới ngồi cạnh Lan. Nhi thì ngồi ngay góc giường nó.
- T sao rồi? Đỡ hơn chưa? - Lan nhẹ nhàng hỏi.
 - Ồ, có gì đâu, ngoài da thôi mà.
 - Còn đùa nữa. Chắc lại là ông L rồi.
 - Ai? Mà chắc gì?
 - Hôm T gặp đó. - À, Long à, tên giống người nhỉ, giàu. Mà có gì đâu. Hề
 - Lan xin lỗi.
 - Ui đời, tự nhiên đi xin lỗi.

- ... - Lan im lặng.
 - Mà 2 người không làm à, bỏ sang đây chi
 - Sang coi ông chết chưa.haha. - con quỷ Nhi lên tiếng.
 - Còn lâu tôi mới chết nha cô. - vừa nói Nó vừa nhui đầu Nhi 1 cái.
- Cả phòng lại cười vui vẻ. Lúc 2 đứa về, Dương với Bình nhiệt tình tiễn. Chẳng biết lúc xuống nói được cái gì mà 2 thằng lên sung sướng như vợ được vàng.
- 2 thằng mày nhặt được vàng à? - Nó hỏi đùa.
 - Hơn vàng đấy chứ
 - Ngon. Mà có gì hay thế.
 - khà khà, không liên quan đến mày.
 - Ồ, thế thôi. - anh Linh có tiền e vay tí em đi mua hộp keo vuốt tóc - thằng Dương hỏi đùa anh Linh.
 - mày đổi tính à. Còn keo nữa, đẹp.
 - đi cafe với gái thì phải đẹp tí chứ.
 - a, thằng này ngon, với ai, Lan à? - Không nó thì là ai nữa.
 - Ô cha, tiến bộ thế bây - Nó cũng vào câu chuyện cho xôm.

Từ đó đến tối phòng rộn ràng vì cái việc cafe đó, thì ra là 2 chàng rủ rê được 2 cô ta thứ 7 đi chơi. Ngày hôm sau nó đi học lại, chiều hôm sau nữa (tức là thứ 6) cũng ghé quán chơi, ngồi chơi không cũng chán nên nó xắn tay vào làm việc, mặc dù cái hông vẫn còn đau.

Ngày làm việc trôi qua bình thường, cũng chỉ là những lời nói đùa của mọi người, không ai tỏ thái độ gì cả. Khuya đạp xe về, giờ mỗi khi nghe xe máy nổ to to lại gần là nó cảnh giác hơn. Tối đó về nhà suôn sẻ. Mấy hôm đó cũng không thấy động tĩnh gì nên mọi người cũng quên đi cái thằng đánh nó. Vì giờ mọi người cực chẳng đã mới tính đến chuyện đánh đấm, khi đã đánh đấm sẽ không chỉ ảnh hưởng đến những người trực tiếp mà còn những người xung quanh nữa.

Lên giường nằm ngủ. Một ngày nữa lại trôi qua.

40. Chương 21 - Phần 2

Ngày thứ 7 bận rộn, thứ 7 máu chảy về tim, nó thì chả biết máu chảy về đâu. Tan buổi học, Nó cùng Ly lang thang một chút sân trường, chiều nó phải họp nên nó xin nghỉ, nghỉ cả tối nữa, vì tối có hẹn với anh Cảnh.

- Ngồi đây tí đi. - Vừa tới ghé đá, Nó bảo Ly ngồi cùng nó một chút, chẳng biết vì sao hôm nay Nó muốn thư thái một chút giữa sân trường như thế này nữa, có lẽ là do thời tiết đẹp, gió nhẹ nhàng khẽ đưa cành lá, gió vờn lên tà áo dài của nữ sinh.

Ngồi xuống, ngửa mặt lên trời, nhắm mắt hít một hơi thật sâu cảm nhận cái mùi vị của hoa, của lá, của cỏ cây, dành cho lòng một chút bình yên, một khoảng lặng giữa dòng đời.

- Sao bảo ngồi nói chuyện mà im lặng thế? - Ly nhẹ nhàng hỏi nó, chắc Ly cũng thấy lạ vì có một ngày chính nó rủ Ly ngồi lại khi đã tan trường.
- Gió mát, cảm nhận tí đã. - Nó đưa mắt nhìn Ly một cách nhẹ nhàng, nhìn người con gái ấy, hôm nay hình như có gì đó đẹp hơn, dịu dàng hơn so với Ly cách đây một năm. Khác với cái cô bé ăn mặc sành điệu, dày cao gót, đôi mắt lạnh lẽo bước vào lớp nó, thay vào đó là nét đằm thắm..và đầy tình người. Nó cứ thế đưa mắt nhìn Ly.
- Hôm nay T lạ quá, mà sao nhìn Ly dữ vậy. - Ly tròn mắt nhìn nó lạ lùng, rồi cúi xuống thẹn thùng nhìn cây cỏ dưới chân khi bắt gặp ánh mắt nó, Nó mỉm cười, nhìn thêm một lúc rồi thôi.

- Cảm ơn Ly nhé - Nhìn lá đang đơm, nó khẽ cảm ơn Ly.
 - Ô, sao hôm nay lại cảm ơn, lạ lắm.
 - ...- Nó mỉm cười nhìn Ly, Ly cũng chẳng dám nhìn nó.
 - Oa, chiếc lá đẹp không này. - Ly cúi xuống nhặt một chiếc lá, chiếc lá màu đỏ pha tím. Rồi đưa lên, quay sang nhìn Nó, xoay xoay chiếc lá.
 - Đẹp gì đâu.
 - Đẹp chứ còn gì nữa, màu đỏ của con tim, màu tím cho sự thủy chung.hì.
 - Ủ, là con tim thủy chung, nhưng mà nó đã rụng, nghĩa là nó sẽ héo đi. Nếu được thì T vẫn muốn nó ở trên cành, như bao chiếc lá kia, dù là màu xanh, nhưng đầy sức sống. - Nó nói như đang nói chính những gì đến với Nó vậy, ước chi ai đó không rụng về cội, dù xấu thì vẫn hơn là đẹp để rồi là vĩnh hằng.
 - À..ừ.. - Ly im lặng suy tư, Nó biết Ly đang nghĩ gì, nhưng có lẽ cứ để cho Ly nghĩ một mình sẽ tốt hơn. Câu nói của nó đã làm Ly mất đi cái mạch suy nghĩ của Ly..một trái tim chung thủy, nhưng nó vô tình làm đau trái tim đó.
 - Tối nay T gặp anh Cảnh đó. - Nghe xong, Ly ngoảnh sang nhìn nó, rồi lại nhẹ nhàng quay về tư thế cũ.
 - Thế à, không thấy anh ấy nói gì cả.
 - Ủ..chắc anh ấy chỉ muốn gặp riêng T thôi.
- Ly không hào hứng khi Nó nhắc tới anh cảnh, nên Nó cũng thôi câu chuyện ở đó. Chờ thêm một chút, 2 con người lại lặng lẽ chào nhau.
- Đứng nhìn bóng Ly xa khuất, Nó cũng quay bước đi về. Giá như tôi có thể yêu thì sẽ yêu người con gái ấy, nhưng trong tôi bây giờ chỉ giữ mỗi mình ai.
- Chiều họp xong, cũng còn khá sớm, nhưng nó tự cho Nó một ngày nghỉ, một ngày thư thái, một ngày mà bao người gọi là ngày cuối tuần. Cuối tuần thường làm gì nhỉ? Đòi trai gái hẹn hò? Đi chơi? Nó cũng chẳng biết là như thế nào cả, cái gọi là thứ 7 máu chảy về tim đó đã là dĩ vãng rồi, cái cảm giác tối thứ 7 chờ chục quán net giờ đã là dĩ vãng.
- Về thay lại bộ đồ ở nhà, Nó đứng hành lang nhìn mọi thứ, cảm giác cũng hay..lâu lắm rồi nó không có cái cảm giác đó. Về chiều sinh viên bắt đầu đổ ra sân tập thể dục, đá bóng có, chạy bộ có, cầu mây cũng có, và đá cầu nữa. Hình như ngày nó đá cầu gần nhất cũng 5 tháng rồi, trời ơi, sao mà lâu thế. Hôm nay nó cũng muốn tham gia lắm, nhưng chịu thôi, cái lưng này đá sao nổi.
- Chợt nghĩ, hay ra chỗ Th chơi..cũng tiện thể đi bộ chút cho dần gân dần cốt.
- Nó đi, ra đến nơi thì hình như có khách..hình như là nam, nó định quay về thì gặp Th ngay cổng xóm trọ.
- O T, đi đâu đấy.
 - À, định qua chỗ Th thôi, nhưng mấy đứa gọi ra có chút việc.
 - Hôm nay không đi làm à? có anh bạn chị gái tới.
 - Ủ, cũng nghĩ là Th có khách, mà khách tới Th lại đi đâu thế. T xin nghỉ ở nhà họp.
 - À, Th bên nhà bạn, anh ấy gọi nên giờ về.
 - À, ừ..thế Th vào đi.
 - T cũng vào đi..
 - Thôi, T ra coi mấy đứa có việc gì không?
 - Ủ, mà tối đi ăn chè với mấy đứa bạn Th nha.
 - Tối chắc T qua quán luôn.

Chào nhau ra về, giờ chẳng lẽ lại về phòng..Nó lững thững bước đi, chẳng có đích đến là đâu cả, đi xuôi phía chợ rồi lại vòng ngược về trường, lượn lờ trong sân trường thả hồn vào mây vào gió. Nó như cố tận dụng lấy cái giây phút tĩnh lặng trong lòng này.

Tối đến, 7h thì anh Cảnh gọi cho nó. Ảnh gọi ra chỗ bờ sông hàn, chỗ lần nó thấy ảnh uống bia với Ly.

Nó mượn xe đạp ra, đến nơi thấy đúng là anh đi một mình. Nó bước tới rất tự nhiên.

- Chào anh. anh đến lâu chưa ạ.

- Ủ, chào chú. Cũng vừa tới thôi.

- Dạ. Anh gọi gì chưa?

- Rồi..uống gì đây?

- Dạ, bia đi ạ.

- Bụng chú uống được chưa, nếu chưa thì thôi.

- Dạ, cũng không sao đâu anh, em cũng chỉ uống ít thôi.

Chủ quán đưa một con cá đuối nướng với ít đồ nhậu ra. Nó lấy chai bia khui, mỗi người một chai. Cụng ly đầu tiên thì anh Cảnh nói tiếp.

- Hiểu nhầm giữa anh với chú, chú bỏ qua đi nhé.

- Gì à anh? em có nhớ cái gì nữa đâu?

- Haha, ừ, quên đi.

- dạ, uống tiếp đi anh. - Lại nâng ly thêm hớp nữa

- Chú khá lắm. Đối thủ đáng gờm đấy.

- Đối thủ gì hả anh?

- Giờ ảnh hiểu tại sao Ly lại yêu chú thế

- À..ý anh là đối thủ..em với Ly không là yêu nhau gì đâu anh ạ. Nhưng Ly là người quan trọng với em, Nên nếu anh có yêu Ly thì cũng đừng làm đau Ly

- Ha..yêu gì nữa đâu chú, anh theo cô ấy từ lâu rồi, nhưng Ly dứt khoát lắm.

- Dạ..điều gì cũng có thể xảy ra mà anh.

- haha, thôi bỏ đi, uống tiếp đi chú.

Đang ngồi đàm đạo với anh Cảnh thì có điện thoại của Lan.

- Alo.

- Đang ở đâu vậy, đi chơi với tụi Lan

- Lan đi với 2 đứa kia đi, đang bận rồi.

- Bận gì chứ, đi đi mà.

- Bận, thế nhé.

Nó mặc kệ cho thái độ Lan ra sao, cúp máy lại ngồi với anh Cảnh tiếp.

Ngồi anh em nói chuyện chân tình, từ cuộc sống, đến chuyện gia đình. Đến 9h hơn thì Ly nhắn tin cho Nó.

- Về chưa? người đang đau về sớm đi.

- Ủ, sắp rồi.

Cất máy, Nó nhìn anh Cảnh nó đùa.

- Ly anh ạ, lại bắt em về sớm.
- Haha, Chú bảo không yêu mà nghe lời nhỉ.
- ..có những điều chỉ em với Ly mới hiểu được thôi anh ạ.
- Ủ..anh cũng nghĩ thế, hôm Ly bỗng nhiên trao cơ hội cho anh, anh tưởng tình cảm mình đã làm lay chuyển được Ly, nhưng đâu có phải..
- Dạ..

Buổi gặp kết thúc bằng một li bia, bởi chính anh Cảnh cũng muốn Nó về khi nghe Ly nói như thế.

Cuộc gặp gỡ của một thằng (cứ tạm gọi nó là thằng trẻ con) và một người đàn ông (anh Cảnh nhé) kết thúc, Bước đi về trong nó vẫn thế, chẳng động lại được chút gì hơn, nhưng ít nhất nó cũng bớt đi một người đối lập, để thêm một người bạn, tạm thời nó cứ tin thế.

41. Chương 22 - Phần 2

Nếu trong cuộc đời ai đó khẳng định mình không sai lầm thì có lẽ tôi không tin. Nhiều khi tôi cứ nghĩ(hoặc cố tình) rằng tôi chưa phạm phải sai lầm nào đó quá nghiêm trọng, nhưng chính tôi không nhận ra rằng mình đã sai lầm từ rất lâu,rất lâu rồi. Và để giờ đây lại sai lầm nữa, sai lầm cứ nối tiếp sai lầm. Tôi cứ nghĩ rằng mình sống thể là ổn...nhưng tất cả chỉ là ảo tưởng. Nay đứng trước bức di ảnh tự vẫn lương tâm và cúi đầu tự trách bản thân vì không sống tốt hơn, làm tốt hơn những gì đang có, đang đến.

Trở về với ngày xưa, ngày xưa của sự bông bột, ngày xưa của một thằng trai bị tổn thương.và ngày xưa của những nỗi buồn mà Nó vô tình gieo vào những người quanh nó.

Bước về phòng, lúc này cũng chưa muộn. Bao cuối tuần nay nó mới được hưởng cái cuối tuần về đêm như trước, tối cuối tuần đây những bản nhạc nơi hành lang. Phòng nó cũng đi chơi đâu hết, Nó lê cái thân ra ngồi ngay cửa, ngồi như một thằng thất thế, xõa xuống ngang cửa mà nghe tiếng đàn. Dù là những tiếng đàn không chuyên nhưng cũng đủ lay động lòng người, tiếng đàn hòa cùng tiếng gió vi vu làm không gian thêm sâu lắng.

Ngồi nghĩ về buổi nói chuyện cùng anh Cảnh, Nó lại thấy thương Ly..nó nghĩ về tất cả những hình ảnh của Ly từ ngày nó gặp để rồi nó mỉm cười một mình. Cuộc đời này cũng lạ, người này đuổi người kia, người kia lại đuổi người kia nữa.

10h hơn thì 2 thằng kia về. Nó được kéo ra khỏi những dòng cảm xúc đó khi thằng Bình đá nó một cái.

- Thằng này, tránh cho đại ca vào. - Nó co chân ngược lên thấy 2 thằng cười đầy nham hiểm và sung sướng.
- Sao ngồi giữa nhà thế này. - thằng Dương tiếp lời hỏi nó.
- Ngồi chờ mấy đại ca về. Đi chơi sao, chắc là vui nhỉ, nhìn cái mặt bây sung sướng quá.
- Mẹ, hai đứa đó lừa bọn tao, bảo đi cafe mà bắt lượn lờ khắp nơi. Một vãi người chứ được cái đếch gì đâu - thằng Dương trách móc nhưng đầy sung sướng.
- Đừng nghe nó, nó được chở Lan, sướng quá giờ nó giả nai đó - thằng Bình chen vào, 2 thằng này đúng là, cả ký túc không kiểm lấy con mà dạo trong trường, vừa khỏe vừa đỡ tốn tiền
- Ô, ngon, làm được gì chưa?
- Mẹ, làm đếch, nghe thằng Bình có mà to bụng. Nó với Nhi mới ghê.

Cứ thế qua lại giữa 2 thằng, nó ngồi há hốc mồm ra nghe, buồn cười 2 cái thằng này. Nhưng có lẽ chính 2 đứa đang giúp hộ nó tránh những điều khó xử với cả Nhi và Lan. Ít nhất 2 người con gái đó sẽ gặp được 2 thằng mà nó tin tưởng và thấy tốt. Cũng như nó sẽ không vì sự vô tình mà làm 2 người con gái đó đau.

Thời gian cứ thế trôi, một ngày, 2 ngày....Để tránh những điều không cần thiết và cũng để cho cái tâm trí của Lan và Nhi dành thời gian cho Dương và Bình, cứ thế Nó cũng dần quen với việc mặc kệ cho cái cảm giác trong những người quanh nó như thế nào đi nữa.

Kỳ thi lại tới, một ngày của nó giờ chỉ là ở thư viện và quán cafe, Nó cũng không muốn nghỉ, vì như thế thì nó biết khi nào mới trả hết nợ, tuy nhiên, thời gian trên quán ít hơn, nó thường lên lịch buổi với Lan nên cũng ít phải đụng mặt, cũng ít thấy Lan nhắn tin hỏi thăm như trước, chắc Dương đang dần lấy được cảm tình từ Lan. Còn nó, sáng lên quán, chiều lên thư viện, và luôn cùng nó là Ly, Ly đi học đều đặn nên luôn bên nó cùng ôn thi, cứ thế 2 đứa học cùng nhau từ chiều đến 9h tối. Cùng học, cùng ăn, cùng nghỉ ngơi. Cũng chẳng biết giữa nó với Ly là gì nữa, nhưng nó khẳng định khi ai hỏi rằng không phải là yêu.

Một chút quá khứ thể thôi, giờ mình đi làm việc cần làm đã, chẳng biết đúng hay lại sai, mọi người chúc mình may mắn đi nhé, cứ biết thế thôi, đừng hỏi thêm điều gì, lúc này mình không thể nói gì thêm đâu. Ồi cuộc đời.....

42. Chương 23 - Phần 2

Chiều ngày thi môn gần cuối, Ly không qua học cùng nó, tối đó nhà Ly có tiệc mời khách, Nó cũng chỉ nghe Ly nói thế mà không thắc mắc gì, Nó tính ăn cơm xong rồi lên thư viện một mình.

Chiều đó, Nó dành một chút ít thời gian thư giãn, cũng lạ là chiều nay đang mùa ôn thi mà vẫn tụ tập đá cầu dưới sân, nó cũng lẩn la xuống.

- Ê, thằng T nay có đá cầu hả, mày dạo này như chạch ấy nhỉ, lẩn mất tăm - Cái thằng Huy nói nó, thằng này ở trọ ngoài, nhưng chiều nào nó cũng vào đây đá cầu, vì đa số bạn nó đều ở trong ký túc.

- Thế tao có được đá không, tao không đá thì có thằng mất đối chứ gì đâu. - Nó đáp lại, trước khi còn hay tham gia đá cầu với mấy đứa bạn thì thằng Huy

với nó đá rất ăn ý, còn khi chia sân đá thì chỉ Nó với có thể có những cú vót thần kỳ từ những cú đá của Huy. 2 thằng như khắc lổi đá của nhau, Huy

thiên về tấn công trên lưới, còn Nó là thằng phòng thủ hiệu quả.

- Giờ thì xưa rồi nha cu, giờ tao chấp chân trái. - Nó dám chấp cũng đúng thôi, vì giờ chân nó khá cứng rồi.

- Thôi thôi, em không cần anh chấp gì cả, cứ thoải mái đi.

Thế là nó nhập cuộc, đúng là lâu ngày không đá nên cảm giác cầu cực kỳ không tốt, lỗ nhịp liên tục. Như thường lệ là những cú vọt tầm cao và xa

của thằng Huy, nếu là nó cách đây 5-6 tháng thì những cú đó không khó để bắt, nhưng giờ cái cảm giác vừa chạy vừa xoay vừa giơ chân nó không chính

xác như trước để mà đỡ được quả cầu nữa. Chắc có lẽ phải mất một vài buổi Nó mới lại có cảm giác như trước được.

- Thằng này, tưởng mày vẫn bắt ngon mấy quả đó chứ? - Thằng Huy nhìn nó lắc đầu có vẻ ngán ngẩm.

- Ờ, phải có lúc phong độ nó kém chứ mày - Nó bao biện.

- Quan trọng là ở cái đẳng cấp. Haha - Huy ra oai.

- Thì anh Huy đẳng cấp, chờ ít hôm nữa xem , để coi đẳng cấp nó thế nào nhỉ?

- Xời, đẳng cấp anh là mãi mãi rồi em ơi - Thằng Huy kênh kiệu cái mặt, lúc nó đá cầu là ghét nhất, nhưng cũng công nhận một điều là Huy đá cầu rất khá.

Thấy mấy quả hụt nên thằng Huy ít dồn cầu cho nó hơn, bắt đầu tập trung đá vui để những người xung quanh cùng đá. Những người nhập cuộc ngày càng

đông, có mấy đứa con gái phòng bên, thằng Bình cũng xuống. Đám con gái thì khỏi phải nói rồi, đá trúng cũng cười vui sướng, đá trượt cũng cười hả hê,

thằng Bình thì mỗi lần cầu ngang tầm ngực thì quả cầu lại bay theo hướng không như ý muốn của nó, cầu đến nó thường ưỡn ngực, đẩy luôn cả thân để đỡ, thực ra nó muốn cầu nảy cao, nhưng vô tình làm mất cân bằng và mất vị trí đứng, kết quả là quả cầu lệch vị trí nó cần. Mỗi lần như thế thằng Bình lại chửi đổng.

- Cha nó chứ, sao tao đỡ toàn bay đi đâu.

Nghe nó chửi thế cả hội lại nhìn nó cười. Thăng Huy chỉ nó.

- Cầu ngang ngực mày chỉ cần ưỡn ra thế này là đủ rồi, cần gì dùng lực mạnh - Huy vừa thực hiện động tác vừa chỉ.

- Đấy, mày là mày phải nghe cao nhân, cái gì khó hơn để thì hỏi tao - Nó đứng đưa tay vuốt cái cằm ra vẻ.

- Ui cha, hồng suốt mà lên mặt - Huy vừa nói vừa tung ngay quả cầu về phía nó.

- Tách.. - Nó khom người rồi đưa bàn chân móc, đưa một cách vô tình nhưng chẳng may đỡ được đường cầu, cầu bay ngược về phía Huy, do bất ngờ nên Huy không kịp đỡ.

- Ô cha, thăng này hay vậy - Huy giả bộ khen Nó.

- Thôi xin, định chơi tao à, khà khà - Nó cười lên sung sướng, xung quanh là những tiếng cười châm chọc.

Bỗng nhiên nó thấy yêu cuộc sống sinh viên lạ thường. Đây, đó là những người bạn vô tư, là những tiếng cười sảng khoái. Đang nhìn mọi người thì thăng Huy điều cầu về phía thăng Bình, vừa bay đến thì nó hỏi Bình luôn.

- À Bình, tối qua tao thấy mày đi với con nào thế?

- Đâu, con nào? - thăng Bình ngây ngô đáp.

- Ngoài cổng trường khoảng 100m gần quán cafe, không mày thì là ai nữa. - Huy khẳng định với Bình.

- Mày nhìn nhầm rồi, tối qua tao ở nhà mà - Thăng Bình có vẻ lúng túng.

Nghe đến đây nó chợt nhớ tối qua lúc ở thư viện với Ly về không thấy Bình đâu, đến hơn 10h mới thấy nó về, nhưng mặc đồ cũng chẳng phải đi chơi mà. Mấy đứa con gái được thể quay sang chọc thăng Bình.

- Bình nhìn thắm lắm thế mà ghê ta, có em nào hôm nào ọi người ngó cái xem.

- Bậy, đá đi, bạn thôi - Cái thăng này dốt quá, đã dấu thì dấu kín đi, giờ hoá ra là công nhận điều thăng Huy nói.

- Đó nha, lúc này thì chối, giờ lại là bạn. -Bọn nó chọc Bình tiếp.

- Bạn thật, không có gì đâu. - Bình lúng túng đáp.

- Có ai nói không phải bạn đâu, haha, bạn đấy mọi người à - Mấy đứa con gái vẫn không buông tha cho Bình, chọc quê nó rồi quay ra cười ngả ngớn với nhau. Bình xấu hổ.

- Nhi à Bình - Nó quay sang hỏi nhỏ Bình, nhưng cố tình để mọi thứ xôm hơn.

- Đâu, lâu giờ có nói chuyện với nó mấy đâu.

- Nhi..có phải con Nhi dưới 1 khóa không T - con phòng cạnh hỏi Nó.

- Ờ, sao biết. - Nó ngạc nhiên hỏi

- Có bạn quen, mà không cần biết, thăng Bình đâu, khai đi,haha. - mấy con này đúng là phởn quá đi.

- Thôi, tối rồi, nghỉ thôi - Bình lơ đi, chuyển đề tài để tránh sự phiền phức của mấy con kia. Giờ mới để ý là cũng đã muộn. Cả hội giải tán.

Tắm rửa xong, Nó, Bình, Dương cùng đi ăn cơm. Hôm nay anh Linh cùng mấy thăng đi đâu từ lúc thi xong.

- Hôm nay ăn 4 nhĩ? - Nó hỏi Bình

- Ừ, ăn bù năng lượng thi cử. - Bình trả lời nó.

- Tao 3 thôi nhé, Cá với trứng nhé. - Dương nói với nó.

2 thăng kia ngồi xuống lau bàn, chuẩn bị đưa thìa, Nó tới gọi cơm.

- Hôm nay cho 2 4, 1 3 nhé chị, suất 3 cho cá với trứng, còn lại tùy chị.

Chờ chị bếp sắp cơm lên đĩa, Nó lấy tay bóc một miếng ở khay thức ăn, vừa đưa lên miệng nhai ngon lành thì có con bé đứng một bên nhìn Nó cười. Nó mút tay, cười lại với cô bé đó rồi bê đĩa cơm ra cho 2 thằng kia.

Đang ăn cơm thì thằng Bình có điện thoại, Nó bỏ đĩa cơm đó đi ra xa nghe. Thấy lạ, đã bao giờ nó phải nghe trốn tránh thế đâu nhỉ. Một lúc sau Bình quay lại.

- Ai thế cu? - Dương hỏi Bình.
- Bạn ấy mà? Nó bảo tối qua chỗ nó học ôn. - Bình trả lời nhưng vẫn có chút ấp úng.
- Ra đó học nổi không? - Nó quay sang hỏi Bình.
- Gì mà không, yên tĩnh là đằng khác.
- Trai hay gái thế? - Dương hỏi.
- Hỏi làm gì? Trai.
- Tưởng có em nào. Thế tối tao với mày lên thư viện thôi T nhỉ.
- À, ừ.
- Tối Ly qua không? - Dương hỏi.
- Không, nhà Ly có việc nên không qua.
- Huống gì hôm nay nhàn hạ thế này.
- Liên quan gì đến Ly mày?
- Thấy nó quần mày chặt quá thôi.
- À, mày với Lan dạo này sao? - Nó hỏi Dương để đổi chủ đề.
- Hấn bảo ôn thi nên ít nhắn tin hơn. Thấy cứ nhạt nhạt sao ấy. - Dương nói có vẻ chán ngán, Bình nghe thế cúi ăn chăm chỉ hơn.
- O thế à, tao tưởng mày chăm em nó mạnh quá nên em nó ít nhắn tin cho tao hơn, đang mừng, nghe mày nói buồn quá.
- Kệ đi, thi xong rồi tính.

3 thằng ăn cơm xong về phòng. Nó với Dương lên thư viện, còn Bình cấp sách qua nhà bạn.

Lên thư viện, Nó với Dương chọn 2 chỗ tận trong góc, ngồi chỗ đó ít người qua lại hơn. Một lúc sau thì có 2 đứa con gái ngồi 2 ghế đối diện với Nó và Dương. Nó đang ngồi cặm cụi đọc thuộc thì con bé đối diện đưa cho thằng Dương 1 mẫu giấy (đoạn này mình có kể rồi..Ngu TA).

2 con kia thỉnh thoảng nhìn thằng Dương cười, mắt chớp chớp, Nó thì vẫn không quan tâm, cúi mặt đọc thuộc. Đến gần cuối buổi thì 2 đứa kia dậy về trước, Dương thấy thế liền hỏi luôn.

- 2 bạn đi ăn chè không? -Thằng này được khoản này là nhanh.
- Hi. Để khi khác - Con bé kia nhẹ nhàng cười đáp.
- Khi khác gì nữa, đi luôn nhân dịp làm quen. - Dương năn nỉ.

2 đứa kia cũng đồng ý. Nó và Dương cũng thu dọn sách vở đi luôn. Quán chè giờ này cũng khá đông, vì sinh viên học thư viện bắt đầu ra ăn.

- Cô ơi, cho con nợ 4 ly chè - Nó mở đầu câu chuyện bằng lời nói đùa.
- T, lâu giờ mày đi đâu mà không thấy qua cô ăn chè. Nay cô mời mày luôn đó. - Cô bán chè hồ hởi đùa với Nó.
- Ồi, thế à cô, kiểu này cứ vài tháng con qua lần, lại được cô cho ăn miễn phí.

- Một lần thôi con ơi, để cô kiểm tí nuôi con chứ.

- Haha, dạ thưa cô, mang cho con nhanh đi cô.

Nó cứ mặc nhiên đùa với cô, còn cu Dương ngồi nói chuyện với 2 đứa kia. Nó chọn ngồi cuối cái bàn nhựa nhỏ nhìn ra phía đường, 2 con kia ngồi một phía, còn Dương ngồi phía đối diện với 2 con bé kia. 4 ly chè được mang ra, nó cầm 2 ly chuyển qua cho 2 con kia, của Dương thì tự lấy. Nó cặm cụi ăn, không quan tâm gì đến 2 đứa kia nghĩ gì. Dương lại tiếp chuyện với 2 đứa kia.

- Hai bạn học khoa nào? - Dương hỏi

- Bọn mình học ngoại thương. - Nghe thế nó ngược mặt lên nhìn.

- A..biết Ly không? - Dương hồn nhiên hỏi 2 đứa.

- Biết, học cùng nửa kỳ đầu, sao biết Ly vậy, bộ là bạn trai Ly à? - 2 đứa kia nhìn nhau cười lém lỉnh. Nó đánh mắt nhìn qua Dương như ý muốn Dương không nhắc gì về Nó.

- À, bạn trai gì đâu, quen biết thôi, cũng chơi chút ít.

- Nghi lắm, nghe đồn Ly yêu bạn nào đẹp trai lắm, hay là bạn đó - con bé kia đưa ánh mắt nghi ngờ về phía Dương.

- Không, không phải mình đâu, chết chết. Mà 2 người chưa gặp thằng đó à? - Dương giả vờ.

- Từ khi Ly chuyển lớp nên ít chơi, nghe mọi người nói vậy thôi. - Nghe thấy thế nó trộm nghĩ, đúng là miệng thiên hạ, có thành không, không thành có.

- Ly chưa yêu ai đâu, mọi người đừng nghe linh tinh mà tội Ly. - Nó nhìn 2 đứa kia bình thản nói.

- Ủa, sao bạn biết? con bé ngồi cạnh ngạc nhiên.

- Cái bạn nào đó là mình đây chứ ai. - Nó mỉm cười rồi nói.

- Thiệt không vậy? Không tin.

- Ủ, không tin thì thôi, đừng tin nữa. - Nó nói tỉnh bơ, kiêu bất cần, xong cúi xuống ăn chè tiếp. 2 con kia có vẻ ngơ ngác.

- Cô ơi, cho con ly nữa đi - Nó quay lại gọi thêm ly chè nữa, quay về thì thấy 2 con kia có vẻ gì đó nhìn nó kỳ lạ

- Hai bạn ăn nữa nhé, để mình gọi - Nó mời luôn.

- Thôi thôi, bọn mình đã hết đây đâu - 2 đứa kia nói nhưng nó chỉ nghe cho có, vì nó đang bị thu hút bởi ở phía bên kia đường. Thằng Bình vừa xuống cái xe máy, lại là người con gái kia, sao lại thế nhỉ? thằng Bình đi học nhà bạn kia mà. Nó cứ ngơ ngác nhìn rồi tự hỏi như thế.

Ly chè thứ 2 được đặt trước mặt nó làm nó bỏ đi cái nhìn lạ lùng sang bên kia.

- Con xin - Nó nói vội với cô chủ quán rồi quay sang nhìn phía bên kia tiếp, nhưng chiếc xe đã đi, Bình cũng đã đi vào. 1 con ngồi xa nó thấy nó nhìn, cũng quay sang nhìn cùng hướng với nó, rồi quay lại.

- Ủa, bạn nhìn cái gì mà chăm chú thế - Con bé nói làm con còn lại và thằng Dương cùng nhìn, nhưng may là thằng Bình đi vào rồi.

- À, không, ngắm đường thôi. - Nó trả lời cho xong rồi cúi xuống ăn chè tiếp.

Từ đó đến lúc về chỉ mỗi thằng Dương nói chuyện với 2 con bé kia. Đầu nó suy nghĩ về việc thằng Bình với người con gái kia. Chẳng lẽ..

No xôi, chán chè..rủ nhau ra về. Trên đường về, Dương quay sang hỏi nó.

- Mà thấy con kia sao?

- Con nào, ngoài hay trong?

- Trong.
- Cũng được, mày tính tán à?
- Đâu, thấy hay hay thôi.
- Ủ, mà Lan thế nào rồi?
- Cũng nói chuyện, đong đưa cũng thấy phản đối gì?
- Ủ, lạ nhỉ?
- Lạ gì?
- À không, không có gì?

Đúng lúc đó mấy đứa con gái phòng bên đi qua, Dương xí xốn chọc. Chờ đi qua hẳn Nó quay sang hỏi Dương.

- Ê, nếu giờ tao yêu Lan thì mày nghĩ sao?
 - Bình thường thôi, mày mà yêu nó chết mày ngay.
- Thế là nó thấy bình thường à, thế thì chắc cũng dễ xử lý rồi.
- Tao đùa thôi, coi mày nghĩ sao thôi.
 - Ê, ý gì thế, nhìn mặt mày gian.
 - Gian gì mày?
 - Mày tính yêu Lan à, Ly để cho ai.
 - Gì, tao đùa thôi, tao chẳng yêu ai hết.

Về đến ký túc, dù mùa ôn thi nhưng vẫn có một dàn nghệ sỹ đứng dạo đàn. Bước vào phòng thấy Bình vừa tắm ra.

- A thằng Bình, về khi nào thế? - Dương nói với Bình.
- Vừa về mày. Bữa nay nhìn cái mặt mày phờn ra thế. -Nó nhìn mặt thằng Bình, trông nó vẫn điềm tĩnh. Nó vừa nói vừa lau đầu vừa nói với Dương.
- Ô, về mà bọn tao không thấy nhỉ? - Dương hỏi tiếp.
- Bọn mày ở đâu?
- ăn chè trước cổng trường luôn - Dương hồn nhiên ngon lành nói.
- À thế à, tao không thấy - Bình lúc này có vẻ lo lắng hơn. Rồi ỉm đi luôn, leo lên giường mở vở ra học.

Nó cũng biết thế, cất sách rồi ra hành lang đứng hóng gió nghe đàn. Mọi việc thắc mắc nó để đó chờ thi cử xong xuôi đã, cũng như để xác minh mọi thứ rõ hơn đã.

3 ngày sau, sau buổi thi cuối cùng, con bí thư đứng lên vỗ bàn.

- Mọi người, lớp chúng ta cũng đi đâu liên hoan nghỉ hè chứ nhỉ?
- Đi hát - Tất cả đám con gái đồng thanh nêu ý kiến, đúng là con gái, chỉ thích hát với hò.
- Đi nhậu - khi con gái vừa dứt thì Nó ý kiến yếu ớt. Giọng nó vừa dứt thì cả đám con gái quay lại
- Lớp trưởng lúc nào cũng nhậu. Đi hát - Một lần nữa con gái lấn át. Thôi thì đành chịu thôi, âm thịnh quá mà.
- Ủ thì đi nhậu. - Nó giả vờ.
- Nhậu gì mà nhậu. Đi hát.

Lớp nó kéo qua quán kara gần đó, vào ngồi, bọn con gái chúm vào chọn bài, còn 8 thằng con trai thi nhau khui bia, mỗi thằng một chai, chuẩn bị ực ực thì Ly nhìn nó với ánh mắt của một sát thủ.

- Hi...một chai thôi - Nó nhoẻn miệng cười, khoe cái mà lúm đồng tiền, ánh mắt đầy vẻ chứa chan mong Ly cho nó uống.

- Nhớ đó, 1 chai thôi đó. -Ly vẫn giữ cái vẻ mặt đó.

- Ừm -Nó ừm với cái giọng buồn bã.

Một chai tu 2 hơi hết mất, chẳng lẽ ngồi nhìn mấy thằng kia uống. Nó nhìn qua Ly, nhưng Ly vẫn tỏ thái độ không cho. Thấy vậy nó sang phía Ly, ngồi cạnh, lấy vai đẩy vai Ly.

- Thêm một chai nữa nha -Lúc này nó như thằng con nít xin mẹ kẹo vậy.

- Không được, khát thì uống nước lọc. -Ly vẫn dứt khoát.

- Đi mà, một nữa thôi mà - Nó năn nỉ

- Không được.

- Thì thôi - Trong lúc nó năn nỉ thì mấy thằng kia cứ zô liên tục như muốn trêu ngươi nó, Nó lủi thủi đi vào góc ngồi.

- Một chai nữa thôi đấy - Ly nói từ phía sau, mắt nó sáng rực lên khi nghe câu đó.

- Ồ ờ, he he. Ly tốt bụng quá cơ

- Đi nịnh người khác, đây không quen.

Nó quay ra cầm chai bia khui, zô ngon lành với mấy thằng, lần này nó chẳng dám tu như lúc nãy nữa, mỗi lần làm một ngụm, tiết kiệm tối đa để còn bia uống đến hết buổi không là phải ngồi nhìn. Thỉnh thoảng Ly lại nhìn Nó cười tủm tỉm, nó thì cái mặt cứ cụp xuống buồn bã.

6h, anh Linh gọi cho Nó. Chắc chưa thấy nó nên gọi về để họp thôi mà. Nó bước ra ngoài.

- Dạ anh.

- Chú đang ở đâu, về còn đi chứ.

- Dạ, tí nữa em về, không vắng mặt đâu.

Quay lại phòng hát, không ai tra khảo nhưng nó tự khai.

- anh Linh gọi về - Nó ngồi cạnh Ly, nói nhỏ với Ly.

- T định về à?

- Thì chờ thêm tí nữa

- Ừ, mà tối có việc gì à?

- Ừ, phòng liên hoan tí để mai mọi người về - Lúc này nó mới để ý Ly hôm nay cứ buồn buồn, nó hiểu được cảm giác đó, vì hết học kỳ rồi mà, nghĩa là Ly nghĩ nó sẽ về quê.

- Ừm.- Cái im lặng của Ly thật buồn.

Ly ngồi cầm bịch bim bim ăn, mặt đăm chiêu.

- T không về. - Nó không nhìn Ly mà nói.

- Về mà nghĩ. -giọng Ly vẫn buồn.

- Không, ở lại làm thôi

- Về mấy ngày rồi vào lại - Ly ngược mắt nhìn Nó.

- Ừm, để tối T nghĩ đã - Nó quay lại cười với Ly.

Ly lại ngồi ăn, Nó cũng ngồi lắng nghe mọi người hát, mấy thằng kia thì uống bia, Nó muốn uống cũng chịu, phần của Nó đã hết.

- Tí đi cùng phòng nha.

- Hả? hôm nay có mời Ly đi cùng à? - Ly ngạc nhiên.

- Hì..mọi người cũng muốn gặp Ly mà.

7h, lớp nó cũng chịu rời cái phòng hát, Nó với Ly lẳng lặng tách để về đi với phòng, còn những đứa còn lại kéo nhau đi ăn. Hát gần trường nên chặng đường về phòng cũng ngắn, 2 đứa nói với nhau dăm ba câu đã đến ký túc. Nó cùng Ly bước lên phòng, mọi người đã xếp đồ sẵn rồi, chờ sáng mai đến là ai về nhà đó. Trong nó có một chút buồn, nhưng nó qua nhanh bởi lời nói của anh Linh.

- Thằng này định mang mẹ đi cùng à?

- Hả? Mẹ nào.

- anh Linh, dám nói em thế à - Ly ngỗ nghịch.

- haha, em không giống mẹ nó thì giống cái gì? Mà tối nay tội rồi, ngồi mà nhìn bọn tao uống. - anh Linh vừa đùa với Ly, rồi quay sang chọc nó.

- anh không cho em đi chứ gì?

- Đâu đâu, em là thượng khách của phòng anh rồi.

Bỗng nhiên cảm thấy phòng mình thật tuyệt, cái cảm giác xa lạ ban đầu giờ đã chứa chan. 7h30 mọi người bắt đầu cùng nhau đi bộ tìm chỗ ngủ. Đi vòng quyết định ra lại bờ sông hàn, đi bộ thế mà xa kinh. Bờ sông hàn này chứa nhiều vụ ngủ của nó lắm rồi.

Vào ngủ, đĩa cá nướng được nó chăm chỉ ngồi ăn, còn mấy người kia cùng ly.

- A, thằng này, mà định ăn hết phần bọn tao à? hôm nay định ngồi nhìn thật à? - anh Linh chọc nó.

- Dạ, em ngồi nhìn thôi, mặc dù cũng thèm - Nó buồn rầu nhìn Ly rồi quay sang nói với anh Linh.

- Sao em? - anh Linh đánh mắt sang nhìn Ly

- ...-Ly im lặng cười nhẹ.

- Ít thôi đó - cười tí rồi quay sang nhìn cái mặt tội nghiệp của nó.

- hì..-Nó cười sung sướng, anh mắt đầy lòng cảm động, được uống rượu sướng rân cả người.

Và nó bắt đầu ngồi chiến, cuộc vui như bắt đầu. Mỗi lần ực một phát là cái ánh mắt ly có vẻ giữ dần hơn. Đến Ly thứ 6 thì nó bị Ly cản lại.

- Thôi, được rồi, dừng.

Nó đánh ngăm ngủi nuốt đắng dừng lại, anh Linh cùng mấy thằng nhìn nó mà cười hả hê. Không uống thì ngồi ăn.

Đến nửa chừng, khi mọi người cũng đã phê, nó kêu Bình ra gần bờ sông nói chuyện, nó muốn hỏi về cái việc hôm trước nó thấy.

Chắc sẽ có nhiều người đọc sẽ không đi vào câu chuyện mà tìm một thắc mắc là 2 ngày rồi mình đi đâu, nếu vẫn có câu hỏi đó thì cho phép mình chưa trả lời, từ từ mình trả lời nhé. May mắn thường đi cùng những cố gắng...

43. Chương 24 - Phần 2 - End

Lúc vừa rời bàn một chút thì mọi người nhìn 2 thằng.

- Ê, 2 thằng bây ra đó chi? - Dương hỏi vọng từ xa, Ly ngoái đầu theo.

- Tâm sự, mày lo uống đi - Nói với Dương rồi quay sang nhìn ánh mắt ly như muốn Ly cứ ở đó, không có chuyện gì to tát cả.

2 thằng đứng nhìn ra dòng sông, phải nói về đêm đứng ngắm dòng sông hàn lấp lánh ánh đèn rất đẹp.

- Mày nhớ hôm mày đi học ôn nhà bạn không?

- Ủ, có.

- Đi với Lan à? - Nó nhẹ nhàng cười với Bình.

- Không, sao tự nhiên mày hỏi thế? - Bình bắt đầu áp ứng.

Nó chỉ quay sang nhìn Bình rồi cười, một điệu cười đủ để Bình hiểu nó đã biết.

- Mày thấy rồi à?

- Ủ, tưởng mày với Nhi, không nghĩ là với Lan.

- Thật ra chưa có gì đâu, chỉ là nói chuyện nhiều, có đi chơi.

- Ủ, thì tao có nói gì đâu, hôm hỏi Dương thì Dương bảo ít nói chuyện, để Lan học.

- Ủ, cũng ngại Dương nhưng chưa có gì?

- Ngại gì, mày cứ thẳng thắn có khi hay hơn, để sau Lan với Dương còn nhìn mặt nhau nữa chứ, lỡ mày với Lan thành đôi thì sao?

- À, ừ. Nhưng chưa có gì thật mà, định tí nữa về gọi điện tỏ tình rồi mai về quê đây.

- Ủ, thế mai gặp rồi tỏ tình, qua điện thoại không hay đâu.

- Để coi đã. Thấy nó cũng chưa có ý gì

- Ủ, tao chỉ biết thế thôi, còn sau này sao, với Dương sao thì tao tụi mày giải quyết. Đừng để mất bạn bè.

- Mày yên tâm đi.

- Ủ, mà 2 đứa bây nói chuyện với nhau hỏi nào vậy. Kín quá.

- Hay đi với Dương, chọc nó vài ba câu, dần nói chuyện cho vui, rồi mỗi lúc nó buồn lại gọi tao.

- Ủ, có mỗi mày thôi à, hay cả Dương.

- Hình như cũng có cả Dương.

- Ủ.

2 thằng lại quay lại bàn, Nó nghĩ Lan cũng lạ, sao lại quanh quẩn ở những người bạn của nhau nhỉ. Lan đang có ý gì đây, nếu chỉ Bình, không Dương thì nó còn hiểu, còn đằng này cả 2, thật khó hiểu quá.

Tan tiệc, đi bộ về trường, mấy thằng kia say vừa đi vừa ngêu ngao. Còn nó lẳng lặng đi bộ, nép bên nó vẫn là Ly, có lẽ rằng ai đi qua nhìn thấy như thế cũng nghĩ rằng Nó với Ly là một cặp, khối người nhìn vào phải ganh tị. Nhưng ít ai biết rằng trong 2 con người ấy là 2 tâm hồn lạc lõng, cô đơn, dù biết 2 tâm hồn cô đơn nhưng 2 tâm hồn ấy vẫn không thể bên nhau,vì nó.

Về đến sân trường, Nó đứng lại một chút, giữ luôn Ly ở lại.

- Đạo sân trường tí.

Ly quay sang nhìn nó nhẹ nhàng, ánh mắt như đồng ý. 2 đứa bước lững thững trong sân, cảm nhận chút gió, mùi cây, mùi lá. Tay Ly khoác vào tay nó, nép gần hơn vào nó. Trong đầu nó nghĩ nếu cứ mãi thế này sao được, nó không thể ích kỷ giữ Ly bên mình mà không mang lại hạnh phúc cho Ly được.

Tiến đến bậc cầu thang tại khu giảng đường A, Nó kéo Ly ngồi xuống.

- Ly này, T có quá ích kỷ không?

- Sao hôm nay T hỏi vậy? - Ly đưa ánh mắt nhẹ nhàng quay sang nhìn nó.

- Thì T thấy vậy, không mang lại cho Ly được điều gì, còn làm Ly suốt ngày phải lo, phải buồn.
- Không phải do T, mà Ly thích như thế. - Ly cúi xuống nhặt những chiếc lá, ánh mắt buồn.
- Hay Ly cứ bỏ mặc T, thằng con trai như T sẽ không sao đâu, Ly phải tìm ình một người xứng đáng.
- Đừng bắt Ly làm điều không muốn, hãy cứ để như thế, được không T?

Nhìn ánh mắt Ly như đang van xin, Nó thật sự thấy thương, thương người con gái đó, nó chỉ biết giờ sống cho tốt để khỏi phụ lại tấm lòng của những người như Ly. Nó quàng tay ép Ly vào sát vai nó.

- Bên T, Ly buồn nhiều quá nhỉ. T xin lỗi vì tất cả nha. - Nó đắm chiêu nhìn Ly, Ly ngại ngùng cúi xuống.
- Nếu một ngày nào đó T có thể yêu lại, thì Ly sẽ là người T yêu. - Có lẽ chính câu nói đó đã làm Ly gần gũi với nó tận sau này, dù rằng con người Ly đã thuộc về nơi khác.

Cuộc sống của nó tiếp theo cứ thế lặng lẽ trôi, và bên cạnh nó vẫn có 2 người “bạn” âm thầm, Th và Ly. Ngày hôm sau, Bình tỏ tình với Lan, nhưng vẫn là con số 0 tròn trĩnh, vì Lan làm như thế vì Nó, vì muốn nó ghen, nhưng đó có lẽ là sai lầm của Lan. Tuy nhiên, theo thời gian thì mọi thứ trở lại bình thường. Theo thời gian, những người bạn Nó cũng tìm ình được mảnh tình vắt vai, ra trường có đôi thành, có đôi không. Đôi thành công duy nhất là anh Linh.

Ngày Nó rời trường, Ly ôm nó khóc nức nở, lòng nó cũng đau, nhưng lúc đó Nó chỉ muốn làm theo những gì đã hứa hẹn với em ngày xưa. “Ồ hà nội 3 năm, rồi về quê” và nó đã thực hiện như những gì đã nói. Ra đi, để lại đó con tim cô đơn, tình yêu sâu sắc. Ra đi, nó cũng mang theo cả một con tim cô đơn.

Chuyện tôi thế đấy, cứ ngỡ rằng đứng dậy là rất khó, nhưng giữa bộn bề lo toan, giữa tình cảm bạn bè và sự chân thành, Nó đã đứng lên và bị đứng lên. Cảm ơn, cảm ơn tất cả những người bạn của tôi.

———— Hết ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-da-la-thien-than>